ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

COLORADO KID

Sayfa6

ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

COLORADO KID

Stephen King efsanesi, ucu bilinmeyene doğru giden yepyeni bir soruşturmayla geri döndü.

Maine sahili açıklarındaki bir adada ölü bir adam bulunur. Cesedin üzerinde kimlik yoktur. Birtakım ipuçları, iki yerel gazeteci ve adli tıp eğitimi gören bir öğrenci sayesinde ortaya çıkar. Ancak adamın kimliğinin belirlenmesi bir yıldan fazla sürecektir. Ölen adamın ve ölümünün şaşırtıcı koşulları hakkında bilgi sahibi olundukça, çözümden de o denli uzaklaşılmaktadır. Bu, olanaksız gibi görünen bir suç mudur, yoksa çok daha garip bir olay mı?

Esrarın kalbindeki karanlık ve esrarlı olayları araştırma dürtümüz hakkında olan bu hikâyeyi Stephen King'den başkası anlatamazdı.

Stephen King, Dashiell Hammett'in *Malta Şahini*'nden ve Graham Greene'in eserlerinden izler taşıyan bu kitabında, konusu esrarın doğasından aşağı kalmayacak kadar şaşırtıcı bir hikâyeyle karşımıza çıkıyor...

ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

COLORADO KID

Roman

İngilizceden çeviren
Mehmet Gürsel

Sayfa6

Sayfa6 Yayın No: 152

Colorado Kid
Stephen King
Özgün adı: The Colorado Kid

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 10614

Genel yayın yönetmeni: Senem Kaleli
Editör: Nadide Altuğ
Kapak tasarım: Cengiz Duhan
Sayfa tasarım: Derya Balcı

17 18 19 20   7 6 5 4 3 2 1
İstanbul, 2017

ISBN: 978-975-10-3750-3

Baskı ve Cilt
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212) 496 11 12
e-posta: editor@sayfa6.com

Sayfa6 Yayınları, İnkılâp Kitabevi Yay. San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8 Yenibosna – İstanbul

MANDOLİN   İNKILÂP 90. yıl   Sayfa6

mandolin.com.tr   inkilap.com   sayfa6.com

Stephen King

Amerikalı yazar 1947 yılında Portland'da doğmuştur. Çocukluğu Fort Wayne, Indiana ve Stratford, Connecticut'ta geçen King, üniversite ikinci sınıftayken *The Maine Campus*'de yazmaya başladı. Vietnam Savaşı'nın devam ettiği yıllarda, öğrenci senatosunun bir üyesi olarak savaş karşıtı hareketi destekledi. Maine Üniversitesi İngilizce bölümünden mezun olduktan sonra, bir dönem İngilizce öğretmenliği yaptı. Yaratıcı yazarlık dersi vermeye başlayan King'in *Cinnet, Carrie, Yeşil Yol* gibi birçok romanı sinemaya uyarlandı. Ödüllü yazar, korku-gerilim dalında bir klasik olmuştur.

Mehmet Gürsel

1963 yılında İstanbul'da doğan çevirmen Şişli Terakki Lisesi ve Marmara Üniversitesi İktisat Fakültesi mezunudur ve bir kız babasıdır. Caz tarihi ile ilgili araştırmalar yapmakta olup pek çok kitap ve film çevirisi yayımlamıştır.

Oyunun Adı Ölüm *adlı kitabın yazarı*
DAN J. MARLOWE'u *takdirle anıyorum*:
O, çetin cevizlerin en çetinidir.

Sayfa 6'nda *esrarengiz bir ölüm...*

"Bir ilkbahar sabahında, aylardan galiba nisandı, Hammock Plajı'nda bir adam gördüler. Orayı bilirsin, kasabanın hemen dışındaki varoşlardan biridir."

Stephanie orayı çok iyi biliyordu.

"Adam orada bir eli kucağında, diğer elini, yani sağ elini kuma sarkıtmış halde oturuyordu. Her iki yanağındaki mor lekeler haricinde yüzü balmumu beyazı renkteydi. Gözleri kapalıydı. Nancy gözkapaklarının morlaştığını söylemişti. Dudakları da mora çalıyordu, boynunun, Nancy'nin dediğine göre şişmiş bir görüntüsü vardı. Kum sarısı saçları kısa kesilmişti, ama hiç durmadan esen rüzgârın altında alnında hafifçe dalgalanmasına engel olacak kadar da kısa değildi.

"Nancy, 'Bayım, uyuyor musunuz? Uyuyakaldıysanız, uyanın,' dedi."

"'Adam uyumuyor Nancy,' dedi, Johnny Gravlin."

"Johnny yere doğru uzandı –bunu yapabilmek için duygularını bir kenara atmak zorunda kaldığını söylemişti bana yıllar sonra– ve adamı omuzlarından tutup silkeledi. Adamın omzunu tuttuğunda kesinlikle emin olduğunu, çünkü o an gerçek bir omzu tutar gibi değil de, bir omzu parçalara ayırır gibi hissettiğini söylemişti. Johnny adamı iki kez silkeledi. İlkinde hiçbir şey olmamıştı. İkincisinde adamın kafası sol

omzuna düşmüş ve vücudu kendisine destek veren çöp kutusundan kayınca yan tarafına kapaklanmış, kafası kuma sertçe vurmuştu. Nancy o an çığlık atmış ve olabildiğince hızla yola doğru koşmaya başlamıştı... Johnny peşinden gidip Nancy'yi yakalamış, kollarını kıza doladığında, kollarının altında canlı bir bedeni hissetmekten ötürü hiç bu kadar mutlu olmadığını söylemişti ona. Johnny bana da, ölü adamın omzunu sıkıca tutmanın ve beyaz gömleğinin altında tahtaya dokunmuş gibi bir hisse kapılmanın nasıl bir duygu olduğunu asla unutamadığından söz etmişti..."

– Birinci Bölüm –

The Weekly Islander gazetesinin topu topu iki kişilik ekibinden dişe dokunur hiçbir şey öğrenemeyeceğine karar veren Boston *Globe*'un önemli yazarı saatine bir göz attı, acele ettiği takdirde anakaraya geri dönmek üzere saat bir otuzda kalkacak feribota yetişebileceğini fark edince onlara zaman ayırdıkları için teşekkür edip, masa örtüsünün üstüne biraz para bıraktı, sahilden esen rüzgârın paraları uçurma ihtimaline karşılık ağırlık yapması için tuzluğu banknotların üstüne koydu ve The Grey Gull'ın terasının, Bay Sokağı'na ve onun hemen aşağısındaki küçük kasabaya çıkan taş basamaklarından hızla indi.

Globe yazarının ayrılmasından hemen sonra Vince Teague masaya uzandı ve tuzluğun altındaki iki ellilikten oluşan banknotları aldı. Paraları eski, ama hâlâ iş gören tüvit ceketinin kapaklı cebine yerleştirirken yüzündeki tatmin olmuş ifade açıkça belli oluyordu.

Vince'in, onun tabiriyle "kendisinin körpe kemiklerini" sarsmayı ne kadar çok sevdiğini bilen Stephanie McCann, "Sen *ne yapıyorsun*?" diye sorarken, aynı anda sesindeki şaşkınlık dolu ifadeyi de açık etmeyi engelleyememişti.

Vince, "Neye benziyor?" derken, her zamankinden daha çok tatmin olmuş gibiydi. Ceket cebinin kapağını şöyle bir düzelttikten sonra ıstakoz dolmasından kalan son lokmayı da ağzına attı. Sonra kâğıt peçeteyle ağzını hafifçe silip, restorandan ayrılmış

olan *Globe* yazarının plastik ıstakoz önlüğünü, sahilden gelen tuz kokulu esintinin uçurmasına izin vermeden ustaca bir hareketle yakaladı. Mafsal iltihabı olmuş parmakları garip bir görüntüye sahip olsa da, oldukça hızlıydılar.

Stephanie, "Bay Hanratty'nin öğle yemeğimiz için verdiği parayı iç eder gibi bir halin var," dedi.

Vince onunla aynı fikirde olduğunu belirtircesine, "E, ya, iyi bir gözlem Steff," derken, masada oturmakta olan diğer adama göz kırptı. Bu, aşağı yukarı Vince Teague'yle aynı yaşta gibi görünen, ama aslında ondan yirmi beş yaş daha genç olan Dave Bowie'ydi. Vince, her şeyin piyangodan ne çıktığına bağlı olarak değişiklik gösterdiğini iddia ederdi; genetik mirasını çökene kadar tepe tepe kullanır, gerektiğinde hayatının bir yerinde toparlamaya çalışırdı. Vince hayatın, yüz yıl yaşayan bir adama bile, ki kendisi de böyle uzun yaşamak konusunda ümit besliyordu, çok kısa göründüğüne emindi.

"İyi de *neden* böyle bir şey yaptın?"

"Yoksa bir hesap yüzünden Gull'ı zor durumda bırakıp, zararı Helen'in üstüne yıkmamdan mı korkuyorsun?" diye sordu Vince.

"Hayır... Bu arada Helen kim?"

"Helen Hafner, bize servis yapan kadın," dedi Vince, başıyla terasın diğer tarafında tabakları toplamakta olan biraz kilolu bir kadını işaret ederken. "Bunun nedeni de, bu nezih işletmenin sahibi ve burayı babasından devralmış olan Jack Moddy'nin politikasıdır, tabii senin için bir önemi varsa..."

Stephanie, "Var tabii," dedi.

Helen Hafner'ın yaşadığı hayattan kendince utanç duymakta olan *The Weekly Islander*'ın idari editörü David Bowie, öne doğru eğilip kısa parmaklı elini genç ve güzel Stephanie'nin omzuna attı ve, "Böyle hissettiğini biliyorum," dedi. "Vince için de aynı şey geçerli. Bu yüzden dolambaçlı bir yoldan da olsa açıklama yapma gereğini hissetti."

Stephanie gülümseyerek, "Çünkü ders zamanı geldi," dedi.

Dave, "Çok doğru," dedi, "peki, bizler gibi yaşlı adamlar için işin güzelliği nerede, biliyor musun? Öğretmek zahmetine, sadece öğrenmeye istek duyanlar için katlanırsınız."

"Çok doğru," dedi Dave ve arkasına yaslandı. "Bu çok hoş." Dave palto veya spor bir kaban giymemişti, üstünde sadece eski, yeşil bir süveter vardı. Ağustos ayındaydılar ve Gull'ın terası Stephanie için sahilden gelen esintiye rağmen oldukça sıcak olsa da, her iki adamın hafifçe üşüdüğünü biliyordu. Dave'in açısından bu durum onu biraz şaşırtmıştı; adam henüz altmış beş yaşındaydı ve en azından on beş kilo fazlası vardı. Ama Vince Teague yetmişten fazla göstermemesine rağmen (çarpık ellerine rağmen, çevik bir yapıya sahip yetmişlik birinin havasına sahipti hem de), o yaz doksan yaşına basmıştı ve bir sopa gibi sıskaydı. *The Islander*'ın yarım gün çalışan sekreteri Bayan Pinder ona "Dolgun tel" lakabını takmıştı. Bunu söylerken genellikle hor görürcesine bir tavır takınırdı.

"The Grey Gull'ın işletme politikasına göre garsonlar baktıkları masaların hesaplarından, hesaplar ödenene kadar sorumludurlar," dedi Vince. "Jack, sonradan ağlayıp sızlamamaları ve böyle bir sorumluluktan haberdar olmadıklarını söylememeleri için iş aramaya gelen tüm garsonlara baştan söyler bunu."

Stephanie saat on ikiyi geçmesine rağmen hâlâ yarısı dolu olan terasa şöyle bir göz gezdirdi, sonra Moose Körfezi'ni tepeden gören ana yemek salonuna bakındı. Hemen hemen tüm masalar doluydu ve Anma Günü'nden temmuz ayının sonuna dek dışarıda saat üçe kadar kuyruk olacağını biliyordu. Bir başka deyişle, kontrol altına alınmış bir tımarhaneye benzerdi burası. Kıçlarını yırtıncaya dek çalışan, içinde kaynamış ıstakoz ve istiridye bulunan servis tenceresini ellerindeki tepsilerde taşıyan garsonlardan her masanın hesabını kovalamalarını beklemek...

"Bu hiç de..." diye söze başlayan Stephanie, devamını getirmedi. Bunu yaptığı takdirde asgari ücret diye bir şeyin henüz var olmadığı zamanlardan kalma bu iki yaşlı adamın kendisine gülüp gülmeyeceklerini merak ediyordu.

Dave kuru bir sesle, "Aradığın kelime *adil değil* olabilir," dedi ve ağzına bir dolma attı. Bu tabaktaki son dolmaydı.

Adil'i, hem *evet* hem de *öyle mi* anlamına gelen ve bu kelimeyle az çok kafiyeli olan, kuzeydoğululara özgü *e, ya* ifadesini söyler gibi söylemişti. Stephanie Cincinnati, Ohio'luydu ve *The Weekly Islander*'da stajını yapmak üzere Moose-Lookit Adası'na ilk geldiğinde güneydoğuluların aksanı yüzünden neredeyse umutsuzluğa kapılacaktı. Her yedi kelimeden sadece birini anlayabilirken nasıl bir şeyler öğrenebilirdi ki? Karşısındakinden sözlerini sürekli tekrar etmesini istese, onların kendisini doğuştan ahmak (tabii bu kelime de Moose-Look'da *mak* şeklinde telaffuz ediliyordu) gibi görmeleri pek fazla uzun sürmez miydi?

Dave bir gün onu kenara çekip, "Sakın vazgeçme Steffi, her şey yoluna girecek," dediğinde Stephanie Ohio Üniversitesi'nin dört aylık doktora programından neredeyse aynlmak üzereydi. Ama Dave'in dediği çıkmıştı. Sanki kulağında bir kabarcık varmış da, kabarcık aniden, mucizevi biçimde patlamış gibi, neredeyse bir gün sonrasında aksan konusunu halletmişti Stephanie. O an hayatının geri kalanını burada geçirebileceğini düşünmüştü, ama onlan anlasa da onlar gibi konuşabilecek miydi? E, ya, o kadarını da başarabilirdi.

"Evet, aradığım kelime 'adil'* değil'di," dedi.

Vince, "Bu, Jack Moody'nin defterinde yazmayan bir kelimedir, tabii hava durumunu kastetmediği zamanlar haricinde," dedi. Sonra ses tonunu değiştirmeden, "O dolmayı bırak David Bowie, yeterince şişmanladın, domuz gibi olacaksın," diye ekledi.

* İngilizce "Fair" kelimesi hem adil hem de açık hava anlamına gelir. (çev.)

Dave, "Son bıraktığımda birbirimizle evlenmek gibi bir arzumuz vardı," dedi ve dolmasından bir ısırık daha aldı. "Ona aklından geçenleri beni azarlamadan söyleyemez misin?"

Vince, "Çok şımarık, değil mi?" dedi. "Ağzında bir şey varken konuşmaması gerektiğini de öğretmemişler." Kolunu iskemlesinin arkasına atarken pırıl pırıl parlayan okyanustan gelen esinti, bakımlı beyaz saçlarının alnına düşmesine neden oldu. "Steffi, Helen'in altı ile on iki yaşları arasında üç çocuğu var. Kocası da evi terk etmiş. Adadan ayrılmak istemiyor, yazları, kışa göre daha hareketli olduğu için üç beş kuruş kazanmak adına The Grey Gull'da garsonluk yaparak hayatını kazanabileceğini düşünüyor. Anlatabildim mi?"

"Evet, kesinlikle," dedi Stephanie. Tam o sırada bahsi geçen kadın masalarına gelmişti. Stephanie onun, varisli bacağını tamamen gizleyemeyen bir çorap giydiğini fark etti, kadının gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Kadın, "Vince, Dave," dedi ve masada oturan, adını bilmediği güzel kadına başıyla selam verdi. "Arkadaşının aceleyle ayrıldığını gördüm. Feribota mı yetişmeye çalışıyordu?"

"Evet," dedi Dave. "Boston'a geri dönmesi gerektiğini anlamış olmalı."

"E, ya... Burada işiniz bitti mi?"

"Oh, biraz daha var," dedi Vince, "ama müsait olduğunda hesabı getirebilirsin Helen. Bu arada, çocuklar iyi mi?"

Helen Hafner sırıttı. "Jude geçen hafta ağaç evinden düşüp kolunu kırdı. Nasıl çığlık atıyordu görseniz! Ödümü kopardı kerata!"

Yaşlı adamlar birbirlerine bakıp ardından gülmeye başladılar. Sonra aceleyle toparlanmaya çalışırlarken utanmış bir halleri vardı. Vince üzüntülerini bildirmeye çalışsa da Helen bozulmuştu.

Kadın yorgun, alaycı bir gülümsemeyle, "Erkekler bu tip şeylere gülebiliyorlar," dedi Stephanie'ye. "*Hepsi* çocukken ağaç evlerinden düşmüş, kollarını kırmışlardır ve hepsi de ne kadar haylaz

olduklarını hatırlarlar. Hatırlamadıkları şey, annelerinin onlara ilaç vermek için gecenin bir yarısı uyanmış olmasıdır. Ben hesabı getireyim." Arka kısmı aşınmış spor ayakkabılarını sürüyerek masadan uzaklaştı.

Dave, "İyi kalpli bir kadın," dedi, hafifçe utanmış bir ifade takınma nezaketini göstererek.

"Evet, öyle," dedi, Vince. "Bizi haşlamışsa muhtemelen bunu hak etmişizdir. Bu arada, öğle yemeği ile ilgili durum şöyle Steffi. Üç ıstakoz dolması, bir buharda ıstakoz yiyip dört buzlu çay içtiğin zaman Boston'da ne hesap ödediğini bilemem ama, o önemli yazar bizim burada, ekonomistlerin 'tedarik kaynağı' diye adlandırdıkları felsefede bir yaşam sürdüğümüzü unutmuş olmalı. Bu yüzden masaya yüz kâğıt bıraktı o adam. Helen elli beş kâğıttan daha fazla bir hesap getirsin, ben de seve seve bir domuzu öpeceğim. Buraya kadar anlayabildin mi?"

Stephanie, "Evet, tabii," dedi.

"*Globe*'da çalışan bir adam için işler şöyle yürür; adam feribotla geri dönerken o küçük Boston *Globe* harcama kitabında *Öğle Yemeği, Gray Gull*, *Moose-Lookit Adası* ve *Sırrı Açıklanamamış Olaylar Serisi* başlıklarına dair bilgileri eşeler ve eğer dürüstse yaptığı harcamayı yüz dolar olarak gösterir, eğer ruhunda biraz hırsızlık kırıntısı varsa yüz yirmi dolar olarak gösterir ve fazladan alacağı parayla kız arkadaşını sinemaya götürür. Çaktın mı?"

Stephanie, "Evet," dedi. Buzlu çayının kalanını içerken Vince'e sitemkâr bir bakış attı. "Çok alaycı biri olduğunu düşünüyorum."

"Hayır, alaycı olsaydım emin ol yüz elli dolar gösterir derdim." Bu sözler Dave'in anırırcasına gülmesine neden olmuştu. "Sonuçta adam yüz dolar bıraktı, bu da yüzde yirmi bahşiş eklediğinde bile en azından otuz beş dolar bir fazlalığa işaret eder. Ben de onun parasını aldım. Helen hesabı getirdiğinde imzalayacağım, çünkü *Islander*'ın burada bir hesabı var."

“Ve sen yüzde yirmiden daha fazla bahşiş bırakacaksın, umarım,” dedi Stephanie, “kadının evdeki durumunu göz önünde bulundurarak.”

Vince, “İşte burada hatalısın,” dedi.

“Öyle mi? *Neden* ben hatalıymışım?”

Vince ona sabırla baktı. “Sence neden? Çünkü ucuz olduğum için mi? Kuzeydoğulu olduğum için mi?”

“Hayır. Siyah adamların tembel, Fransız erkeklerinin gün boyunca seksi düşündüklerine inandığımdan daha çok inanmıyorum buna.”

“Öyleyse beynini çalıştır. Tanrı sana iyi bir beyin vermiş.”

Stephanie düşündü, iki adam ilgiyle onu izliyordu.

Stephanie sonunda, “Kadın bunu kendisine yapılmış bir yardım olarak görecek,” dedi.

Vince ve Dave bakıştılar, oldukça eğlenmişe benziyorlardı.

Stephanie, “Ne?” diye sordu.

Dave, “Siyah adamların tembel ve Fransız erkeklerinin seks düşkünü oldukları inancına oldukça yaklaştın, değil mi tatlım?” diye sordu. Güneydoğu aksanını kasten koyultarak, kelimeleri neredeyse gülünç biçimde uzatmıştı. “Tabii şimdilerde gururlu kuzeydoğulu kadınlar yardım kabul etmiyorlar.”

Stephanie sosyolojik çözümlemelere fazlasıyla daldığını hissederken, “Yani kadının bunu kabul edeceğini mi söylüyorsun? Kendisi için olmasa bile, çocukları için,” dedi.

“Öğle yemeğimizi ısmarlayan adam buralı değildi,” dedi Vince. “Helen Hafner buralı olmayan insanların cüzdanlarından para fışkırdığına inanır.”

Dave’in aniden kibar bir tavır takınmasından dolayı çok eğlenen Stephanie, çevresine bakındı. Önce oturdukları terasa göz gezdirdi, sonra camın gerisindeki kapalı oturma yerlerini inceledi ve o an ilginç bir şey gördü. Dışarıda, rüzgâra açık alanda otu-

ranların çoğu yerel patronlardı, onlara servis yapan kadın garsonların da çoğu yerel halktandı. Kapalı alanda ise buraya yaz için gelmiş, "ada dışından" diye tabir edilen insanlar vardı ve bu insanlara servis yapan kadın garsonlar daha genç ve güzeldiler, onlar da yerel halktan değildi. Bu, yaz sezonuna has bir durumdu. Stephanie aniden bir şey keşfetti. Sosyolog şapkasını giymekte hata etmişti. Durum bundan çok daha basitti.

"The Grey Gull'ın garsonları bahşişleri paylaşıyorlar, değil mi?" diye sordu. "Olay buydu."

Vince parmağını bir silah gibi ona uzatarak, "Bingo," dedi.

"Peki ne yapacaksın?"

Vince, "Yapacağım şey," dedi, "hesabı imzalarken bahşiş olarak hesabın yüzde on beşini bırakmak ve *Globe*'daki adamın bıraktığı nakit paradan kırk doları Helen'in cebine koymak olacak. Helen paranın tümünü alacak, gazete bu işten bir zarar görmeyecek. Sam Amca da haberi olmadığı bir şey yüzünden kimseyi rahatsız edemeyecek."

Dave ağırbaşlı bir tavırla, "Amerika'da iş hayatı böyle yürür," dedi.

"Ben neden hoşlanıyorum, biliyor musun?" dedi Vince Teague yüzünü güneşe çevirirken. Güneşin parlaklığı karşısında gözlerini kısarken cildinde binlerce kırışık ortaya çıkmıştı. Bu kırışıklıklar onun gerçek yaşını ortaya koymasa da, sekseninde görünmesine neden oluyordu.

Stephanie eğlenmiş bir tavırla, "Hayır, neden hoşlanıyorsun?" diye sordu.

"Paranın, kurutucu makinesindeki elbise gibi sürekli dönüp dolanmasından hoşlanıyorum. Bunu izlemek hoşuma gidiyor. Ve bu kez makine sonunda durduğunda para Moosie'de, yani halkın paraya gerçekten ihtiyaç duyduğu yerde kalıyor. Ayrıca işi daha

da mükemmel hale getirmek için, şehirli arkadaş öğle yemeğimizin parasını ödüyor ve çekip gidiyor."

"Aslına bakarsan koşa koşa gidiyor," dedi Dave. "Biliyorsun, o feribota yetişmek zorundaydı. Bu aklıma Edna St. Vincent Millary'nin bir şiirini getirdi. 'Çok yorgunduk, çok neşeliydik, gece boyunca feribotta bir ileri bir geri gidip geldik.' Tam olarak böyle olmasa da, buna benzer bir şeydi."

"Adam çok neşeli değildi, ama bir sonraki durağa vardığında keyfi yerinde ve yorgun olacak," dedi Vince. "Sanırım adam Madawaska'dan söz etti. Belki orada sırrı açıklanmamış birtakım gizemli olaylar bulur. Peki birileri neden böyle bir yerde yaşamak ister ki Dave, bana yardımcı olur musun?"

Stephanie iki yaşlı adam arasında kaba, ama gerçek bir tür telepati olduğuna inanıyordu. Moose-Lookit Adası'na üç ay önce geldiğinden beri buna benzer birkaç olaya tanık olmuştu. Bu sırada garson kadın elinde hesap masaya yaklaşıyordu. Dave'in sırtı kadına dönüktü, ama Vince kadının geldiğini görmüştü ve daha genç olan adam *Islander*'ın editörünün ne istediğini tam olarak biliyordu. Dave elini arka cebine attı, cüzdanını çıkarıp içinden iki banknot aldı, banknotları parmaklarının arasında katlayıp masanın diğer tarafına bıraktı. Helen kısa bir süre sonra masaya geldi. Vince bir elinin boğumlu parmaklarıyla hesabı kadından aldı, diğer eliyle paraları çaktırmadan kadının üniformasının cebinin içine koydu.

"Teşekkür ederim tatlım," dedi.

Helen, "Tatlı istemediğinize emin misiniz?" diye sordu. "Mac'in çikolatalı vişneli pastasından var. Mönüde yazmaz, ama birer parça getirebilirim."

"Ben almayacağım. Steffi, sen?"

Stephanie hayır anlamında başını iki yana salladı. Dave Bowie de, istemeden de olsa aynı hareketi tekrarladı.

Helen asık bir yüz ifadesiyle Vincent Teague'yi süzdü. "Semirmekten korkma Vince."

"Jack Sprat ve karısı... Ben ve Dave, onlar gibiyiz," dedi Vince güler bir yüzle.

"E, ya." Helen Stephanie'ye şöyle bir baktı, yorgun gözlerinden birini sürpriz espri anlayışını vurgularcasına kırptı. "Tam da adamlarını bulmuşsunuz bayan," dedi.

"İdare ederler işte," dedi Stephanie.

Helen, "Tabii ve muhtemelen siz bundan sonra doğrudan *New York Times*'a gidersiniz," dedi. Tabakları masadan alırken, "Geri kalanları toplamak üzere geri döneceğim," diye ekledi ve uzaklaştı.

Stephanie, "Kadın cebinde kırk dolar olduğunu fark edince kimin koyduğunu anlayacak mı?" diye sordu. Belki iki düzine müşterinin kahve, buzlu çay, bira içtiği, mönüde yazmayan çikolatalı, vişneli pasta yemekte olduğu terasa bakındı yine. Hepsinin olmasa da aralarından bazılarının, bir garsonun cebine kırk dolar nakit para koyabilecekmiş gibi görüntüsü vardı.

Vince, "Muhtemelen anlayacaktır," dedi ve, "Sana bir şey soracağım Steffi," diye ekledi.

"Cevabını biliyorsam söylerim."

"Parayı kimin koyduğu anlaşılmazsa, bu yasadışı bir borç verme sayılır mı?"

"Ne demek istediğini anlamadım..."

"Bence çok iyi anladın," dedi Vince. "Haydi, gazeteye geri dönelim. Haber beklemez."

– İkinci Bölüm –

Stephanie'nin *The Weekly Islander* gazetesiyle ilgili en çok sevdiği şey, üç ay boyunca zamanının çoğunu ilan yazmakla geçirmiş olmasına rağmen bu işin gözüne hâlâ çekici gelmesiydi. Güneşli bir öğleden sonrasında masanızdan altı adım uzaklaşıp, Maine sahilinin görkemli manzarasına hâkim olabiliyordunuz. Tek yapmanız gereken şey, çiftliği andıran gazete binasının, manzaraya her açıdan hâkim, gölgeler içindeki terasına çıkmaktı. Havada balık ve yosun kokusunun olduğu doğruydu, ama Moose-Look'taki her şey böyle kokuyordu zaten. Stephanie burada yaşayan birinin buna alışmak zorunda olduğunu biliyordu; sonrasında muhteşem bir şey olurdu; burnunuz kokuya alıştıktan sonra onu diğer kokulardan tekrar ayırt eder, hemen ardından kokuyu sevmeye başlardınız.

Ağustosun sonuna geldikleri bugünlerde hava genelde açıktı ve öğleden sonralarında sık sık olduğu gibi, Tinnock tarafındaki her ev, rıhtım ve balıkçı teknesi çok net olarak görülebiliyordu. Stephanie bir dizel pompasının yan tarafındaki SUNCO yazısını ve ailesinin geçimini sağlamakta olan bir balıkçının sezon öncesi bakımını yaptığı teknesindeki *LeeLee Bett* yazısını okuyabiliyor, kısa pantolon giymiş çocukları, Preston Barı'nın alt kısmındaki çakıl sahildeki çöpler arasında gezinen atletli diğer çocukları ve güneş ışığının yansımasıyla parıldayan yüzlerce köy evinin teneke çatısını görebiliyordu. Tinnock kasabasıyla, ki burası oldukça

büyük bir kasabaydı, Moose-Lookit Adası arasında güneş, daha önce görmediği kadar mavi renkteki suyun üstünde parıldamaktaydı. Böyle günlerde orta batıya nasıl geri döneceğini merak eder dururdu, tabii bunu başarabilirse. Sisin çöktüğü ve tüm anakaranın iptal olmuş gibi göründüğü, sis düdüklerinin hüzünlü hüzünlü öttüğü, düdük sesinin kulağa çok eskilerden kalma bir hayvana aitmiş gibi çalındığı günlerdeyse yine aynı merağa kapılırdı.

Stephanie sarı bloknotu kucağında, *Arts 'N Things* sayfasında çıkacak yarısı tamamlanmış makaleyi hızlı kalem darbeleriyle yazmakla uğraşırken, bir gün Dave terasta yanına gelip, *Dikkatli olmalısın*, demişti. *Adada yaşamak, insanın kanına giren bir hayat tarzıdır. Sıtmaya benzer, bir kere kanına işledi mi, kolay kolay terk etmez.*

Stephanie şimdi, ışıkları söndürdü (güneş diğer tarafa gitmiş ve büyük oda loş bir görünüm almıştı), masasına oturup, en üst sayfasında yeni *Arts 'N Things* makalesinin yazılı olduğu ve sağ kolu olarak gördüğü bloknotunu buldu. Şimdiye kadar gazeteye teslim ettiği yarım düzineye yakın diğer makaleyle oldukça benzerlik taşısa da, bu makaleye de aynı inkâr edilemez heyecanla bakıyordu. Ne de olsa bunu o yazmıştı, onun emeğiydi, yazarak para kazanıyordu ve *Islander*'ın oldukça geniş dağıtım alanı içindeki herkesin de makalesini okuduğuna şüphesi yoktu.

Vince de kendi masasına hafif, ama duyulabilir bir homurtuyla oturmuştu. Homurtuyu önce sola, sonra sağa dönerken çıkardığı çatırtı sesi izledi. Vince bu harekete, "omurgayı yerli yerine yerleştirmek" adını vermişti. Dave, "omurgasını yerli yerine yerleştirirken" bir gün boynundan aşağısını felç edeceğini söylemişti ona ve Vince bu olasılıktan tuhaf biçimde rahatsız olmamışa benziyordu. Şimdi idari editörü masasının köşesine otururken, o da bilgisayarını açtı, bir kürdan alıp kürdanı damağının üst kısmını eşelemek için kullanmaya başladı.

Vince bilgisayarının açılmasını beklerken Dave, "Ne haberler var?" diye sordu. "Yangın mı, sel baskını mı, deprem mi, yoksa halk ayaklanması mı?"

"Sanırım işe Ellen Dunwoodie'nin Beach Lane'deki yangın musluğunu, freni boşalan arabasıyla çarpıp koparması haberiyle başlayacağım. Yeterince ısındıktan sonra, kütüphane haberimi tekrar yazmaya koyulabilirim," dedi Vince ve ardından parmaklarını çatırdattı.

Dave, Vince'in masasının köşesinde tünediği yerden Stephanie' ye bir göz attı. "Önce sırtı, ardından parmakları," dedi. "Kaburgalarında 'Kuru Kemikler' oyununu oynamayı öğrenmiş olsaydı onu *Amerikan İdolü* yarışmasına sokabilirdik."

Bilgisayarının açılmasını bekleyen Vince cana yakın bir tavırla, "İşiniz gücünüz eleştiri zaten," dedi. "Biliyor musun Steff, burada ters bir şey var. Bir ayağım çukurda, doksan yaşında ben yepyeni bir Macintosh bilgisayar kullanırken, yirmi iki yaşında, taze bir meyveye benzeyen, dünya güzeli sense oturmuş, romantik Viktorya döneminde kalmış yaşlı bir kız kurusu gibi sarı bir bloknotla iş görmeye çalışıyorsun."

"Bloknotun Viktorya döneminde icat edildiğini sanmıyorum," dedi Stephanie. Masasındaki kâğıtları karıştırdı. Moose-Look'a gelip haziran ayında *The Weekly Islander*'da çalışmaya başladığında ona odanın köşesindeki, bir okul sırasından biraz daha hacimli, en ufak masayı vermişlerdi. Haziran ortalarında ise odanın ortasındaki daha büyükçe bir masaya terfi etmişti. Bu durumdan memnun olmuştu, ama daha geniş alan demek, aradığını bulamama olasılığının da artması demekti. Şimdi parlak pembe renkte dosyayı bulmak için debeleniyordu.

"İçinizde, bu yıl Küçük Jonna Jaye ve Saman Tepesi Çocukları'nın yer alacağı Yıllık Yaz Sonu Gernerd Çiftlikleri Kır Gezisi, Piknik ve Dans organizasyonundan kimin kazanç sağladığını bilen var mı?"

Vince, "O organizasyon Sam Gernerd, karısı, beş çocuğu ve onların çeşitli alacaklılarına ait," dedi. O sırada bilgisayarından açıldığına dair bip sesi duyuldu. "Steff sana özellikle belirtmek isterim ki, o küçük makalenle çok kıyak bir iş çıkardın."

Dave aynı fikirde olduğunu belirtircesine, "Evet, öyle," dedi. "Sanırım o makaleyle ilgili iki düzine mektup aldın ve içlerinde olumsuz olan tek bir mektup vardı, o da Güneydoğu Dilbilgisi Kraliçesi Bayan Edina Steen'e aitti. O kadın kaçığın tekidir zaten."

"Hem de en beterinden," dedi Vince.

Stephanie gülümsedi, bir kez çocukluktan çıktıktan sonra yaşanmaya başlanan o mükemmel ve karmaşıklıktan uzak hissin ne kadar benzersiz bir şey olduğunu düşünüyordu. "Teşekkür ederim," dedi. "İkinize de..." Sonra, "Size bir şey sorabilir miyim? Açıkça bir şeyi bilmek istiyorum," diye ekledi.

Vince döner iskemlesinde hareketlenerek ona baktı. "Bayan Dunwoodie ve yangın musluğundan beni uzaklaştırabilecek, bu dünyadaki herhangi bir şey olabilir," dedi.

"Ve beni de faturalarla uğraştırmaktan alıkoyacak herhangi bir şey," dedi Dave. "Gerçi o işi tamamlamadan eve gidemeyeceğim, ama neyse."

Vince, "O evrak işleriyle uğraşmayacaktın hani?" dedi. "Sana bunu kaç kere söyledim!"

"Senin için söylemesi kolay," diye cevap verdi Dave. "*Islander*'ın çek defterini değil yanında taşımak, on yıldır bakmamışsındır bile."

Stephanie onların bu bayat tartışma numarasına yatarak veya kendisini bu tartışmaya çekerek konuyu değiştirmelerine izin vermeyecekti, buna kararlıydı. "Bırakın bu lafları şimdi, ikiniz de."

Adamlar şaşkınlıkla ona baktılar.

"Dave, *Globe*'dan Bay Hanratty'ye, Vince'le birlikte *Islander*'da kırk yıl boyunca çalıştığınızdan söz etmiştin..."

"E, ya."

"... ve sen 1948'de işe başlamıştın Vince."

"Doğru," dedi Vince. "1948 yazına kadar, çeşitli ada marketlerinde ve anakaradaki daha büyük mağazalarda bedava dağıtılan broşür tarzındaki *The Weekly Shopper* ve *Trading Post*'u çıkarıyorduk. O zamanlar genç ve inatçıydım, şansım da yaver gitmiyordu. O dönemler Tinnock ve Hancock'taki büyük yangınların yaşandığı dönemlerdi. O zamanlar başka gazeteler için geçerli olsa da, bizim gazetenin o yangınlar sayesinde *çıkmadığını söyleyebilirim,* ama itici bir güç olduğu da kesin. 1948'de aldığım ilanlardan fazla ilan alamamıştım, ta ki 1956 yılına kadar."

"Yani sizler elli yıldan fazla bir zamandır bu iştesiniz ve bu kadar zaman boyunca yolunuz sırrı açıklanamamış gerçek bir gizemli olayla hiç kesişmedi, öyle mi? Böyle bir şey doğru olabilir mi?"

Dave Bowie şok olmuş gibiydi. "Asla böyle bir şey söylemedik ki biz!"

Vince de tepkisini benzer biçimde ortaya koyarken, "Tanrım, sen de *oradaydın*!" dedi.

Yaşlı adamlar takındıkları yüz ifadelerini bir süre muhafaza etmeyi başardılar, ama Stephanie McCann bakışlarını John Ford'un western filmlerindeki disiplinden ödün vermeyen çok ciddi öğretmen gibi önce birine, sonra diğerine yöneltince pes ettiler. Önce Vince Teague'nin ağzı bir köşesinden titremeye, ardından Dave Bowie'nin gözleri seğirmeye başladı. Yine de bu rollerini sürdürmeyi başarabilirdiler, ama birbirlerine bakma hatasına düştüklerinde hemen ardından dünyanın en yaşlı çocuk çifti gibi kahkahalara boğuldular.

– Üçüncü Bölüm –

Dave kendini toparlamayı başardığında Vince'e, "*Güzel Lisa*'dan adama söz eden sendin," dedi. *Güzel Lisa Cabot*, 1920'li yıllarda komşu Smack Adası'nın sahiline vuran bir balıkçı teknesinin adıydı. Teknenin iç tarafında yere sere serpe uzanmış halde bir mürettebat bulunmuş, mürettebattan diğer beş kişi ise kaybolmuştu. "Hikâyenin, Hanratty'nin kulağına sahilin bu tarafında kaç kere çalınmış olabileceğini sanıyorsun?"

"Oh, bilmiyorum, peki sen adamın buralara gelmeden önce kaç yere uğradığını düşünüyorsun?" diye karşı atağa geçti Vince ve hemen ardından iki yaşlı adam böğürürcesine kahkahalar atmaya başladılar yine. Vince elleriyle kemikleri çıkmış dizine vururken, Dave tombul kalçalarını dövüyordu.

Stephanie kaşlarını çatmış halde onları izliyordu, kızgın değildi, çok da eğlenmemişti, (eh, aslında biraz eğlendiği söylenebilirdi) sadece yaşlı adamların espri kaynağını anlamaya çalışıyordu. *Güzel Lisa Cabot*'ın hikâyesini bizzat, New England'ın Açıklanamamış Gizemleri adı altında sekiz makaleden oluşan bir seride en az bir kere okumuştu, ama aptal veya duygusuz biri de değildi; Bay *Hanratty*'nin bu hikâyeyi yeterince iyi bulmadığının çok iyi farkındaydı. Ve evet adamın, Boston ve Moose-Look arasındaki sahilde *Globe*'un parasıyla bir çok kereler başıboş gezerken bu hikâyeyi duyduğunu, hem de birçok kereler duyduğunu yüzünden anlamıştı.

Bu fikri seslendirdiğinde Vince ve Dave onu onaylarcasına başlarını salladılar. Dave, "E, ya," dedi. "Hanratty buralı olmayabilir, ama bu onu tembel veya aptal yapmaz. *Güzel Lisa*'nın gizemi buralarda yıllardır konuşulur ve bu gizeme dair çözümün, kimseler asla kesin olarak emin olamasa da, Kanada'dan gelen içki kaçakçılarıyla bir bağlantısı olduğu sanılıyor. Bununla ilgili yarım düzine kitap yazıldı, Kuzeydoğu ve Güneydoğu dergilerinde çıkan yazıları buna katmadım tabii. Peki Vince, konuyla ilgili *Globe*'da da yazı çıkmamış mıydı?..."

Vince başını sallıyordu. "Belki. Yedi veya dokuz yıl önce, bir pazar ilavesinde. Tabii *Providence Journal*'da da olabilir. Ama Freeport'ta ortaya çıkan Mormonların, Maine Çölü'ndeki maden ocağını batırmaya çalıştıklarına dair gizemli haberin Portland *Sunday Telegram*'da yayımlandığına eminim..."

Dave neşeli bir tavırla, "Ve Sahil Işıkları olayıyla ilgili olarak neredeyse her Cadılar Bayramı'nda müthiş hikâyeler yayımlanır," diye ekledi. "Tabii UFO web sitelerinden hiç söz etmiyorum."

"Geçen yıl da bir kadın Tashmore'daki kilise pikniğinde yaşanan zehirlenmelere dair bir kitap yazmıştı," diyerek konuşmayı tamamladı Vince. Bu, öğle yemeği esnasında *Globe* muhabiri için anlattıkları son 'sebebi izah edilememiş gizem'di. Bundan, Hanratty saat bir otuzda kalkacak feribota yetişebileceğine karar vermeden önce söz etmişlerdi ve şimdi Stephanie adamı bu yüzden suçlamaması gerektiğini düşünüyordu.

"Demek adamı kafalıyordunuz," dedi. "Eski hikâyeler anlatıp onunla kafa buluyordunuz."

Vince, "Hayır, tatlım!" derken, sesi bu kez gerçekten şok olmuş gibi çıkmıştı. Belki de Stephanie'ye öyle gelmişti. "Tüm bunlar New England sahilinin, hatta bizim bölgemizin en ünlü, hilesiz hurdasız, gerçek, sebebi açıklanamamış gizemli hikâyeleridir."

“Ona anlatana dek tüm bu hikâyeleri bilip bilmediğinden emin olamazdık,” dedi Dave makul bir tavırla. “Tabii hiçbirini duymamış olması bizi şaşırtmadı.”

Vince de onunla aynı fikirde olduğunu vurgularcasına, “Hem de hiç,” dedi. Gözleri parlıyordu. “Belirtmeliyim ki, oldukça eski hikâyelerdir bunlar. Ama bu sayede iyi bir öğle yemeği yedik, değil mi? Ve paranın bir kısmının dönüp dolaşıp, olması gerektiği yere, Helen Hafner'in cebine girmesini izledik.”

“Peki sadece tüm bildikleriniz bunlardan mı ibaret gerçekten? Kitaplara ve büyük gazetelere konu ola ola cıcığı çıkmış hikâyeler mi tüm bildikleriniz?”

Vince uzun yıllardır işbirlikçisi olan Dave'e şöyle bir baktı. “Ben böyle bir şey söyledim mi?”

Dave, “Yoo,” dedi. “Benim de ağzımdan böyle bir söz çıktığını sanmıyorum.”

“Öyleyse başka hangi açıklanamamış gizemli hikâyeler biliyorsunuz? Madem biliyordunuz, adama neden anlatmadınız?”

İki yaşlı adam birbirlerine baktılar, Stephanie McCann adamların aralarındaki telepatinin bir kez daha iş başında olduğunu hissetti. Vince başını hafifçe sallayarak kapıya doğru işaret etti. Dave ayağa kalkıp uzun odanın iyi aydınlatılmış bölümünü geçti, odanın karanlıkta kalmış bölümünü yedi yıldan fazla bir süredir kullanılmayan, modası geçmiş baskı makineleri kaplıyordu, ve kapıda asılı levhayı, dışarıdan KAPALI yazısı görülecek şekilde çevirdi ve sonra geri geldi.

Stephanie, “Günün bu saatinde kapalı mıyız?” diye sorarken, her ne kadar sesine yansımamış da olsa, biraz huzursuz olmuştu.

“Birileri haber getirmek isterse kapıyı vurur,” dedi Vince, makul bir ifadeyle. “Haber çok önemliyse, kapıyı yumruklarlar.”

Dave, “Şehir merkezinde yangın çıkarsa, sesini buradan duyabiliriz,” diye ekledi. “Haydi terasa çıkalım Steffi. Ağustos güneşi kaçmaz, zaten fazla uzun sürmeyecek.”

Stephanie önce Dave'e, sonra doksanında da kırk beşindeki kadar zeki olan Vince Teague'ye baktı. Yeterince ikna olmuştu. "Ders zamanı geldi galiba," dedi.

Vince, "Doğru," dedi. Adam hâlâ gülümsüyor olsa da, Stephanie onun ciddi olduğunu hissetmişti. "Bizler gibi yaşlı adamlar için güzel olan şey nedir, biliyor musun?"

"Sadece öğrenmeye hevesli insanlara bir şeyler öğretmek zorunda olmanız."

"E, ya. Sen de öğrenmeye hevesli misin Steffi?"

"Evet." Stephanie kendisini huzursuz eden o garip hisse rağmen tereddütsüz cevap vermişti.

"Öyleyse dışarı gel ve biraz otur," dedi Vince.

O da söyleneni yaptı.

– Dördüncü Bölüm –

Güneş ışınları insanın içini ısıtıyor olsa da hava serindi, esen rüzgârda tuzun kokusu, çalan çanların, kornaların ve kıyıya hafifçe çarpan dalgaların sesi vardı. Stephanie bu seslere adaya yerleşmesinden kısa bir süre sonra âşık olmuştu. İki yaşlı adam onu ortalarına oturtmuşlardı ve kendisinin haberi olmasa da, ikisinin aklından benzer düşünceler geçiyordu: *Yaş, güzelliğe değer katar*. Ayrıca bu düşüncede yanlış hiçbir şey yoktu, çünkü iki yaşlı adam da niyetlerinin kötü olmadığının farkındaydı. İkisi de Stephanie'nin işinde ne kadar başarılı ve öğrenmeye ne kadar hevesli olduğunu biliyordu ve tüm bunlar insanı bir şeyler öğretmeye teşvik eden niteliklerdi.

Oturduklarında Vince, "Peki öyleyse," dedi, "Hanratty'ye öğle yemeğinde anlattığımız *Lisa Cabot*, Sahil Işıkları, sağda solda dolaşan Mormonlar, Tashmore pikniğinde yaşanan zehirlenme gibi asla çözülememiş olayları bir düşün Steffi ve hepsinin ortak özelliğinin ne olduğunu söyle bana."

"Hepsi de sırrı çözülememiş olaylar."

Dave, "Biraz daha iyi bir cevap vermeye çalış tatlım," dedi. "Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun."

Stephanie adamı şöyle bir süzünce şaka yapmadığını anladı. Eh, Hanratty'nin onları öğle yemeğine davet ettiği düşünüldüğünde aslında her şey ortadaydı: *Globe*'un editörlerinin eylül ayı

ile Cadılar Bayramı arasındaki zamanda yayımlamayı umduğu sekiz bölümlük bir yazı dizisi vardı, hatta Hanratty'nin dediğine göre, yeterince garip hikâyeler bulması durumunda on bölümlük bir yazı dizisi olacaktı bu. "Hepsi de ölümle mi sonuçlanmıştı?"

"Bu daha iyi bir cevap oldu," dedi Vince. "Ama hâlâ yeni bir şey koyamadın ortaya. Genç bayan, şu soruyu sor kendine: *Neden* tüm hikâyeler ölümle sonuçlandı? Neden bazı New England gazeteleri Sahil Işıkları olayını eşeler ve bu hikâyeyi yarım yüzyıldan da eskiye ait belli belirsiz fotoğraflar eşliğinde her yıl en az bir kere gündeme getirir? Neden *Yankee* veya *Coast* gibi bazı yerel dergiler, Clayton Riggs veya Ella Ferguson'a ipek örtülere sarınmış ve yeni ortaya çıkmış şeytan muamelesi yapıp, yeni bir şeyler söyleyeceklermiş gibi onlarla yılda en az bir kere röportaj yaparlar?"

Stephanie, "O insanların kim olduklarını bilmiyorum," dedi.

Vince alnına bir şaplak indirdi. "E, ya ne kadar da aptalım. Senin buralı olmadığını hep unutuyorum."

"Bunu bir iltifat olarak mı kabul etmeliyim?"

"Edebilirsin, muhtemelen *etmen gerekir*. Clayton Riggs ve Ella Ferguson o gün Tashmore Gölü'nde buzlu çay içip de ölmeyen iki kişi. Ferguson isimli kadına hiçbir şey olmamıştı, ama Riggs'in vücudunun sol tarafı tamamen felç oldu."

"Çok feci bir şey. Ve onlar röportaj vermeye devam ediyorlar, öyle mi?"

"E, ya. Aradan on beş yıl geçti ve aklı yarım çalışan herhangi bir insan, o gün göl kenarında sekiz kişinin zehirlendiği ve içlerinden altı kişinin öldüğü bu olaydan dolayı artık kimsenin tutuklanmayacağını bilir, ama Ferguson ve Riggs yıllar geçtikçe raşitik bir hal almış görüntüleriyle basında boy göstermeye devam ederler: 'O Gün Neler Oldu?' ve 'Göl Kenarında Dehşet' gibi başlıklar hâlâ çıkar. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bu, insanların duymaktan hoşlandığı hikâyelerden biridir. Soru ise, *neden*?"

Ama Stephanie bu kez bir adım öndeydi. "Siz başka bir şeyler biliyorsunuz, değil mi?" dedi. "Hanratty'ye anlatmadığınız başka bir şey var. Nedir bu hikâye, söylesenize."

İki yaşlı adam arasında Stephanie'nin aşina olduğu o bakışma yaşandı yine, ancak Stephanie bu kez bu bakışmanın altında ne yattığına dair en ufak bir ip ucu elde edememişti. Adamlar bahçe iskemlelerinde oturuyordu, Stephanie ellerini kollarına götürmüş halde onlara baktı. Dave eğilip Stephanie'nin eline hafifçe vurdu ve, "Bunu sana anlatmamızda bir sakınca yok, değil mi Vince?" dedi.

Vince, "Sanırım, hayır," dedi. Güneşe doğru gülümserken yüzündeki tüm o kırışıklıklar yine ortaya çıkmıştı.

"Ama gemiye binmek istiyorsan dümenciye çay getirmelisin. Bu şarkıyı duymuş muydun?"

Stephanie, "Bir yerlerden hatırlıyorum galiba," derken, annesinin çatıda duran eski plaklarını düşünüyordu.

Dave, "Peki," dedi, "öyleyse şu soruya cevap ver. Hanratty o hikâyelerle ilgilenmedi, çünkü gazetelerde defalarca yayımlanmıştı. Peki aynı hikâyeler neden bu kadar sık yayımlanır?"

Stephanie sorunun cevabını düşündü. Yaşlı adamlar bir kez daha cevabı düşünmesi için ona süre vermişlerdi ve bir kez daha onu o halde izlemenin zevkini çıkarıyorlardı.

Stephanie, "Sanırım insanlar kış gecelerinde, özellikle ışıkların açık olduğu, ateşin şöminede usul usul yandığı gecelerde içlerini ısıtacak hikâyeler dinlemekten hoşlanıyor. Bilirsiniz, esrarı çözülememiş hikâyelerden söz ediyorum."

Vince Teague, "Her hikâyede bilinmeyen kaç şey var tatlım?" diye sordu. Sesi yumuşak çıksa da, gözlerinin ifadesi oldukça sertti.

Stephanie, Kilise Pikniğindeki Zehirlenme olayını düşünüp, *En fazla altı*, diyecekti ki, son anda vazgeçti. O gün Tashmore Gölü kıyısında altı insan ölmüş olsa da, altı kişinin hakkından gelen bir büyük doz zehir olmuştu ve Stephanie bu işin tek bir

kişinin başının altından çıktığını tahmin ediyordu. Sahil Işıkları olayının kaç kere tekrarlandığına dair bilgi sahibi de değildi, ama insanların bu olayın arkasında tek bir şey olduğuna inandıklarına şüphesi yoktu. Bu nedenle...

"Tek mi?" dedi, kendini bilgi yarışmasında finale kalmış yarışmacı gibi hissederken. "Her hikâyede tek bir esrar mı var?"

Vince, yüzünde her zamankinden de büyük bir gülümseme belirirken, parmağıyla bildin dercesine Stephanie'yi işaret ediyordu. Stephanie bunun üzerine çok rahatlamış hissetti kendini. Burası gerçek bir okul değildi, saçma sapan bir cevap verse bu iki yaşlı adamın kendisini daha az sevmeleri gibi bir durum da söz konusu olmayacaktı, ama o yine de oldukça sert yargılara varabilen iki adamı, lise ve üniversitedeki hocalarını memnun ettiği gibi memnun etmek istiyordu.

"İnsanların kalben inanmaları gereken bir diğer şey, *bir yerlerde bir şeylerin olmuş olması gereğidir* ve insanlar bunun ne olduğuna dair oldukça iyi fikirlere sahiptirler," dedi Dave. "Örneğin, *Güzel Lisa* olayı... 1926'da..."

Vince, "1927," diye araya girdi.

"Tamam, öyle olsun, seni açıkgöz şeytan, *Güzel Lisa* isimli tekne 1927'de Smack Adası'ndaki Dingle Nook'un hemen güneyindeki kayalara sürüklenmişti. Teodore Riponeaux hâlâ teknedeydi, ama ölü bir balıktan farksızdı ve mürettebattan diğer beş kişi kayıptı. Teknede kan veya bir mücadele izine rastlanmamış da olsa insanlar, bu işin korsanların başının altından çıkmış *olması gerektiğini* söylediler. Böylece mürettebatın define haritasını nasıl ele geçirip, gömülü altınları nasıl bulduklarına ve sonra defineyi koruyanların altınları onlardan nasıl yağmaladıklarına dair hikâyeler ortaya çıktı."

"Veya mürettebatın birbirine düştüğüne dair hikâyeler," dedi Vince. "Bu, *Güzel Lisa* olayında insanların en çok sevdiği hikâyedir. Mesele şu ki, bazı insanların anlatmaktan, bazı insanlarınsa dinle-

mekten hoşlandığı hikâyeler vardır, ama Hanratty, editörünün tekrar tekrar ısıtılmış bir yemeğe atlamayacağını bilecek kadar akıllı biridir."

Dave, "Belki bir on yıl daha atlamayacaktır," dedi. "Çünkü, er veya geç, eski olan her şey tekrardan yeni olarak görülecektir. Buna inanmayabilirsin Steffi ama, gerçek."

Stephanie, "İnanıyorum," derken, *Dümenci için Çay... Bu Al Stewart'ın mı, yoksa Cat Stevens'ın mı şarkısıydı,* diye düşünüyordu.

"Sonra bir de Sahil Işıkları olayı var," dedi Vince. "Bu olayın insanların bu kadar diline düşme nedenini sana tam olarak söyleyebilirim. Olay sırasında çekilmiş bir fotoğraf var, ki bu görüntü muhtemelen, Ellsworth'ten gökte toplanmış alçak bulutlara yansıyan ışığın, bu bulutların fincan altlığı gibi görünmelerine yol açmasıyla oluşan görüntüden başka bir şey değil, fotoğrafta Hancock Keresteciler Ligi'nde oynayan takımın formalarını giymiş genç oyuncularının başlarını kaldırıp göğe baktıkları görülüyor."

Dave, "Ve çocuklardan biri eldiveniyle bir yere işaret ediyor," dedi. "İşte bu son darbedir. İnsanlar bu resme bakıp, 'Bunlar, Büyük Amerika'nın geçmişine bir göz atmak için uzaydan gelmiş yaratıklar olmalı,' diyorlar. Ama burada da hâlâ insanları resme tekrar tekrar bakıp onları derin düşüncelere sevk eden, bilinmeyen bir şey var."

"Ama Boston *Globe* için aynı şey geçerli değil," dedi Vince, "her ne kadar yakında bu olaya tekrar ilgi göstereceklerini hissediyor olsam da."

İki yaşlı, eski dost kahkahalarla gülüştüler.

Vince, "Yani," dedi, "belki bir veya iki sırrı açıklanamamış gizemli hikâye biliyor olabiliriz."

"Buna itirazım yok," dedi Dave. "Böylesine en az bir hikâye bildiğimizi söyleyebilirim tatlım, ama bu hikâyede *olmuş olması gerekir* tarzında tek bir şey bile yok."

Vince, "Aynen öyle," dedi, ama sesi şüpheli çıkmıştı.

Dave, "Oh, evet," dedi, "ama bu bile başlı başına bir *gizem*, değil mi?" diye sordu.

Vince arkadaşıyla aynı fikirde olduğunu belirtmek istercesine, "Evet," dedi. Sesi şimdi hiç de huzursuz gibi çıkmamıştı. Görüntüsü de oldukça rahattı.

Stephanie, "Aklımı karıştırıyorsunuz," dedi.

"E, ya, Colorado Kid insanın aklını karıştıran türden bir hikâyedir," dedi Vince. "Bu yüzden Boston *Globe*'un işine yaramaz ya. *Olmuş olması gerekir* tarzında hiçbir şey barındırmadığı gibi, daha başlangıcından itibaren bilinmeyen çok şey vardır bu hikâyede." Öne doğru eğildi, açık mavi gözlerini kuzeydoğululara özgü bir ifadeyle Stephanie'ye dikerek, "Gazeteci olmak istiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Stephanie, "Olmak istediğimi sen de biliyorsun," dedi, şaşkın bir ifadeyle.

"Eh, öyleyse sana bu meslekte az çok çalışmış erkek veya kadın her gazetecinin bildiği bir sırrı söyleyeceğim: gerçek hayatta giriş, gelişme ve sonuç bölümlerinden oluşan her hikâyenin yetersiz kalan bir tarafı vardır. Ama hikâyeyi naklederken okuyucularına bir veya en fazla iki bilinmeyen bir şey verdiğin ve hikâyeyi Dave Bowie'nin deyimiyle, *olmuş olması gerekir* tarzında bir şeyle süslediğin takdirde, okuyucuların *kendi* hikâyelerini *kendileri* yaratacak kıvama gelecektir, gerçekten çok etkileyici, değil mi?"

"Mesela Kilise Pikniğinde Zehirlenenler olayını ele alalım. O insanları kimin öldürdüğünü hiç kimse bilmiyor. Bilinen şey, Tashmore Metodist Kilisesi sekreteri Rhoda Parks ile Metodist Kilisesi papazı William Blakee'nin zehirlenme olayı meydana gelmeden altı ay öncesinde kısa bir ilişki yaşamış oldukları. Blakee evliydi ve sonunda Rhoda ile ilişkisini sona erdirmişti. Anlayabiliyor musun?"

Stephanie, "Evet," dedi.

"Bilinen *diğer* bir şey, Rhoda'nın bu ayrılıktan sonra kötü günler geçirdiği, en azından bir süreliğine. Bunu kız kardeşi söylemişti. Peki, bilinen üçüncü bir şey? Hem Rhoda Parks, hem de William Blakee'nin piknikte o zehirli buzlu kahveden içip, öldükleri. Öyleyse bu hikâyede *olmuş olması gerekir* tarzındaki şey nedir? Hayatın bu cevaba bağlıymışçasına hızlı düşün Steffi."

"Rhoda, kendisini aldattığı için sevgilisini öldürmek adına kahveye zehir koymuş, sonra kahveden kendisi de içerek intihar etmiş olmalı. Diğer dört kişi, buna sadece hastalanan tek bir kişi de dahil, ne denir, kurunun yanında yanan yaş durumunda kalmış."

Vince parmaklarını şaklatarak, "E, ya," dedi, "insanların kendi kendilerine anlattıkları hikâye bu işte. Gazete ve dergiler ortaya çıkıp böyle şeyleri asla yayımlamazlar, çünkü buna gerek duymazlar, insanların ipuçlarını bir araya getireceklerini bilirler. Peki bu olasılığa ters düşen şey nedir? Yine hayatın buna bağlıymışçasına hızlı bir cevap bekliyorum senden Steffi."

Ancak bu kez Stephanie hayatını kurtaracak bir adım atacak gibi değildi, çünkü soruya verecek bir yanıtı yoktu. Tam olay hakkında yeterince bilgi sahibi olmadığını söyleyip, durumu protesto edecekti ki, Dave ayağa kalktı, terasın parmaklıklarına yaklaşıp Tinnock'u gözler önüne seren manzaraya baktı ve yumuşak bir ses tonuyla, "Altı ay, beklemek için uzun bir süre gibi görünüyor, değil mi?" dedi.

"Birileri bir keresinde, intikamın soğuk yenen bir yemek olduğunu söylememiş miydi?" dedi Stephanie.

Dave, "E, ya," dedi, yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya devam ederken. "Ama altı kişiyi öldürmek, intikamdan biraz fazlasına işaret eden bir durumdur. Yani, olay dediğin gibi *olamaz* demiyorum, sadece diğer olasılıklara dikkat çekmek istiyorum. Tıpkı Sahil Işıkları olayının bulutlardaki bir yansımanın veya Hava

Kuvvetleri'nin Bangor'daki hava üssünden gerçekleştirdiği, deneme amaçlı gizli bir çalışmanın sonucu olması gibi... Kim bilir, belki de uzaylı küçük, yeşil adamlar Hannock Keresteciler takımının rakibine üstünlük sağlayıp sağlamayacağını görmek için *gerçekten* şöyle bir uğramış da olabilirler."

Vince, "Genelde insanlar kendilerince bir hikâye uydurur ve ona inanırlar," dedi. "Böyle yapmak, ortada sadece bir bilinmeyen faktör olduğunda oldukça kolaydır: tek bir zehirleyen, tek bir gizemli ışık, mürettebatının çoğu yok olmuş, kayalara vuran tek bir teknenin olduğu durumlarda... Ama Colorado Kid olayında ortada bilinmeyen faktörlerden başka hiçbir şey yok, dolayısıyla ortada bir hikâye de yok." Bir süre durakladıktan sonra devam etti. "Bu, şömineden bir trenin çıkması veya bir sabah işe giderken yolun ortasında vücutsuz at başlarının belirmesi gibi bir şey. Yani bu derece olağanüstü olmasa da, en az bunlar kadar garip bir olay. Ve böylesine şeylerden..." Vince başını iki yana salladı. "Steffi, insanlar böyle şeylerden hoşlanmazlar, böyle şeyler *istemezler*. Dalgaları kıyıya hafifçe vururken seyretmek güzel bir şeydir, ama uzun süre izlersen miden bulanmaya başlar."

Stephanie pırıl pırıl parlayan manzaraya baktı, deniz bugün dalgalıydı, ama bazı günlerde olduğu gibi büyük dalgalar görünmüyordu ve o, söylenenleri sessizce düşündü.

Kısa bir süre sonra Dave, "Başka bir şey daha var," dedi.

"Nedir?" diye sordu, Stephanie.

Dave şaşırtıcı bir ifadeyle, "Bu *bizim* hikâyemizdir," dedi. Stephanie adamın neredeyse öfkelendiğini düşünmeye başlayacaktı. "*Globe*'dan gelen, buralı olmayan bir adam bu hikâyeyi olsa olsa yüzüne gözüne bulaştırır. Anlayamaz."

Stephanie, "Siz anlayabiliyor musunuz peki?" diye sordu.

Dave tekrar yerine otururken, "Hayır," dedi. "Anlamam da şart değil, tatlım. Colorado Kid olayında ben biraz, Bakire Meryem'in

İsa'yı doğurduktan sonraki haline benzerim. İncil'de, 'Ancak Meryem sessizliğini korudu ve olanları kalbinin derinliklerinde düşündü,' gibi bir ifade vardır. Bazen, gizemli olaylarda böyle davranmak en iyisidir."

"Ama bana anlatacaksınız değil mi?"

"Evet, hanımefendi!" Dave ona şaşırmışçasına baktı. Biraz da uyuşturucunun etkisinden yeni kurtulmuş gibi bir hali vardı. "Anlatacağız, çünkü sen bizlerden birisin. Öyle değil mi, Vince?"

Vince, "E, ya," dedi. "Stephanie o sınavı yazın ortalarında bir zamanda başarıyla verdi."

Stephanie yine komik bir biçimde kendini mutlu hissederken, "Öyle mi?" diye sordu. "Nasıl, hangi sınavdan söz ediyorsunuz?"

Vince başını iki yana sallayarak, "Bunu söyleyemem tatlım," dedi. "Sadece bir noktadan sonra seni bizlerden biri gibi görmeye başladık." Dave'e şöyle bir baktı, o da başıyla onaylarcasına bir hareket yaptı, sonra bakışlarını yine Stephanie'ye yönelterek, "Tamam," dedi. "Öğle yemeğinde anlatmadığımız hikâye... Sebebi anlaşılamamış, gizemli hikâyemiz. Colorado Kid'in hikâyesi..."

– Beşinci Bölüm –

Ancak hikâyeyi anlatmaya başlayan Dave oldu.

"Bundan yirmi beş yıl önce," dedi, "seksenli yıllarda, Bayview Bölge Lisesi'nde okuyan ve okulun atletizm takımında yer alan iki çocuk vardı. Bu çocuklar okula, diğer çocuklar gibi yedi otuz feribotuyla değil, altı otuz feribotuyla giderlerdi. Biri kız, diğeri erkek olan bu çocuklar birbirleriyle yakın arkadaştılar. Kış geride kaldığında, ki kış ayları burada sahilde, iç taraflardaki kadar uzun sürmez, adayı koşarak geçerler, aşağıya doğru Hammock Plajı'nı kat edip anayola çıkarlar, sonra da Bay Caddesi'ne çıkıp, kasabadaki rıhtıma inerlerdi. Gözünde canlandırabiliyor musun Steffi?"

Stephanie çocukların rotasını gözünde canlandırabildiği gibi, durumun romantik yönünü de görebiliyordu. Anlayamadığı şey, bu kız ve erkek "yakın arkadaşların" Tinnock tarafına geldiklerinde ne yaptıklarıydı. Moose-Looke'lu lise çağındaki çocukların hep yedi otuzda kalkan feribota bindiklerini biliyordu. Ayrıca, feribot kaptanları Herbie Gosslin ve Marcy Lagasse, eski bir barkod sistemi sayesinde feribota binen çocukların kaydını tutarlardı. Sonra çocuklar Tinnock tarafına geldiklerinde, onları orada yaklaşık beş kilometre ilerideki liseye taşımak üzere bir okul otobüsü hazır beklerdi. Stephanie koşucu çocukların otobüsü bekleyip beklemediklerini sorduğunda Dave gülümsedi ve başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Hayır, o yolu da koşarak kat ederlerdi," dedi. "O esnada el ele tutuşmazlardı belki, ama Johnny Gravlin ve Nancy Arnault birbirlerinden hiç ayrılmazlardı. Birkaç yıl boyunca hep öyle kaldılar zaten."

Stephanie oturduğu yerde şöyle bir doğruldu. John Gravlin'i halkın içinde yaşamayı seven, herkese söyleyecek hoş bir sözü olan ve Augusta eyalet senatosuna seçilmek gibi bir ihtirasa sahip Moose-Lookit Adası'nın valisi olarak bilirdi. Şimdi saçları seyrelmeye başlamış, göbek bağlamış bu adamı av köpekleri gibi ada tarafında üç, kara tarafında dört kilometre olmak üzere günde toplam yedi kilometre koşarken hayal etmeye çalıştı, ama başaramadı.

Vince, "Bu anlattıklarım sana pek bir şey ifade etmedi, değil mi tatlım?" diye sordu.

Stephanie, "Hayır," diye itiraf etti.

"Eh, bu da çok normal, çünkü sen Johnny Gravlin'i futbol oyuncusu, koşucu, cuma akşamlarının eşek şakaları yapmayı seven, cumartesi akşamları ise âşık kılığına bürünen, küçük bir adanın tek politik fırlama karakteri oluvermiş *Vali* John Gravlin'i olarak tanıyorsun. Onu Bay Caddesi'nde hoplaya zıplaya koşup insanların elini sıkarken sırıtan ve bu sırada ağzının bir köşesindeki altın dişi parıldayan, herkese iltifat eden, kimsenin adını unutmayan, adada kimin Ford marka pikap kullandığını, kimin babasının eski çiftçi arkadaşlarıyla hâlâ iyi geçindiğini bilen bir adam olarak gördün. O, bin dokuz yüz kırklı yıllardaki filmlerde karikatürize edilen, küçük kasabadan çıkmış, taşralı yönünü kendisinin bile farkında olmadığı bir politikacıdır. Kurbağa gibi hoplayıp zıplayacak, kapağı Augusta'ya atmayı başardığında ya orada durmayı bilecek kadar akıllı davranacak, ya da bir kez daha sıçramayı deneyip ezilecek."

"Bu *çok* alaycı bir ifade," dedi Stephanie, gençliğinin verdiği heyecanla.

Vince kemikli omuzlarını silkti. "Tatlım, ben basmakalıp bir adamım. Hani şu filmlerde finalde gömleğine kolluk, alnına siperlik takmış, 'Baskıyı durdurun!' diye bağıran gazeteci tiplerdenim. Demek istediğim, Johnny o günlerde farklı bir yaratıktı, tüy kalem gibi ince uzun, cıva gibi hızlı biriydi. Sonradan yaptırdığı o dışarıya doğru fırlamış üst dişleri olmasaydı, o zamanlar ona neredeyse tanrı gözüyle bakabilirdin.

"Ve o kız... giydiği o kısa kırmızı şortla, gerçekten bir tanrıçaydı." Vince bir an duraladı. "Tabii on yedisinde olan birçok genç kız gibi."

Dave, "Aklın başka yerlerde yine," dedi.

Vince şaşırmış görünüyordu. "Tam tersine, yerinde duruyor."

Dave, "Öyle diyorsan, öyledir," dedi. "Ben de itiraf etmeliyim ki, kız çok güzel görünüyordu. Johnny'den de birkaç santim daha uzundu, belki son sınıfa geldiklerinin bahar aylarında ondan ayrılma sebebi de budur. Ama 80'li yıllarda ikisi de ateşli ve zımba gibiydiler, her gün feribota yetişmek için önce adanın bu tarafını kat ederler, sonra Tinnock tarafında kalan liseye gitmek için Bayview Tepesi'ne koşarlardı. İnsanlar Nancy'nin Johnny'den hamile kalacağına dair iddiaya girerlerdi, ama böyle bir şey olmadı. Ya Johnny fazlasıyla kibardı, ya da kız fazlasıyla dikkatli." Dave soluklanmak için duraladı. "Veya ikisi o zamanlar adada yaşayan diğer çocuklardan daha bilgiçtiler, kim bilir."

Vince mantıklı bir sonuca varmışçasına, "Sanırım koşmayı çok sevdikleri içindir," dedi.

Stephanie, "Lütfen sadede gelin, ikiniz de," deyince iki yaşlı adam gülmeye başladı.

Dave, "Sadede gelelim," dedi. "1980 yılının baharında, sanırım nisan ayı idi, iki genç bir sabah Hammock Plajı'nda oturmakta olan bir adam gördüler. O plajı bilirsin, kasabanın varoşlarındadır."

Stephanie orayı çok iyi biliyordu. Hammock Plajı yaz aylarında biraz kalabalıklaşsa da çok hoş bir yerdi. Stajı ekim ayının beşine kadar devam edeceğinden, İşçi Bayramı sırasında plajı görme fırsatına sahip olabilecekti, ama o an yaşanacak kalabalığı hayal edemedi.

Dave, "Aslında adam için *oturuyor* demek pek doğru olmazdı," diyerek bir önceki sözlerini düzeltme ihtiyacı duydu. "İki genç daha sonra, adamın kollarını ve bacaklarını yaymış, sere serpe oturduğunu söyleyeceklerdi. Adam sırtını, bilirsin, kuvvetli bir rüzgâr çıktığında uçmaması için ayakları kuma sabitlenmiş çöp kutuları olur ya, işte onlardan birine dayamıştı, ama kutu bir süre sonra adamın ağırlığını kaldıramamış ve..." Dave bir elini dikey biçimde kaldırıp eğdi.

"Pizza Kulesi gibi eğilmişti," dedi Steffi.

"Aynen öyle. Ayrıca, adam sabahın o erken saati için oldukça hafif giyinmişti, hava on üç dereceydi, ama sabah esen rüzgâr yüzünden dokuz derece kadar hissediliyordu. Üzerinde güzel gri bir pantolon ve beyaz gömlek vardı. Ayağında ise mokasen ayakkabılar. Palto veya eldiveni yoktu.

"Gençler kendi aralarında hiç tartışmadan, iyi olup olmadığını anlamak için adamın yanına koştular ve iyi olmadığını hemen fark ettiler. Johnny daha sonra, adamın yüzünü görür görmez onun ölü olduğunu anladığını söyleyecek, Nancy de aynı şeyi tekrarlayacaktı, ama o an ikisi de bunu itiraf etmek istememişlerdi. Onların yerinde olsan sen itiraf edebilir miydin, yani tam anlamıyla emin olmadan?"

Stephanie, "Hayır," dedi.

"Adam orada öylece oturmuş, yani sere serpe uzanmıştı. Bir eli kucağında, diğeri, yani sağ eli kumun üstündeydi. Yüzü, yanaklarındaki mor lekeler haricinde balmumu beyazı renkteydi. Gözleri kapalıydı, Nancy gözkapaklarının mora çaldığını söyle-

mişti. Dudakları da morlaşmıştı ve boynunun, Nancy'nin dediğine göre *şişmiş* bir görüntüsü vardı. Kum sarısı saçları kısa kesilmişti, ama sürekli esen rüzgârın altında, alnında hafifçe dalgalanmasına engel olacak kadar da kısa değil.

"Nancy adama, 'Bayım, uyuyor musunuz? Uyuya kaldıysanız, uyanın,' dedi."

"Johnny Gravlin de, 'Adam uyumuyor Nancy, bilinci de yerinde değil. Nefes almıyor,' dedi."

"Nancy daha sonra bunu bildiğini, adamın durumunu gördüğünü, ama o an inanmak istemediğini söyleyecekti. Tabii ki, inanmak istememişti zavallı çocuk. O da, 'Belki nefes alıyordur, belki uyuyordur. Bir insanın nefes alıp almadığına her zaman emin olmazsın. Onu bir silkele Johnny, bakalım uyanacak mı?' dedi."

"Johnny buna yanaşmadı, ama bir taraftan da kız arkadaşının önünde korkak durumuna düşmek de istemiyordu. Böylece yere doğru uzandı, yıllar sonra onunla birlikte Breakers'ta birkaç kadeh yuvarlarken bana bunu yapabilmek için duygularını bir kenara atmak zorunda kaldığını söylemişti, ve adamı omuzlarından tutup silkeledi. Johnny adamı omuzlarından yakaladığında onun öldüğüne emin olduğunu söyledi, çünkü gerçek bir omzu tutar gibi değil de, bir omzu parçalarına ayırır gibi hissetmişti. Ama o yine de adamı silkelemiş ve, 'Uyanın bayım, uyanın ve...' Johnny adama *Ölecekseniz, doğru dürüst ölün* diyecekti, ama içinde bulundukları koşullar düşünüldüğünde bunun kulağa pek de iyi gelmeyeceğini düşünüp, ki o zamanlar bile kafası bir politikacı gibi çalışıyordu herhalde, 'kahvenin kokusunu duyun!' dedi."

"Johnny adamı iki kez silkeledi. İlkinde hiçbir şey olmamıştı, ama ikincisinde adamın kafası sol omzuna düşmüş, Johnny adamı sağ omzundan silkelemişti, ve adam kendisine destek veren çöp kutusundan kayıp yanına doğru kapaklanmış, kafası da kuma vurmuştu. Nancy o an çığlığı basıp, olabildiğince hızla yola doğru

koşmaya başlamıştı. Hem de ne koşuş! Kız orada durdurulmasaydı, Johnny onu muhtemelen Bay Caddesi'nin sonuna, hatta bilmiyorum, belki de A Rıhtımı'na kadar kovalamak zorunda kalacaktı. Ama kız sonunda durmuş, Johnny de kızı yakalayıp kollarını vücuduna sarmış ve kıza, kollarının altında canlı bir vücut hissetmekten dolayı hiç bu kadar mutlu olmadığını söylemişti. Johnny bana ölü adamın omzunu tutmanın ve beyaz gömleği altında tahtaya dokunmuş gibi hisse kapılmanın ne kadar garip bir duygu olduğunu asla unutmayacağını söylemişti."

Dave aniden durup ayağa kalktı. "Buzdolabından soğuk bir Coca-Cola istiyorum," dedi. "Boğazım kurudu, bu da oldukça uzun bir hikâye. Başka kola isteyen?"

Hepsi de kola içmek istiyordu ve hikâye Stephanie'ye anlatıldığından ve orada, doğru kelime buysa eğer, eğlenen kişi o olduğundan içecekleri almaya da o gitti. Geri döndüğünde iki yaşlı adam da parmaklıklara yaslanmış, uzak tarafta kalan karaya ve manzaraya bakıyordu. Stephanie de onlara eşlik edip, eski bakır tepsiyi parmaklıkların kalın kenarına dayadı ve içecekleri dağıttı.

Dave içeceğinden büyük bir yudum aldıktan sonra, "Nerede kalmıştım?" diye sordu.

Vince, "Sen nerede kaldığını çok iyi bilirsin," dedi. "Gelecekteki valimizin ve Nancy Arnault'nun, kim bilir şimdilerde nerededir, muhtemelen birçok iyi insanın yaptığı gibi, pasaporta ihtiyaç duymaksızın adadan uzaklaşabileceği en iyi yerlerden biri olan California'ya atmıştır kapağı, Colorado Kid'i, Hammock Plajı'nda ölü bulduğunu anlatıyordun."

"E, ya. Evet, Johnny ve Nancy en yakın telefon olan, Halk Kütüphanesi'nin dışındaki telefona koşacaklar ve Johnny, Moose-Look'un o günlerdeki emniyet müdürü George Wournos'u arayacaktı. Nancy de buna karşı değildi, ama o öncelikle Johnny'nin 'adamı' tekrar yerden kaldırıp doğrultmasını istiyordu. Nancy ona

'adam' diye hitap ediyordu. Ondan asla 'ölü adam' veya 'ceset' diye söz etmemişti, hep 'adam' diyordu."

"Johnny, 'Polisin onu yerinden oynatmamızı isteyeceğini sanmam Nan,' demişti."

"Nancy de bunun üzerine, 'Onu *zaten* yerinden oynattın, benim senden istediğim onu tekrar eski haline getirmen,' diye karşılık verdi."

"*Johnny* de, 'Evet, ama bunu sen istediğin için yaptım,' dedi."

"Nancy'nin cevabı, '*Lütfen* Johnny, ona bu halde bakmaya ve onu bu şekilde *düşünmeye* tahammül edemiyorum,' oldu. Sonra kız ağlamaya başlayınca mesele böylece hallolmuş oldu. Johnny, cesedin oturuyormuşçasına bel hizasından kıvrılmış, ama şimdi sol yanağı kuma yapışmış halde durmakta olduğu yere geri döndü."

"Johnny, Breakers'ta birlikte olduğumuz o gece bana, o an Nancy kendisini izlemese ve o işi yapacağına dair kendisine güven duymasa istediğini asla yerine getiremeyeceğinden söz etti. Ben de ona inanıyorum. Bir kadın erkeğe sırtını döndüğü ve erkeğin yalnız kaldığı anda, özellikle erkek sarhoşsa ve çevresinde onu tahrik edecek arkadaşları bulunuyorsa, birçok şeyi yapabileceğine yüzde doksan inanır. Johnny kumda yatmakta olan adama yaklaştıkça, adam sanki görünmez bir iskemlenin üstündeymişçesine dizlerini kaldırmış halde duruyordu, kapalı gözlerinin açılacağına ve adamın kendisine saldıracağına daha çok inanmaya başlamıştı. Johnny, adamın ölü olduğunu bilmesinin, kendisini böyle hissetmekten alıkoymadığını, tam tersine, daha da kötü hissetmesine yol açtığını söylemişti. Yine de adamın yanına gelmiş, duygularını bir kenara bırakıp ellerini o tahtaymış hissi veren omuzlara koymuş ve yine adamın sırtını o eğik duran çöp kutusuna dayamıştı. Johnny, 'Aklımdan, çöp kutusunun devrileceği ve büyük bir gürültünün çıkacağı, benim de çığlık atacağım geçmişti,' demişti. Ama kutu devrilmemiş, o da çığlık atmamıştı.

Steffi, biz zavallı insancıklar başımıza hep en kötü şeylerin geleceğine inanırız, çünkü böyle bir şey oldukça nadir gerçekleşir. Ben kalben böyle düşünüyorum ve bu fikre ikna oldum. Sonra başta çok kötü gibi görünen şeyin hiç de öyle olmadığı, hatta iyi bile olduğunu algılamaya başlar ve içinde bulunduğumuz durumla gayet iyi başa çıkarız."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Oh, evet hanımefendi! Neyse, Johnny harekete geçmiş ve o an kuma düşmüş bir sigara paketi görmüştü. Ve işin en kötü kısmı geride kaldığından ve durum artık gözüne o kadar da kötü görünmediğinden, paketi kumun üstünden almış ve ölü adamın beyaz gömleğinin göğüs cebine geri koymuştu. Tabii bu arada eyalet polisinin paketin üstünde parmak izlerini bulabileceği ihtimaline karşılık, yaptığı bu işten George Wournos'a söz etmesi gerektiğini hatırlatmıştı kendi kendine. Sonra Nancy'nin beklemekte olduğu yere geri dönmüştü. Nancy muhtemelen giydiği o kısa şort yüzünden üşümüştü ve rüzgârlığına sarılmış, olduğu yerde zıplıyordu. Tabii yaşadıklarından dolayı havayı olduğundan daha soğuk hissetmesi çok normaldi."

"Sonuçta o halde çok uzun süre kalması gerekmemiş, iki genç Halk Kütüphanesi'ne koşturmuşlardı. İddiaya girerim, o an birilerinin elinde kronometre olsa o bir kilometrelik mesafeyi rekor bir hızla aldıklarını söyleyebilirdi. Nancy'nin rüzgârlığının cebindeki bozuk para cüzdanında bir sürü bozukluk vardı ve George Wournos'u arayan o olmuştu. Şimdilerde kilise üyesi kadınların pazar kurdukları yerde bulunan Batı Araba Galerisi'nin sahibi George, o sırada işe gitmek üzere giyiniyordu."

Arts 'N Things sayfası için bir çok makale yazmış olan ve anılan yeri çok iyi bilen Stephanie başını salladı.

"George kıza, adamın öldüğünden emin olup olmadığını sorunca o da evet dedi. George sonra telefona Johnny'yi istedi

ve ona da aynı soruyu sordu. Johnny'nin cevabı da aynı oldu. Johnny ona, adamı silkelediğinden ve adamın bir tahta kadar kaskatı kesilmiş olduğundan söz etti. Johnny, George'a adamın yere kapaklandığından, o sırada cebinden bir sigara paketi düştüğünden ve paketi yerine koyduğundan bahsederken kendisine kızacağını düşünüyordu, ama George böyle bir tepki vermedi. Bu olayla ilgili Johnny'ye *kimse* tepki göstermeyecekti zaten. Televizyondaki gizemli programlara pek benzemiyor, değil mi?"

"Şu ana kadar, hayır," dedi Stephanie. O an olayın kendisine az da olsa bir zamanlar izlediği *Cinayeti Yazdı* dizisinin bir bölümünü hatırlattığını düşünüyor, ama hikâyenin gidişatını göz önüne aldığında, Angela Lansbury karakterinin ortaya çıkıp gizemi çözeceğine pek ihtimal vermiyordu. Ama yine de birileri bir ilerleme kaydetmiş olmalıydı. En azından ölü adamın nereden geldiğini ortaya çıkaracak kadar.

"George Johnny'ye Nancy'le birlikte hemen plaja geri dönmelerini ve kendisini orada beklemelerini söyledi," dedi Dave. "Onlara cesede kimselerin yaklaşmamasını sağlamalarını da tembih etti, Johnny de tamam dedi. George, 'Yedi otuz feribotunu kaçırırsan senin ve kız arkadaşın için bir mazeret notu yazarım,' diye ekledi. Johnny bunun dünyada endişe ettiği en son şey olduğunu söyledi. Sonra Nancy Arnault'la birlikte, Hammock Plajı'na biraz önceki gibi uçarcasına değil, daha yavaş bir tempoda geri döndüler."

Stephanie bunu anlayabiliyordu. Hammock Plajı'ndan Moosie kasabasının sınırına inen yol meyilliydi. Diğer taraftan gitmek koşmayı zorlaştıracaktı, özellikle sadece vücudunuzdaki adrenalini atmak adına koşuyorsanız.

Vince, "Bu arada George Wournos doktor Robinson'ı aradı," dedi ve duraladı. O günü hatırlarken gülümsüyordu, belki de sadece öyle görünmek istemişti. "Sonra da bana telefon etti."

– Altıncı Bölüm –

"Adanın halka açık plajında bir ceset bulunuyor ve yerel polis, yerel gazetenin editörüne haber veriyor, öyle mi?" diye sordu Stephanie. "Tanrım, bu hikâye hiç de *Cinayeti Yazdı* dizisine benzemiyor."

"Maine sahilinde hayatın *Cinayeti Yazdı* dizisiyle pek benzerliği yoktur," dedi Dave kuru bir sesle. "Ayrıca şimdi neysek o zamanlar da öyleydik Steffi, özellikle yazlıkçıların adadan ayrıldıkları ve yerel halk olarak biz bize ve tavuklarla baş başa kaldığımız zamanlarda... Bu durum işleri daha romantik hale filan getirmiyordu, bilmiyorum, istersen buna açıklık politikası diyebilirsin. Herkes bilinmesi gereken her şeyi biliyorsa, bu durum birçok şeyin dile düşmesini de engeller. Ve cinayet! Yasalar! Biraz seni aşan bir durum, değil mi?"

Vince, "Onu bu işlerle meşgul etme," dedi. "Tashmore'daki kahve zehirlenmesi olayını anlatarak kafasına bu fikri biz soktuk... Steffi, Chris Robinson iki çocuğumun doğumunda bulunan doktordur. Joanne'nin ölümünden altı yıl sonra evlendiğim ikinci eşim Arlette, Robinson ailesinin iyi bir dostuydu, hatta okulda birlikteyken Chris'in kardeşi Henry'le çıkmışlardı. Dave hikâyeyi sana bu şekilde aktardı, ama olayın işten öte bir yanı var anlayacağın."

Vince kola dolu bardağını, kolaya "uyuşturucu" derdi, parmaklığın kenarına dayadı ve ellerini yüzünün her iki yanında aça-

rak, Stephanie'nin hem çekici, hem de sıcak bulduğu bir hareket yaptı. Bu hareket *Senden hiçbir şey saklamayacağım* anlamına geliyordu. "O zamanlar birbirine yakın bir grup insandık. Her zaman öyleydi, sanırım hep de öyle olacak, çünkü asla şimdi olduğumuzdan daha fazla büyümeyeceğiz."

Dave, "*Tanrı* korusun," diye gürledi. "O boktan Wal-Mart'ları* istemiyoruz burada. Özür dilerim Steffi."

Stephanie gülümserken, özrünü kabul ettiğini ifade ediyordu.

Vince, "Her durumda, "dedi, "Senden bu cinayet fikrini bir kenara koymanı istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Stephanie.

"Sanırım sonunda, hikâyeyle ilgili birtakım gerçekleri tamamen bir kenara koyamayacağını veya bazı gerçekleri başka ipuçlarıyla birleştiremeyeceğini anlayacaksın. Colorado Kid hikâyesiyle ilgili olarak birçok şey böyledir, Boston *Globe* da işte bu nedenle hikâyenin özünü anlayamaz ve ona gereken ilgiyi gösteremez. *Yankee, Downeast* ve *Coast*'tan ise hiç söz etmiyorum. Hikâye *The Weekly Islander* için bile bir şey ifade etmez, gerçekten. Biz hikâyeyi *yazdık*, evet, çünkü biz bir gazeteyiz, haber vermek bizim işimiz. Elimde Ellen Dunwoodie ve yangın musluğu olayı da var, Boston'a böbrek nakli için giden Lester isimli çocuğun haberinden söz etmiyorum bile. Tabii çocuk organ nakline kadar hayatta kalabilirse. Ve tabii sen, insanlara Yaz Sezonu Sonu Gezisi ve Gernerd Çiftliği Şöleni'nden söz etmelisin, değil mi?"

Stephanie, "Pikniği de unutma," diye mırıldandı. "Orada sadece pasta yiyebilirsin ve insanlar bunu bilmek isteyeceklerdir."

İki adam gülüşmeye başladı. Dave, Stephanie'nin, ada halkının deyimiyle, "sıkı bir espri," yaptığını vurgulamak istercesine elleriyle göğsüne vuruyordu.

* Wal-Mart: Amerika'nın en büyük mağaza zincirlerinden biri. (çev.)

Vince hâlâ gülümserken, "E, ya tatlım!" dedi. "Ama bazen, iki lise öğrencisinin sabah koşuları esnasında kasabanın en gözde plajında ölü bir adam bulmaları gibi bir şey olur ve sen kendi kendine, 'Bunun altında bir *hikâye* yatıyor olmalı,' dersin. Ne, niçin, ne zaman, nerede ve nasıl sorularına cevap vermeden, sadece *hikâyeyi* yazarsın, sonra da bu soruların bir cevabı *olmadığını* keşfedersin. Ortada sadece, sebebi açıklanamamış *gerçek anlamda* bir gizemi çevreleyen birbirleriyle uyumsuz birtakım gerçekler silsilesi vardır. Ve tatlım, insanlar böyle bir şeyi istemezler. Böyle şeyler insanları üzer. Ortada çok dalga vardır ve insanların mideleri bulanır."

Dave, "Çok doğru," dedi. "Hâlâ etraf günlük güneşlikken neden hikâyenin geri kalanını da anlatmıyorsun?"

Böylece, Vince Teague hikâyenin devamını anlatmaya koyuldu.

– Yedinci Bölüm –

"Bizler hikâyenin neredeyse en başından beri içindeydik. Biz derken Dave'i, kendimi ve *The Weekly Islander*'ı kastediyorum, her ne kadar George Wournos'un benden yazmamamı istediği şeyleri yazmamış olsam da. Bu benim için hiç sorun olmamıştı, çünkü böyle yapmakla ada halkının menfaatine hiçbir şekilde zarar vermeyecektim. Gazeteciler sürekli bu tarz kararlar almak durumunda kalırlar ve zamanla buna alışırlar, Steffi, sen de ilerde böyle şeylerle karşılaşacaksın. Sadece bu durumun sende bir rahatlık yaratmasına izin vermemelisin.

Çocuklar geri dönüp cesedin başında beklemeye başlamışlardı, her ne kadar ortada bekçilik yapmayı gerektirecek bir durum olmasa da... Çocuklar, George ve doktor Robinson gelene dek kasabaya doğru yol almakta olan sadece dört araba görmüşlerdi ve sürücülerden hiçbiri, küçük Hammock Plajı'nın araba parkında hafif koşu ve egzersiz hareketleri yapmakta olan bir çift lise öğrencisini gördüklerinde yavaşlamamıştı.

George ve doktor oraya varınca Johnny ve Nancy'yi okullarına gönderdiler. İki genç bu noktada hikâyenin dışında kalmış oldular. Çocuklar aslında hâlâ olan biteni öğrenmenin merakı içindeydiler, ama hiç şüphesiz bir yandan da oradan ayrıldıklarına seviniyorlardı. George, Ford'unu park yerine bıraktı, doktor çantasını kaptı, ikisi birlikte çöp kutusuna dayanmış halde oturmakta olan adamın yanına

gittiler. Adam bir tarafına hafifçe kaykılmıştı yine. Doktorun yaptığı ilk iş, adamı düzgün bir biçimde oturduğu yerde doğrultmak oldu.

George, 'Ölmüş mü?' diye sordu.

'Tanrım, adam en az dört saat kadar önce ölmüş, muhtemelen altı saat veya daha fazla bir süre de geçmiş olabilir,' dedi doktor. İşte ben de tam o anda park yerine girmiştim ve Chevy'mi, George'un Ford'unun yanına park ediyordum. 'Adam tahta gibi kaskatı olmuş. Ölümden sonra vücudun katılaşma süreci başlamış.'

'Onun ne kadar süreden beri burada olduğunu düşünüyorsun? Gece yarısından beri mi?' diye sordu George.

'İşçi Bayramı'ndan beri burada olabilir, tek bildiğim bu,' dedi doktor, 'ama kesinlikle *emin olduğum* tek şey, bu sabaha karşı ikiden beri ölü olduğu. Bunu, ölüm sonrası vücudun katılaşmasından anladım. *Muhtemelen* gece yarısından beri ölüdür, ama bu tür konularda uzman biri değilim. Rüzgâr sahilden sert esmişse, vücudun katılaşma sürecinin başlaması gecikmiş olabilir.'

'Dün gece hiç rüzgâr esmiyordu,' diye söze girdim ben. 'Hava, bir kilise çanının içi kadar sakindi.'

'Bakın hele, karşımıza bir başka kasaba ukalası daha çıktı demek,' dedi doktor Robinson. 'Belki ölüm zamanını da bize sen söylemek istersin Jimmy Olson.'

'Hayır,' dedim, 'bunu size bırakıyorum.'

Doktor, 'Sanırım ben de bu işi ilçe adli tıp görevlisine bırakacağım,' dedi. 'Tinnock'taki Cathcart'a. Eyalet ona ukalalık yapması için yılda fazladan on bir bin dolar ödüyor. Tabii benim naçizane fikrim, bunun yeterli olmadığı yönünde, ama herkesin fikri kendine tabii. Ben sıradan bir doktorum. Ama, bu adam sabaha karşı ikide ölüymüş, bu kadarını söyleyebilirim. Ay kaybolmaya başlamadan önce öbür dünyayı boylamış.'

Sonra birkaç dakika boyunca üçümüz orada durduk, yas tutan yakınları gibi adama baktık. Birkaç dakika bazı durumlarda çok

kısa bir süre gibi gelebilir, ama böylesine durumlarda geçmek bilmez. Oldukça hafif esen, ama doğudan kuvvetlenmeye başlayan rüzgârın sesi hâlâ kulaklarımda. Rüzgâr o yönden eserken adanın anakara tarafındaysan, ses kulağa çok kasvetli gelir."

Stephanie, "Biliyorum," dedi, alçak bir sesle. "Baykuş ötmesini andırır."

Yaşlı adamlar onun bu sözlerini onaylarcasına başlarını salladılar. Rüzgâr kış zamanı, bazen merhametten yoksun kalmış ve buna bir anlam verememiş bir kadın gibi çok kötü uğuldardı.

"Sonunda George doktordan, adamın kaç yaşında olduğu hakkında bir tahmin yürütmesini istedi, sanırım bunu sırf bir şeyler söylemek ve sessizliği bozmak için söylemişti.

'Sanırım kırk yaşlarında olmalı, üç beş yıl daha genç veya yaşlı olabilir,' dedi doktor. 'Sen de öyle mi düşünüyorsun Vincent?' diye sorduğunda ben de başımı sallayarak sözlerini onaylamıştım. Adamın kırklı yaşlarda olduğunu söylemek pek de yanlış gelmiyordu bana ve o yaşlarda bir adamın ölmüş olması çok korkunç bir şeydi. O yaşlar bir adamın en verimli yaşlarıdır.

Sonra, doktor ilgisini çeken bir şey gördü. Bir dizinin üstüne eğilip, ki onun endamında bir adam için hiç de kolay bir şey değildi bu, ölü adamın kuma serili halde duran sağ elini tuttu. Parmakları ölmeden önce, içinden bakmak istediği boru gibi bir cismi kavramaya çalışırcasına hafifçe kıvrılmıştı. Doktor adamın elini kaldırdığında parmakların iç kısmına ve ayasına iri kum taneleri yapışmış olduğunu görmüştük.

George, 'Ne görüyorsun doktor?' diye sordu. 'Bana plaj kumundan başka bir şey değilmiş gibi geldi.'

'Evet. öyle, ama neden eline yapışmış?' diye karşılık verdi doktor Robinson. 'Bu ve diğer tüm çöp kutulan yanm akıllı birinin bile rahatlıkla anlayacağı gibi, gelgit seviyesinin oldukça üstünde bir seviyeye yerleştirilmiş. Dün gece yağmur da yağmamıştı. Şuna bir bakın.'

Doktor ölü adamın sol elini tuttu. Hepimiz adamın parmağında bir nikâh yüzüğü olduğunu ve sol elinin parmaklarında veya ayasında hiç kum tanesi bulunmadığını görebiliyorduk. Doktor adamın sol elini bırakıp, tekrar sağ elini tuttu. Eli, güneş ışığının daha iyi aydınlatabileceği şekilde hafifçe yana yatırarak, 'İşte,' dedi. 'Görüyor musunuz?'

Ben, 'O da nedir?' diye sordum. 'Yağ mı? Yağ mı bulaşmış?'

Doktor gülümsedi ve, 'Sanırım oyuncak ayıyı sen kazandın, Vincent. Ayrıca elinin nasıl büküldüğünü görüyor musun?'

'Evet, sanki küçük bir dürbün tutuyormuşçasına,' dedi George. O çöp kutusu bir tapınakmış, bizler de ölü adamı hayata geri döndürmeye çalışıyormuşuz gibi o an üçümüz de dizlerimizin üstüne çökmüştük.

'Hayır, adamın bir dürbün tuttuğunu sanmıyorum,' dedi doktor ve ben o an bir şey fark ettim Steffi. Doktorun yüzünde, sıradan görünümlü bir şeye bakarken sıra dışı bir şey görmüş bir insanın ifadesi vardı. Ölü adamın yüzüne baktı, en azından ben, doktorun adamın yüzüne baktığını sanıyordum, ama sonradan anlaşılacağı üzere yüzünün biraz altına bakıyormuş, sonra kıvrılmış sağ eline... Ve, 'Hiç de öyle olduğunu düşünmüyorum,' dedi.

George, 'Öyleyse ne?' diye sordu. 'Bu olayı Eyalet Polisi'ne ve Savcılığa, Chris'e rapor etmek istiyorum. *İstemediğim* tek şey, tüm sabahı böyle dizlerimin üstüne çökmüş bir halde seni dedektiflik oynarken seyretmek...'

Doktor, 'Başparmağının, işaret ve ortaparmağına neredeyse değmek üzere olduğunu görüyor musun?' diye sordu bize ve biz de gördüğümüzü söyledik tabii. 'Adam elinde tuttuğu bir dürbünden bakarken ölmüş olsaydı, başparmağı parmaklarının *üstünde* olur, ortaparmağı ve yüzükparmağına değerdi. İnanmazsanız, kendiniz bir deneyin.'

Ben doktorun dediğini yapıp, denedim ve haklı olduğunu gördüm.

Doktor parmaklarıyla ölü adamın kaskatı kesilmiş sağ eline bir kez daha dokunurken, 'Elindeki dürbün değildi,' dedi. 'Elinde *kıskaç* gibi bir şey vardı. Bu olasılığı elindeki yağ, ayasındaki ve parmaklarının iç kısmındaki kum tanecikleriyle birlikte düşündüğünüzde ne anlam çıkarırsınız?'

Ben bunun ne anlama geldiğini biliyordum, ama kanun adamı olarak sözü George'a bıraktım. George, 'Öldüğünde bir şeyler yiyiyor idiyse,'dedi, 'nerede bu yiyecekler?'

Doktor ölü adamın boynunu işaret etti, Nancy Arnault da boyundaki sıra dışı görüntüyü fark etmiş ve şiştiğini düşünmüştü, ve, 'Benim fikrim, yiyeceğin adamın boğazına takıldığı yönünde ve ne yediyse hâlâ orada olduğunu sanıyorum. Vincent, bana çantamı uzatsana.'

Çantayı doktora verdim. Doktor çantanın içini karıştırmaya çalışıyordu ama, dizlerinin üstündeyken ancak tek elini kullanabildiğini fark etti. Çok cüsseli bir adamdı ve yana devrilmemek için en azından bir elini yere dayamak zorundaydı. Bu nedenle çantayı bana geri verip, 'İçinde iki otoskop aleti olacak Vincent,' dedi, 'yani muayene fenerlerim... Birini her gün kullanırım, yedek olanı ise yepyenidir. Şimdi ikisine de ihtiyacımız olacak.'

George, 'Dur bakalım, bunu yapıp yapmamamız konusunda emin değilim,' dedi. 'Bu işleri anakaradaki Catchcart'a bırakacağımızı sanıyordum. Devlet bu tür işler için onu görevlendirdi.'

Doktor Robinson, 'Sorumluluğu üstüme alıyorum,' dedi. 'Merak kediyi öldürür derler, bilirsiniz. Ama merakını giderdiğinden dolayı da mutlu ölür. Bir sabah çayı veya bir parça tost olmadan bu soğuk ve rutubetli havada beni buraya getirttiniz, ben de bir parça da olsa tatmin duygusu yaşamak istiyorum. Belki de bunu başaramayacağım, ama içimden bir his... Vincent, sen şunu al.

George, sen de yenisini. Sakın kuma düşürme lütfen, teşekkür ederim. Ne de olsa iki yüz dolarlık bir alet. Şimdi, atçılık oynayan küçük bir çocuk gibi dizlerim ve ellerimin üstünde en son, durun bakayım, yedi yaşındayken durmuştum. Bu halde uzun süre kalırsam her an ölü adamın üstüne kapaklanabilirim, o nedenle lütfen ikiniz de çabuk davranın ve söylediklerimi aynen yapın. Müzede çalışan görevliler, ufak bir tablonun aydınlık ve canlı gözükmesi için spot ışıklarını nasıl ayarlarlar, hiç gördünüz mü?'

George görmemişti, o nedenle doktor Robinson ona durumu açıkladı. Açıklaması sona erdiğinde ve George Wournos'un anladığına emin olduğunda, adanın gazete editörü yerde oturur pozisyonda durmakta olan cesedin yanına, bir dizinin üstüne çöktü. Adanın emniyet müdürü de diğer yanına... İkimizin elinde de doktorun ufak fenerleri vardı. Bir sanat eserini değil de, doktorun görebilmesi için ölü adamın boğazını aydınlatacaktık.

Doktor oflaya puflaya yerini aldı, içinde bulunduğumuz durum o denli garip olmasa ve ben doktorun hemen oracıkta kalp krizi geçireceğinden korkmasam, halimizin neredeyse komik olduğunu söylerdim, ve sonra bir elini uzatıp adamın ağzından içeri sokarak elini bir menteşe gibi destek yapıp çenesini aşağıya çekti. Tabii düşündüğünde, elini tam da o görevi görmesi için kullanmıştı.

'Şimdi,' dedi doktor, 'yaklaşın bakalım çocuklar. Isıracağını sanmam, ama eğer yanılıyorsam cezasını ben çekerim.'

Yaklaştık ve fenerleri ölü adamın boğazından aşağıya tuttuk. Boğazına, pembe dili haricinde kırmızı ve siyah bir görüntü hâkimdi. Doktorun oflayıp puflarken, bize değil de kendi kendine, 'Biraz daha,' dediğini duyabiliyordum. Bu sırada ölü adamın alt çenesini biraz daha aşağıya çekiyordu. Sonra bize, 'Fenerleri biraz daha kaldırıp boğazın aşağısını aydınlatın,'dedi. Biz de elimizden geleni yaptık. Işığın yönü ölü adamın dilinin pembesini alacak biçimde değişmiş ve ağzının arkasındaki şeyi aydınlatmıştı..."

Stephanie ve Dave aynı anda, “Küçükdilini,” dediler.

Vince başıyla onayladı. “E, ya, işte onu. Ve küçükdilin hemen arkasındaki, koyu gri renkte bir şeyi veya o şeyin üstündeki bir şeyi görebiliyordum. Işık o şeyi iki üç saniye kadar aydınlatmıştı, ama bu, doktor Robinson'ın tatmin olmasına yetecek bir süreydi. Elini ölü adamın ağzından çıkardı, bu sırada altdudak dişetine çarparken ‘plof’ diye bir ses çıkardı, ama çenesi hemen hemen olduğu yerde kalmıştı. Doktor sonra daha çok oflayıp puflayarak yere çöktü.

‘Çocuklar ayağa kalkmam için bana yardım edin,’ dedi, nefesini düzene sokmayı başardıktan sonra. ‘İki bacağımın da dizden aşağısı tutmuyor. Kahretsin, ama bu kadar şişmanlamakla da çok aptallık ettim.’

George, ‘İstediğin zaman söyle, sana yardım edeyim,’ dedi. ‘Bir şey gördün mü? Çünkü ben bir şey göremedim. Ya sen Vincent?’

‘Galiba gördüm,’ dedim. Aslında gördüğümü bal gibi de biliyordum, ama ona belli etmek istememiştim.

Doktor, ‘Hemen orada duruyordu işte,’ dedi. Hâlâ nefes nefeseydi ama sesinden, kaşınan yerini kaşımış bir adam gibi tatmin olduğu da anlaşılıyordu. ‘Cathcart o şeyi boğazından çıkarır, böylece bir biftek mi, domuz eti mi, yoksa başka bir şeye ait bir parça mı olduğunu öğreniriz, ama bunun bir şey fark ettireceğini sanmam. Neyin önemli olduğunu biliyoruz aslında, adam buraya elinde bir parça etle gelmiş, mehtabı izlerken oturup yemeye başlamış. Bu arada sırtını bu çöp kutusuna dayamış. Ve çocuk şiirindeki Kızılderili gibi boğulmuş. Yemek üzere getirdiği şeyden son bir lokma alırken mi ölmüş? Belki, ama bu şart da değil.’

George, ‘Adam ölünce bir martı gelip elinde kalan parçayı kapıp gitmiş olabilir,’ dedi. ‘Böylece elinde sadece yağ lekesi kalmıştır.’

Doktor, ‘Doğru,’ dedi. ‘Şimdi, ikiniz bana yardım edecek misiniz, yoksa ben George'un arabasına kadar sürünüp, kapı kolunun yardımıyla mı ayağa kalkayım?’”

– Sekizinci Bölüm –

Vince, "Söyle bakalım Steffi, ne düşünüyorsun?" diye sordu, kolasından bir yudum alıp, boğazını serinletirken. "Gizem çözülmüş müdür? Dava kapanmış mıdır?"

Stephanie, "Mümkün mü?" diye atılınca, iki yaşlı adamın bu sözleri takdir ettiklerini vurgulayan kahkahalarıyla karşılaştı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Ölüm nedenine ait gizem çözülmüş olabilir belki, ama... Adamın boğazına takılan *şey de* neydi, bu arada? Yoksa bunu hikâyenin geri kalan bölümünde mi anlatacaksınız?"

"Tatlım, devamı olmayan bir hikâyeyi anlatamazsın ki..." dedi Vince. Onun da gözleri parıldıyordu. "Başını, sonunu, yanını sor istersen. Her şeyi cevaplarım. Sanırım Dave için de aynı şey geçerlidir."

The Weekly Islander'ın idari editörü gerçekten böyle olduğunu kanıtlamak istercesine, "Boğaza takılan şey sığır eti, muhtemelen bir biftek parçasıydı ve senin sevdiğin sığır filetosu, fileminyon tarzı bir şeydi. Orta derecede pişirilmiş bir etti, kendisine Colorado Kid dediğimiz bu adamın her ne kadar ciddi beyin ambolisinden, bir başka deyişle inmeden ölmüş olma ihtimali yüksek olsa da, ölüm belgesinde ölüm nedeni *oksijen yokluğundan ileri gelen boğulma* olarak belirtilmişti. Catchcart, boğulmanın inmeye yol açtığına karar vermişti, ama kim bilir, belki de tam tersi

olmuştur. Yani anlayacağın, diğer bir açıdan bakıldığında ölüm nedeni bile tam olarak belirlenmiş değil."

Vince, "Bu noktada en azından bir hikâye, küçük bir hikâye daha var ve şimdi sana bunu anlatacağım," dedi. "Hikâye bazı yönlerden sana benzeyen bir adam hakkında Stephanie. Tabii iş, eğitiminin son aşamasında atılacak son bir cilaya geldiğinde senin o adama göre çok daha iyi ve şefkatli ellere düştüğünü düşünmek isterim... Neyse, bu genç adam yirmi üç yaşındaydı sanırım ve senin gibi evinden uzaktaydı. Durumunu düşündüğümde, Ortabatı'dan değil de, daha çok güneyli biri olduğunu söyleyebilirim. Bu genç, mezuniyeti için staj yapıyordu ve adli tıp uzmanı olacaktı."

"Yani doktor Catchart'la birlikte çalışıyordu ve bir şey bulmuştu."

Vince gülümsedi. "Yeterince mantıklı bir tahmin tatlım, ama onun birlikte çalıştığı kişi hakkında yanıldın. Gencin adı... Dave, gencin adı *neydi?*"

İsimler konusunda hafızası çok iyi olan Dave Bowie hiç tereddüt etmeden, "Devane. Paul Devane," dedi.

"Doğru, sen söyleyince şimdi ben de hatırladım. Bu genç adam Devane'e, Savcılık Bürosu'na bağlı çalışan birkaç Eyalet Polisi dedektifiyle birlikte mezuniyet öncesi saha çalışması yapması için üç aylığına görev verilmişti. Aslında onun durumunda biri için 'görev verilmişti'den çok '*mahkûm edilmişti*' demek daha doğru olur. Ona çok kötü davranmışlardı çünkü." Vince'in yüzü asıldı.

"Öğrenmeye hevesli genç insanlardan yararlanan daha yaşlı insanların gençlere kötü davranması olacak şey değil. Böyle adamlara işten el çektirmek gerektiğini düşünüyorum. Ama tam tersine, işten olmak yerine, sık sık terfi alıyorlar. Tanrı'nın dünyayı bir taraftan döndürürken, bir taraftan da hafifçe eğmesi beni hiç şaşırtmamıştır; doğru olmayan çok şey yaşanıyor bu dünyada...

Bu genç adam, Devane, suçluluları enselemeye yardımcı olan bilim dalını öğrenmek isteğiyle dört yılını Georgetown Üniversitesi gibi bir yerde geçirdi. Tam serpilmeye başlamıştı ki, şansına, şekerli çörek yemekten hoşlanan birkaç dedektifin yanında çalışmak durumunda kaldı. Bu adamlar Devane'i, büroda ayak işlerine bakan bir görevliden hallice bir duruma sokup, Augusta ile Wareville arasında dosya taşıttılar, trafik kazalarına koşturdular. Belki arada bir ödül olarak parmak izi aldırdıkları veya lastik izi fotoğrafı çektirdikleri olmuştur, ama çok nadiren. Çok.

"Neyse, türünün tipik dedektiflerinden olan ikisi, Tanrı'dan dilerim, çoktan toprak olmuşlardır, Colorado Kid'in cesedi Hammock Plajı'nda bulunduğunda Timmock kasabasındaydı. Bu dedektifler o sırada, bizim gazetemizde de yer verdiğimiz haberlerden, bir dairede çıkan ve 'çıkış nedeni şüpheli,' bir yangını araştırıyorlardı. Şamar oğlanına çevirdikleri ve o sıralarda idealist yaklaşımından uzaklaşmakta olan genç adam da onlarla birlikteydi.

Genç, şanslı olsa ve Savcılık Bürosu'na bağlı *iyi* dedektiflerle çalışmış olsa, ki ben kendi adıma eyalet kanun görevlilerinin arasında, sisteme çomak sokan kahrolası bürokrasiye rağmen görevlerini gerçekten layıkıyla yapanları da tanıdım, veya bağlı olduğu Adli Tıp Bölümü onu, öğrencileri kabul eden başka bir eyalete göndermiş olsa, ilerde *CSI* dizisindeki dedektifler gibi olabilecek kapasitede bir gençti."

Dave araya girip, "O diziyi çok severim," dedi. "*Cinayeti Yazdı* dizisine göre çok daha gerçekçidir. Pandispanya ekmeğinden isteyen var mı? Kilerde biraz olacaktı."

Hepsi istediğini söyledi. Dave elinde ekmeklerin yanı sıra kâğıt havluyla geri dönene kadar hikâyeye ara verilmiş oldu. Üçü de Labree'nin ezilmiş pandispanya ekmeğinden yiyip, kırıntıları kâğıt havluyla temizledikten sonra Vince, Dave'e hikâyenin deva-

mını anlatmasını söyledi. "Çünkü," dedi, "çenem düşmeye başladı, bana kalsa akşamı ederiz burada."

"İyi gidiyordun halbuki," dedi Dave.

Vince kemikli elini daha da kemikli görünen göğsüne vurdu. "Acil servisi ara Steffi, kalbim durdu."

Dave, "Gerçekten böyle bir şey olduğunda hiç de komik görünmeyecek moruk," dedi.

"Şunun kırıntıları nasıl sağa sola saçtığına bakın hele," dedi Vince. "Annem onun, hayatının bir bölümünde ağzının sulandığını, diğer bölümünde de salyalarının aktığını söylerdi. Haydi Dave, hikâyenin devamını getir, ama önce bize bir iyilik yap da ağzındakileri yut."

Dave söyleneni yaptı ve tıka basa dolu ağzındaki lokmaları Coca-Cola'sından aldığı büyük bir yudumun yardımıyla yuttu. Stephanie, David Bowie'nin yaşına geldiğinde kendi sindirim sisteminin de onunki kadar iyi çalışmasını diliyordu içinden.

Dave, "Tamam," dedi. "George plajı kordon altına alma zahmetine girmemişti, çünkü böyle yapması halinde bütün ahaliyi olay yerine çekecekti. Ama yine de Savcılık Bürosu'na bağlı çalışan o iki aptalın oraya üşüşmesine engel olamamıştı. İçlerinden birine oraya gelmek zahmetine neden katlandıklarını sorduğumda, bana doğuştan deliymişim gibi bakarak, 'Eh, sonuçta burası olay yeri, öyle değil mi?' demişti.

Ben de, 'Belki öyle, belki değil,' diye cevap vermiştim. 'Ama ceset kaldırıldığında ortada, rüzgârın sağa sola savurmadığı hangi delili bulmayı düşünüyorsunuz?' Çünkü o ana dek doğudan esen rüzgâr oldukça şiddetlenmişti. Ama dedektifler kordon çekilmesinde ısrar ettiler. Tabii bu arada itiraf etmeliyim ki bu görüntü gazetenin baş sayfasına güzel bir resim olmuştu, değil mi Vince?"

"E, ya, üstünde OLAY YERİ yazan bir kordonun bulunduğu bir resim, her zaman iyi satış demektir," diyerek aynı fikirde

olduğunu belirti Vince. Elindeki pandispanya ekmeğinin yarısı yenmişti ve Stephanie'nin gördüğü kadarıyla kâğıt havlusunun üstünde hiç kırıntı yoktu.

Dave, "Adli Tıp görevlisi Cathcart cesedi incelerken Devane de oradaydı," dedi. "Cesedin kum tanecikleri bulaşmış eline, temiz olan diğer eline ve sonra ağzına baktılar. Tinnock Cenaze Evi arabası dokuz feribotuyla cesedi almaya geldiğinde o iki dedektif Devane'nin hâlâ orada olduğunu ve eğitimiyle ilgili faydalı olabilecek bir şeyler öğrenebileceğini fark ettiler. Böyle bir şeyi göze alamazlardı, böylece kendileri, Cathcart, Catchcart'ın yardımcısı ve yeni gelen iki cenaze evi görevlisi için kahve ve şekerli çörek almaya gönderdiler onu.

Devane'in bunları nereden satın alacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. O an ben çekilen kordonun yanlış tarafında duruyordum, bu yüzden onu yanıma alıp Jenny'nin pastanesine götürdüm. Oraya arabayla varmamız yarım saat, belki biraz daha uzun bir süre aldı. Bu süre boyunca genç adamın ağzından laf alabilmek için nazikçe uğraşsam da, bana okuluyla ilgili tek bir hikâye bile anlatmadı; söylediği tek şey, dedektiflerle birlikteyken umduğu kadar çok şey öğrenemediği, Cathcart cesedi incelerken; kendisine ayak işleri verildiği idi. Konuşmalarından, durumu hakkında oldukça iyi fikir sahibi olmuştum.

Olay yerine geri döndüğümüzde inceleme sona ermiş, ceset, ceset torbasına çoktan konup, fermuvarı çekilmişti. Bu durum, adı O'Shanny olan şişko dedektiflerden birini Devane hakkında ileri geri konuşmaktan alıkoymamış, dedektif, 'Nerede kaldın, burada kıçımız donmak üzere,' gibi sözler sarf etmişti.

Devane durumundan asla şikayet etmez, asla boş konuşmazdı, birilerinin onu çok iyi yetiştirmiş olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Bu sözlere karşılık vermeyince araya ben girip, yolda hiç oyalanmadan elimizden geldiğince hızlı gidip, geri döndüğümüzü

söyledim. 'Hız limitlerini aşıp, kanuna karşı gelmemizi istemezdiniz, değil mi memur bey?' diye de ekledim. Bunu biraz gülmek, havayı yumuşatmak için söylemiştim, bilirsin. Ama bir işe yaramamıştı. Diğer dedektif, adı Morrison'dı, 'Sana soran oldu mu, Irving? Eski eşyalarını satmak falan gibi yapacak başka işin yok mu?' dedi bana. En azından ortağı buna kahkahalarla güldü, ama sözde adli tıp bilimini öğrenmesi gereken yerde O'Shanny'nin açık, Morrison'nın koyu kahveden hoşlandığı bilgisine vakıf olmuş genç adam, tepeden tırnağa kıpkırmızı kesildi.

Steffi, insanlar rütbece kendinden biraz üstün ahmaklar tarafından birkaç kez aptal yerine konulmadan bir yere gelmezler, ama ben sadece kendi değil, benim adıma da çok utanmış olan Devane için çok üzülmüştüm. Benden özür dilemek için kıvrandığını görebiliyordum, ama o bunu yapmaya fırsat bulamadan veya ben ona kendisinin hiçbir suçu olmadığını, dolayısıyla özür dilemesini gerektirecek bir şey yapmadığını söyleyemeden, O'Shanny kahve tepsisini alıp Morrison'a verdi, sonra iki paket yiyeceği elimden aldı. Daha sonra Devane'e kordonun altından geçip, kanıt torbasıyla birlikte ölü adamın eşyalarını toplamasını söyledi. Sanki beş yaşında bir çocukla konuşuyormuşçasına ona, 'Eşya Listesi kâğıdını sen imzala,' dedi, 've torbayı senden alana dek kimsenin el sürmemesine dikkat et. Ayrıca sen de burnunu hiçbir yere sokma ve eşyaları karıştırma, anladın mı?' diye ekledi.

'Evet, efendim,' dedi Devane ve bana hafifçe gülümsedi. Onu, doktor Cathcart'ın yardımcısından, bazı bürolarda gördüğün akordeon dosyalara benzer kanıt torbasını alırken ve Eşya Listesi kâğıdını, içi görünen zarftan koparırken izledim. Bu kâğıdın ne için kullanıldığını biliyor musun Steffi?"

"Sanırım," diye cevap verdi Stephanie. "Bir suç davası söz konusudur ve olay yerinde bulunan bir şey o davada delil olarak kullanılacaktır. Savcılık, o şeyi bulunduğu yerden davanın görül-

düğü yere kadar hiç bozulmadan saklamak ve mahkemeye delil olarak sunmak durumundadır, işte bu kâğıt, o şeylerin listesinin tutulduğu kâğıttır, değil mi?"

"Çok iyi açıkladın," dedi Vince. "Yazar olmalıymışsın."

Stephanie, "Çok komik," dedi.

"Evet, efendim. İşte bizim Oscar Wilde'ımız, Vincent," dedi Dave. "Neyse, genç bay Devane'nin adını Eşya Listesi'ne yazıp, imzaladığını ve kanıt torbasının ön yüzündeki cebe koyduğunu gördüm. Sonra, gücü kuvveti yerinde görevlilerin cesedi arabaya yüklemelerini izlemeye başladı. Vince bu işler olurken çoktan geri dönüp hikâyesini yazmaya başlamıştı bile, ben de o sarı kordonu görüp, şekere üşüşen karıncalar gibi etrafa doluşmuş ve bana sorular sormaya başlamış kalabalığa tüm ayrıntıları bir çeyrek dolara, ki o günlerde tek amacımız para kazanmaktı, *Islander* gazetesinde okuyabileceklerini anlatıyordum.

O an Paul Devane'i son görüşüm olmuştu. Paul orada durmuş, yapılı iki görevlinin cesedi cenaze arabasına yüklemelerini izliyordu. Ama sonra Devane'nin, O'Shanny'nin kanıt torbasını karıştırmamasına dair verdiği emre karşı geldiğini anlayacaktım, çünkü on altı ay sonra beni gazeteden aradı. O zamana dek adli tıp görevlisi olma hayalinden vazgeçmiş ve avukat olmak için okula geri dönmüştü. Onun adına iyi mi, kötü mü oldu bilemem ama, savcılık dedektifleri O'Shanny ve Morrison'ın tutumu yüzünden mesleğini değiştirmişti, ama Hammock Plajı'ndaki başlarda kimliği belirsiz adamın Colorado Kid olarak anılması ve polisin, adamın kimliğini sonunda tespit edilebilmesi yine Paul Devane sayesinde gerçekleşti."

"Ve biz de atlatma haberi yazma olanağına kavuşmuştuk," dedi Vince. "Tabii bunda en büyük pay, David Bowie'nin o genç adama şekerli çöreklerden ısmarlaması ve ona paranın satın *alamayacağı* bir şey vermesiydi: Biraz sempati ve anlayışlı yaklaşım."

Dave oturduğu iskemle üstünde ağırlığını bir taraftan diğer tarafa kaydırırken, "Biraz abarttın Vince," dedi. "Onunla sadece yarım saat kadar birlikteydim. Pastanede sıra beklerken harcadığımız on beş dakikayı da eklersen, en fazla kırk beş dakikadır."

Stephanie, "Bazı durumlarda bu yeterli bir süredir," dedi.

"E, ya, belki bazı durumlarda öyledir. Ayrıca bunda yanlış olan ne var ki? Bir insanın, bir et parçası yüzünden boğulması ve ölmesi ne kadar zaman alır sanıyorsunuz?"

Hiçbirinin buna verecek bir cevabı yoktu. Bu arada deniz tarafında bazı zengin yazlıkçıların yatları, kendini beğenmiş bir edayla Tinnock kasabasının rıhtımına yanaşmaktaydı.

– Dokuzuncu Bölüm –

"Paul Devane'i bir süreliğine bir kenara koyalım," dedi Vince. "Dave, hikâyenin onunla ilgili kısmını sana birazdan anlatır. Benimse, sanırım öncelikle cesede yapılan otopsiden söz etmem gerekiyor."

"E, ya," dedi Dave. "Bu bir hikâye değil Steff, ama bu bölümün muhtemelen şimdi anlatılması gerek."

Vince, "Ama Cathcart'ın otopsiyi hemen yaptığı gibi bir düşünceye kapılma, çünkü yapmamıştı," dedi. "Başlangıçta O'Shanny ve Morrison'ı buralara kadar getiren o yangın olayında iki kişi ölmüştü ve otopside öncelik onlara verildi. Bunun nedeni, ilk ölenlerin onlar olması değil, cinayete kurban gitmeleriydi. Ayrıca bizim kimliği belirsiz adam kaza sonucu ölmüş gibi görünüyordu. Cathcart'ın plajdaki kimliği belirsiz adama otopsi yapma sırası geldiğinde dedektifler Augusta'ya dönmüşlerdi bile. Ve onlar için kurtuluş olmuştu bu.

Sonunda otopsi yapıldığında ben de oradaydım, çünkü o günlerde profesyonel bir fotoğrafçının işini görecek tek adam bendim çevrede. Benden adamın 'uyuyan kimliğini' yansıtan bir fotoğraf istemişlerdi. Bu, Avrupalılara özgü bir terimdir, adamın gazetelerde basılabilecek şekilde mümkün olduğu en iyi haliyle çekilmiş resmi anlamına gelir. Cesedin fotoğrafta gerçekten uyuyormuşçasına görünebilmesidir."

Stephanie hem ilgili hem de dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Peki bu bir işe yaradı mı?"

Vince, "Hayır," dedi. Sonra, "Şey, belki bir çocuk için evet," diye ekledi. "Veya fotoğrafa şöyle çabucak, üstünkörü bakan bir yetişkin için. Bu fotoğrafın otopsi öncesi çekilmesi gerekiyordu, çünkü Cathcart boğazın tıkalı olması veya buna benzer şeyler yüzünden alt çenenin biraz fazlaca esnetilmesinin gerekebileceğini düşünüyordu."

Stephanie, "Ağzının kapalı durması için çenesinin etrafına kemer bağlanmışsa, adamın gerçekten uyuyormuş gibi bir görüntü verebileceğini düşünmüyordun herhalde?" diye sordu, hissettiklerine rağmen gülümserken. Böylesine bir şeyin insana gülünç gelmesi çok kötüydü, ama diğer yandan durum *gerçekten* de gülünçtü; Stephanie'nin zihninde gezinmekte olan korkunç bir yaratık, gözüne ardı ardına kötü çizgi film karakterlerini andıran görüntüleri sokmakta ısrarlıydı.

"Muhtemelen hayır," dedi Vince, onunla aynı fikirde olduğunu vurgulamak istercesine. O da gülümsüyordu. Dave de... Yani Stephanie'de bir anormallik varsa, şükürler olsun, bu konuda yalnız olmadığı kesindi. "Böyle bir şeyle ceset, olsa olsa diş ağrısı çekmekte olan bir cesede benzer."

Sonra hepsi birlikte gülmeye başladılar. Stephanie bu iki ihtiyar adamı gerçekten sevdiğini düşünüyordu.

Vince, "Azrail'le dalga geçebilmeniz gerekir," dedi, Coca-Cola'sını parmaklığın kenarından alırken. Bir yudum içtikten sonra içeceği tekrar yerine koydu. "Özellikle benim yaşıma geldiğinizde... Ne de olsa her kapının ardında o alçağın olduğunu hissediyor, odada ışığı söndürdüğümde, hepsinin toprağı bol olsun, eşlerimin başlarını dayadığı yastığın üstünde onun kokusunu alıyorum.

"Azrail'le dalga geçebilmek gerek."

"Neyse, Steffi, o gün 'uyuyan kimlik' fotoğrafları çektim. Fotoğraflar tam da senin beklediğin gibi çıkmışlardı. En iyi fotoğraf, adamı çok sarhoşmuş ya da komadaymış gibi gösteriyordu. O fotoğrafı da bir hafta sonra gazetede bastık zaten. Fotoğraf ayrıca Bangor *Daily News*'da, Ellsworth ve Portland gazetelerinde de yayımlandı. Tabii hiçbir işe yaramadı, en azından adamı tanıyan insanları korkutacak kadar bile bir etkisi olmadı. Biz daha sonra böyle bir sonuç almanın ardında çok iyi bir nedenin yattığını öğrenecektik.

Bu arada Cathcart işini görmeye devam ediyordu ve Augusta'lı o iki ahmak geldikleri yere geri döndüklerinden, benim çevrede bulunmama bir itirazı yoktu. Edindiğim bilgileri gazetede yayımlamadığım sürece bana bu izni vermişti. Ben de ona bu konuda söz vermiş, sözümü de tutmuştum.

Cesedin baştan aşağı incelenmesi esnasında öncelikle doktor Robinson'ın adamın boğazında gördüğü et parçası ortaya çıktı. Cathcart, 'İşte ölüme neden olan şey tam burada, Vince,' demişti. Ben Moosie'ye geri dönmek üzere feribota bindikten çok sonra keşfettiği beyin ambolisi bile, onun ölüm nedeni konusundaki fikrini değiştirmedi. Adam kendisine Heimlich Manevrası* uygulatsa veya bunu kendi kendine yapmış olsa, otopsi masası üstünde yatması söz konusu olmazdı dedi bana.

Sonra, Bir Numaralı Mide İçeriği'ndeydi sıra. Bununla, midesinin en üst katmanındaki ve adamımızın ölmesiyle birlikte sindirme fırsatı bulamadığı yiyecekleri kastediyorum. Sadece et vardı burada. Toplamda altı veya yedi, hepsi iyi çiğnenmiş et parçası. Cathcart bunların ağırlığının 100 gram kadar olduğunu söyledi.

Sonunda, İki Numaralı Mide İçeriği'ne gelmiştik. Burada adamımızın akşam yemeğinden söz ediyorum. Eh, aslına bakılırsa bu

* Heimlich Manevrası: Boğaza kaçan bir yiyeceği, kişiyi ölümden döndürmek için vücudun dışından akciğerlere yapılan basınç sayesinde çıkartma yöntemi. (çev.)

noktada detaylara fazla girmek istemem, sadece sindirimin, doktor Cathcart'ın diğer detaylı testleri uygulamadan evvel, adamımızın ölmeden altı ya da yedi saat önce salata ve patates kızartmasıyla birlikte balık yediğinden kesinlikle emin olmasını sağlayacak kadar uzun bir süre önce tamamlandığını söyleyeyim.

'Ben Sherlock Holmes değilim ama, adamın yemeğini nerede yediğini söyleyebilirim,' demiştim.

Doktor hafif alaycı bir ifadeyle, 'Gerçekten mi?' diye sormuştu.

Ben de, 'E, ya. Sanırım adam akşam yemeğini ya Curly's' de, ya yakındaki Jan's Wharfside'da ya da Moose-Look'taki Yanko's'da yemiş olmalı,' demiştim.

'Bulunduğumuz yerin otuz kilometre çapındaki bir alanda nisan ayında bile balık yemeği çıkaran en az elli restoran varken, neden bu restoranlarda yediğini düşünüyorsun?' diye sormuştu doktor. 'Mesela neden Grey Gull değil?'

'Çünkü Grey Gull balık ve patates satmaya tenezzül etmez,' demiştim ben, 'oysa bu adam balık yemiş.'

Steffi, o güne dek birçok otopside bulunmama rağmen, o adamın otopsisi yapılırken kendimi kötü hissetmeye başlamıştım. 'Sözünü ettiğim o üç yerde balık ve patates servisi vardır ve siz adamın midesini açar açmaz ekşi kokuyu hemen aldım,' dedim ve ardından hemen tuvalete koşup çıkardım.

Haklı çıkmıştım. O gece 'uyuyan kimlik' fotoğraflarımı banyo ettim ve ertesi gün balık ve patates servisi veren yerlere gidip, fotoğrafları orada çalışanlara gösterdim. Yanko's'dakilerden hiçbiri adamı tanımadı, ama Jan's Wharfside'ın paket servisinde çalışan kız, fotoğrafı görür görmez adamı teşhis etti. Adama, plajda bulunmasından önce öğleden sonra geç bir saatte balık-patates mönüsünün yanı sıra bir kutu kola veya diyet kola verdiğini, hangisi olduğunu tam olarak hatırlayamamıştı, söyledi. Adam masalardan birine oturup yemeğini yemiş ve denizi seyretmiş.

Kıza adamın bir şey söyleyip söylemediğini sorduğumda, lütfen ve teşekkür ederim dışında pek bir şey konuşmadıklarından söz etti. Yemeğini bitirdiğinde, ki adam yemeğini saat beş buçuk civarlarında yemişti, adamın nereye gittiğini fark edip etmediğini de sordum, kız fark etmediğini söyledi."

Dave Stephanie'ye baktı. "Benim tahminim, adamın Moosie'ye gidecek altı feribotuna yetişmek üzere kasabaya rıhtıma inmiş olduğu yönünde. Bu durumda zamanlama da tam olarak uyuyor," dedi Stephanie.

Dave, "E, ya, ben de bunu düşünürüm hep," dedi.

Stephanie aklına bir şey gelmiş gibi oturduğu yerde doğruldu. "Nisan ayıydı. Maine sahilinde nisanın ortalarıydı, ama adam bulunduğunda üzerinde palto yoktu. Jan's'ın yerinde yemek yerken üzerinde palto var mıymış?"

Stephanie karmaşık bir denklemi çözmüş gibi iki adam da ona bakarak sırıttılar. Ama Stephanie, *Weekly Islander* gibi mütevazı bir gazete seviyesinde bile işlerin, çözümü ortaya koymaktan çok, çözüme *ihtiyaç duyulan* şeyin portresinin çizilmesi şeklinde yürüdüğünü çok iyi biliyordu.

Vince, "Bu çok iyi bir soru," dedi.

Dave de onunla aynı fikirde olduğunu vurgulamak istercesine, "Hem de çok güzel," dedi.

"Hikâyenin o kısmını daha sonraya bırakmıştım," dedi, "ama ortada bir *hikâye* olmadığından, iyi kısımları sonraya saklamak da bir şeyi değiştirmeyecek. Ve sen soruna cevap istiyorsan tatlım, hemen vereyim. Jan's'ın paket servisinde çalışan kız, adamın üstünde palto olup olmadığından emin değildi, diğer çalışanlardan da kimse adamı hatırlamıyordu. Sanırım kendimizi bir yönden şanslı saymalıyız; adam oraya benzer tüm yerlerde olduğu gibi milyonlarca insanın doluştuğu temmuz ayının ortasında gitmiş ve tezgâha yaklaşıp sadece balık-patates mönü, ıstakoz dolması ve

dondurma istemiş olsaydı, pantolonunu indirmediği sürece kız adamı kesinlikle hatırlamazdı."

"Belki o zaman bile hatırlamazdı," dedi Stephanie.

"Haklısın. Ama sonuçta kız adamı *hatırlıyordu*, ama üzerinde paltosunun olup olmadığı konusunda emin değildi. Ben de kızı çok fazla sıkıştırmak istememiştim, böyle bir şey yaptığım takdirde sırf beni memnun etmek veya beni başından savmak adına gerçekten hatırlamadığı bir şeylerden söz edebilirdi. Kız, 'Galiba adamın açık yeşil bir ceket giydiğini hatırlıyor gibiyim Bay Teague, ama yanılıyor da olabilirim,' demişti. Evet, *yanılıyor* olabilirdi, ama ne var biliyor musun, ben kızın haklı olduğunu düşünmek eğilimindeydim. Yani adamın açık yeşil bir ceket giydiği konusunda."

Stephanie, "Öyleyse ceket neredeydi?" diye sordu. "Sonradan öyle bir ceket bulundu mu?"

"Hayır," dedi Dave. "Belki ortada ceket filan *yoktu*. Tabii bir nisan gecesi adamın sahilde paltosuz ne yaptığı konusunda bir fikir yürütmek *benim* hayal gücümün sınırlarını aşıyor."

Stephanie, aniden kafasında hemen sormak arzusuyla dolu, hepsi de birbiriyle ilgisiz sorular belirmişçesine dönüp Vince'e baktı.

Vince, "Neden öyle gülümsüyorsun hayatım?" diye sordu.

"Bilmem." Stephanie bir an durakladı. "Aslında biliyorum. Sormak istediğim öylesine çok soru var ki, hangisinden başlayacağımı bilemiyorum."

İki yaşlı adam aynı anda çığlığı bastı. Dave arka cebinden büyük bir mendil çıkarıp gözlerini sildi. "Olacak şey değil!" diye bağırıyordu. "Evet, hanımefendi! Bakın size ne diyeceğim. Neden Kadınların Sonbahar Satış Balosu'ndaymışsın da, tabak, tencere seti çekilişi yapıyormuşsun gibi davranmıyorsun? Sadece gözlerini kapat ve çekiliş kutusundan bir numara seç."

Stephanie, "Tamam," dedi. Dave'in dediğini tam olarak yapmasa da, ona yakın bir tavra bürünmüştü. "Ya ölü adamın parmak izleri ve diş kayıtları? İş ölü bir adamın kimliğini tespit etmeye geldiğinde, bunların oldukça hatasız sonuçlar verdiğini sanırdım."

"Söylediğin şeylerden birçok olayda yararlanılıyor, muhtemelen de faydalı oluyor," dedi Vince, "ama olayın 1980 yılında geçtiğini unutma Steff." Hâlâ gülümsüyor, ama gözlerinden ciddiyet okunuyordu. "Senin gibi genç insanlar, bilgisayar devriminden önce ve internetten *çok* önce, parmak izi ve diş kayıtları gibi mükemmel araçlardan günümüzdeki gibi yararlanıldığını sanıyor. 1980 yılında, polis merkezlerinin bilinmeyen sübje diye adlandırdıkları parmak izi ve diş kayıtlarını, senin bilinmeyen sübje diye düşündüğün şeylerle karşılaştırmak için kullanabiliyordun, ama tüm polis merkezlerindeki dosyalarda yer alan, aranan ve ABD'de her yıl ortadan kaybolmuş kişilerin parmak izi ve diş kayıtlarını karşılaştırma işi yıllar sürebilecek bir işti. Arama kriterlerini sadece otuzlu ve kırklı yaşlardaki erkekler olarak daraltmış olsan bile bu pek de olası bir iş değildi, tatlım."

"Ama silahlı kuvvetlerin o zamanlarda da bilgisayardan yararlandıklarını sanıyordum ben..."

Vince, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Öyle olsa bile, Kid'in parmak izi silahlı kuvvetlere gönderilmemiştir."

"Her durumda, başta belirlenen kimlik, adamın parmak izinden veya diş kayıtları sayesinde ortaya çıkmamıştı," dedi Dave. Parmaklarını geniş göğsüne koydu, artık dik gelmeyen, ama insanın içini hâlâ ısıtan güneşin son ışıkları altında, neredeyse kendisiyle övünür bir hali vardı. "Sanırım bu konuda hiçbir şüphe yok."

"Öyleyse kimliği nasıl tespit edildi?"

Vince, "Bu noktada Paul Devane'e geri dönmek durumundayız," dedi. "Böyle yapmaktan da ayrıca *zevk duyuyorum*, çünkü daha önce de söylediğim gibi, o noktada bir hikâye var ve hikâye

benim işim. Eski günlerde dediğimiz gibi hikâye benim *ritmim*. Devane bir yudum Horatio Birası gibiydi, küçük, ama yeterince tatminkâr. *Çabala ve Başar. Çalış ve Kazan.*"

Dave, "*İdrar ve Sirke*," diye ekledi.

"Hoşuna gidiyorsa," dedi Vince, tarafsız bir tavırla. "Tabii ki hoşuna gidiyorsa... Cathcart apartman yangınında ölen kurbanlara dair ön raporu O'Shanny ve Morrison denilen o iki aptal polise vermiş ve polisler hemen kasabadan ayrılmışlardı, çünkü Moose-Lookit Adası'nda kazara boğulan kurban umurlarında bile değildi. Devane de onlarla birlikte gitmişti. Cathcart bu arada bendenizin katılımıyla kimliği belirsiz adamı kesip biçme işini bitirmişti. Ölüm belgesinde *boğulmaya bağlı oksijen yetmezliği* veya ona benzer tıbbi bir terim kullanılmıştı. Gazetelerde de, Viktoryalı atalarımızın çok daha gerçekçi bir yaklaşımla, 'ölünün portresi,' diye adlandırdıkları, benim çektiğim 'uyuyan kimlik,' fotoğrafı yayımlanmıştı. Sonra da kimse Savcılığı veya Augusta'daki Eyalet Polisi merkezini arayıp resmin babalarına, amcalarına veya kardeşlerine ait olduğunu iddia etmemişti.

Tinnock Cenaze Evi adamın cesedini altı gün boyunca özel soğutucularında tuttu. Bu kanuni bir zorunluluk değildi, ama senin de zamanla anlayacağın gibi buna benzer durumlarda alışılagelmiş bir uygulamaydı, Steffi. Ölüm işinde olan herkes bunu bilir, kimse *nedenini* bilmese de. O sürecin sonunda, adamın kimliği hâlâ bilinmiyorken ve cesede kimse sahip çıkmamışken, Abe Carvey devreye girdi ve adam tahnit edildi. Ceset, cenaze evinin Seaview Mezarlığı'ndaki yeraltı kemerine kondu."

"Bu bölüm biraz ürkütücü," dedi Stephanie. Ceset ucuz bir kutuya konmuştu büyük bir ihtimalle ama, Stephanie bir nedenden ötürü adamın bir tabut içinde olmadığını, oraya üstü öylece örtülmüş halde düz bir taşın üstüne konulduğunu hayal ediyordu. Ölülerin postanesinde kimsenin sahip çıkmadığı bir paketmiş gibi.

Vince ölçülü bir tavırla, "E, ya, biraz öyle," dedi. "Devam etmemi istiyor musun?"

Stephanie, "Hele bir etme, seni öldürürüm," dedi.

Vince başını salladı, şimdi gülümsemiyor, ama Stephanie'nin tavrından her zamanki gibi memnun görünüyordu. Stephanie cesedin durumunu nasıl tahmin ettiğini bilmese de, sonuçta tahmini doğru çıkmıştı.

"Ceset yaz boyunca ve sonbaharın ortalarına kadar orada kaldı. Sonra, kasım ayı civarlarında kimliğinin hâlâ tespit edilememiş olması ve kimsenin sahip çıkmamasıyla birlikte gömülmesi gerektiğine karar verdiler. Toprağın tekrar sertleşmesi ve kazma işleminin zorlaşmasından önce bu işi bitirmek istiyorlardı, anladın değil mi?"

"Evet," dedi Stephanie alçak bir sesle. Gerçekten de anlamıştı. Bu kez iki yaşlı adam arasındaki bir telepati hissetmemişti, ama belki de yanılıyordu, çünkü Dave, bu noktada *Islander*'ın editörünün teşvik edici herhangi bir sözü olmaksızın hikâyeyi anlatma işini üstlendi.

"Devane'nin, O'Shanny ve Morrison'la olan tatsız turu sona ermişti," dedi Dave. "Devane üç ayın veya döneminin sonunda o iki adama da muhtemelen birer kravat veya ona benzer bir şey vermiştir; daha önce de söylediğim gibi Stephanie, o genç adamın defterinde vazgeçmek diye bir şey yazmıyordu. Ama oradaki işi biter bitmez ödevlerini, artık hangi üniversiteye gidiyorsa, *sanırım* bana Georgetown Üniversitesi'ne gittiğini söylemişti, ama bundan çok emin değilim, oraya vermiş ve hukuk fakültesine girmek için gerekli kurslara yazılmıştı. Bay Paul Devane bu hikâyede, ki Vince'in dediği gibi aslında bir hikâye filan yok ortada, tabii belki bu bölümü hariç tutmak gerek, iki durumda rol aldığını görüyoruz. Birincisi, Devane'nin kanıt torbasını bir şekilde gizlice karıştırıp, kimliği bilinmeyen cesedin kişisel eşyalarına göz

atması. İkincisi, bir kızla ciddi bir ilişkiye girmesi ve kızın, ciddi bir ilişkisi olan birçok kızın yaptığı gibi, onu ailesiyle tanıştırmak için evine götürmesi ve kızın babasının o günlerde çok daha yaygın olan, şimdilerde daha az görünen, en azından tek bir kötü alışkanlığa sahip olması... Sigara tiryakiliği..."

Stephanie'nin, her iki adamın da bildiği gibi iyi çalışan aklı hemen, ölü adamın yana devrildiğinde Hammock Plajı'nın kumlarına düşen sigara paketine gitti. Şimdi Moose-Look'un valisi olan Johnny Gravlin, paketi kumun üstünden alıp ölü adamın cebine yerleştirmişti. Stephanie'nin zihninde şimşekler çakarken, aklına başka bir şey geldi. Arı sokmuş gibi aniden silkelenince bir ayağı bardağının yan tarafına çarpıp bardağı devirdi. Coca-Cola terasın yıpranmış tahtaları üstünde köpürerek yayıldı ve tahtaların arasından sızarak, oldukça aşağıda kalan kaya ve yabani otların üstüne damlamaya başladı. Yaşlı adamlar bunu fark etmemişlerdi. Tanrı'nın inayetine mahzar olmuş birini gördüklerinde hemen anlarlardı ve yanlarında staj yapan kızı ilgi ve memnuniyetle izliyorlardı.

Stephanie neredeyse çığlık atarcasına, "*Vergi pulu!*" dedi. "*Her sigara paketinin altında eyaletin vergi pulu vardır!*"

Yaşlı adamlar Stephanie'ye nazik, ama samimi bir tavırla alkış tuttular.

– Onuncu Bölüm –

Dave, "Genç Devane'nin, karıştırması yasak olan kanıt torbasına baktığında ne gördüğünü söyleyeyim sana Steffi. Bu arada Devane'nin torbaya, içinde değerli bir şeyler olduğuna inandığı için değil, o iki ahmak polise karşı duyduğu tepki yüzünden baktığına hiç şüphem yok. Torbada kimliği belirsiz cesede ait bir nikâh yüzüğü vardı, üzerinde hiçbir işleme, hatta bir tarih bile bulunmayan altın bir yüzük, "dedi.

Stephanie, "Bunları..." diye söze başlamıştı ki, iki yaşlı adamın kendisine baktıklarını fark etti ve aklına geleni kelimelere dökmenin çok aptalca olacağına karar verip vazgeçti. Adamın kimliği tespit edilmiş olsaydı, yüzük zaten verilmesi gereken kişiye iade edilir, ceset de ailesinin isteği doğrultusunda gömülürdü. Ama böyle bir durum söz konusu olmadığından nikâh yüzüğü bir kanıttı ve o şekilde değerlendirilmesi gerekiyordu.

Stephanie, "Hayır," dedi. "Tabii ki hayır. Aptalcaydı düşündüğüm. Ama bir şey var, kimliği belirsiz adamın bir yerlerde bir karısı veya bir Bayan Kid'in olması gerekiyordu, değil mi?"

Vince Teague, "Evet," dedi, ağır bir edayla. "Ve biz de sonunda onu bulduk."

Stephanie adamın çocuk sahibi olacak yaşta olduğunu düşünüp, "Peki adamın çocukları da var mıymış?" diye sordu.

"Şimdilik olayın o kısmına takılıp kalmayalım dilersen," dedi Dave.

"Ah, tabii," dedi Stephanie, "özür dilerim."

Dave, "Özür dileyecek bir şey yok," dedi, hafifçe gülümserken. "Sadece söyleyeceklerimi unutmaktan korkuyorum. Bu şekilde anlatmak daha kolay, şey yapmadan... ne derler Vincent?"

"Olayların akışına sadık kalmadan," dedi Vince. O da gülümsüyordu, ama aklı başka yerlerde gibiydi. Stephanie onun, kimliği belirsiz adamın çocuklarıyla ilgili sorusu yüzünden mi böyle dalgın göründüğünü merak etti.

Dave, "Olayların akışına sadık kalmadan, evet," dedi. Bir an düşündü, sonra torbanın içindekilerin çetelesini tutarken nerede kaldığını hatırlamaya çalıştı. "Torbanın içinde ölen adama ait bir nikâh yüzüğü, bir onluk, bir beşlik ve iki birer dolarlık olmak üzere banknotlar halinde on yedi dolar, artı, bir dolara tamamlanacak miktarda bozuk para vardı. Devane ayrıca Amerikan parası olmayan bir bozukluktan da söz etmiş, paranın üstündeki yazının tahminince Rusça olduğunu söylemişti."

Stephanie merakla, "Rusça demek," dedi.

Vince, "Eski İslav alfabesi," diye mırıldandı.

Dave hikâyeye devam etti. "Torbada bir rulo Certs ve Big Red sakız paketi de vardı. Sakızlardan biri alınmıştı. Bunların dışında ön yüzünde pul koleksiyonu reklamı olan bir kibrit kutusu da vardı. Eminim o kibrit kutularını biliyorsundur, birçok büyük mağazalarda reklam olarak dağıtılır. Devane kutunun şerit kısmında, kullanıldığına dair pembe ve parlak bir iz olduğundan da söz etmişti. Tabii bir de sigara paketi vardı. Paket açıktı, içinden bir veya iki sigara alınmıştı. Devane tek bir sigaranın alındığını düşünüyordu ve kibrit kutusundaki tek iz, bunu kanıtlar nitelikte, demişti."

Stephanie, "Adamın üstünden cüzdan çıkmadı, ama," dedi.

"Hayır, hanımefendi."

"Kimlik niteliğinde herhangi bir şey de..."

"Hayır."

Stephanie, "Kimliği belirsiz adamın elinden son et parçasını *ve* cüzdanını çalmış olabileceği konusunda fikir ileri süren oldu mu hiç?" diye sordu. Elini ağzına götürmeyi başaramadan hafifçe kıkırdamıştı bunları söylerken.

"Steffi, bu ve buna benzer her şeyi denedik," dedi Vince. "Adamın Sahil Işığı tarafından Hammock Plajı'na atıldığı fikri de dahil olmak üzere, her şeyi..."

Dave, "Cesedin, Johnny Garvlin ve Nancy Arnault tarafından bulunmasının üstünden on altı ay geçmişti ki," diye devam etti, "Paul Devane, kız arkadaşının Pennsylvania'daki evine hafta sonu için davet edildi. O zamanlar Moose-Lookit Adası, Hammock Plajı ve kimliği belirsiz ceset, onun aklına gelebilecek en son şeylerdi diye düşünüyorum. Devane, kız arkadaşıyla birlikte bir gece sinemaya gidecekmiş. Kızın annesi ve babası mutfakta akşam yemeğini bitirmek üzerelermiş. Paul bulaşığa yardım etmek için teklifte bulunmuş, ama reddedilmiş ve oturma odasına gidip keyfine bakması söylenmiş. O da söyleneni yapıp televizyonda ne varsa onu izlemeye koyulmuş. Bu arada kızın babasının rahat koltuğuna ve sehpasına bakma fırsatı bulmuş. Sehpanın üzerindeki televizyon dergisinin yanında babanın küllüğü ve sigara paketi duruyormuş."

Dave Stephanie'ye gülümsedi ve omuzlarını silkti.

"Olayların gelişimi çok ilginç oluyor bazen; insan, böyle şeyler neden daha sık *yaşanmaz* diye meraklanıyor. Sigara paketi daha farklı bir şekilde dursa, o an olduğu gibi altı değil de, üstü görünecek şekilde dursa mesela, kimliği belirsiz adam önce Colorado Kid, sonra Boulder'ın hemen batısındaki bir kasaba olan Nederland'li Bay James Cogan olmayacak, hep kimliği be-

lirsiz bir ceset olarak kalacaktı. Ama sigara paketinin alt kısmı Devane'e bakacak şekilde *duruyordu* ve Devane paketin üstündeki pulu görmüştü. Bu, posta puluna benzeyen bir *puldu* ve o an Devane'nin aklına kanıt torbası içindeki sigara paketi gelmişti.

"Evet Steffi, Paul Devane'nin staj yaptığı dönemlerdeki akıl hocalarından biri, O'Shanny veya Morrison, ikisinden biri, sigara kullanıyordu ve Paul'ün onların ayak işlerini görürken yaptığı işler arasında bu adama Camel sigarası almak da vardı. O zamanlar bu sigaraların da üzerinde pul olurdu, ama Paul'ün o an gördüğü pul, kanıt torbasının içindeki paketin üzerinde bulunan pulla aynı değildi. Dedektifler için satın aldığı, Maine Eyaleti'nde satılan sigara paketlerinin üstündeki pulun *mürekkep* damgalı olduğunu düşünüyordu. Hani küçük kasabalardaki dans salonlarında eline vurdukları türden bir damga, bilirsin işte..."

Stephanie gülümseyerek, "Tıpkı Gernerd Çiftlikleri Kır Gezintisi ve Pikniği'nde olduğu gibi mi?" diye sordu.

Dave, "Evet!" dedi, işaretparmağıyla ona doğru işaret ederken. "Neyse, bu tam da ayağa fırlayıp, 'Buldum, buldum!' diye bağıracağın türden bir durumdu, ama Paul'ün aklı hep kız arkadaşıyla geçireceği o hafta sonuna kayıyor, çünkü kanıt torbası içindeki sigaraların hatırası ona pek de iyi şeyler hatırlatmıyordu. Zaten Paul, kimliği belirsiz ceset nereli olursa olsun, ona ait sigaraların üstünde kesinlikle Maine vergi pulu olması gerektiğini düşünüyordu."

"Neden?"

"Çünkü paketten sadece bir sigara alınmıştı. Hangi sigara tiryakisi altı saatte sadece tek bir sigara içer ki?"

"Az içen biri."

"Cebinde paket taşıyan ve altı saatte sadece bir sigara kullanan biri az içen değil, *sigara içmeyen* biridir," dedi Vince, yumuşak bir ses tonuyla. "Ayrıca Devane adamın dilini de görmüştü.

Ben de… Hatırlarsın, cesedin önünde dizlerimin üstüne çökmüş, adamın ağzının içine doktor Robinson'ın fenerini tutmuştum. Dil, pespembeydi. Hiç de sigara içen birinin diline benzemiyordu."

"Peki ya kibrit kutusu?" dedi Stephanie. "Kibrit çakıldığını gösteren bir işaret vardı üzerinde."

Vince Teague ona bakarak gülümsedi. Gülümsüyor, bir yandan da başını sallıyordu. "Tek bir kere kullanıldığını gösteren işaret," dedi.

"Çakmak yok muydu?"

İki adam da aynı anda, "Hayır, çakmak yoktu," dediler ve gülmeye başladılar.

– On Birinci Bölüm –

"Devane pazartesine kadar bekledi," dedi Dave. "Ve aklı, sigarayla ilgili meseleyi sürekli olarak kurcalamaktan vazgeçmeyince, ki hayatının o bölümünü geride bırakalı çok uzun bir süre olmuştu, ama ona rağmen beni telefonla aradı ve kimliği belirsiz adamın üzerinden çıkan sigaraların Maine Eyaleti'ne ait olmayabileceği konusunda bir fikri olduğundan söz etti. Bunun *sadece* bir fikir olduğunu, altından hiçbir şey çıkmayabileceğini de özellikle vurguladı. Sigara Maine Eyaleti'ne ait olmasa bile, paketin altındaki pul, sigaranın nereden alındığını gösterecekti. Kimliği belirsiz adamın sigara içen biri olduğuna dair şüpheleri olduğunu anlattı, ama tersi durumda bile vergi pulunun bir ipucu olabileceğini belirtti. Ben de onunla aynı fikirdeydim, ama neden beni aradığı konusunda da meraklanmıştım. Bana, aradan bu kadar zaman geçtikten sonra aklına, konuyla hâlâ ilgilenebilecek benden başka kimsenin gelmediğini söyledi. Haklıydı da, ben konuyla hâlâ ilgileniyordum, tabii Vince de... Ve sonunda Paul'ün pul konusunda da haklı olduğu çıktı ortaya.

Ben sigara içmem, ağzıma bile sürmemişimdir, bu durum altmış beş yaşımda hâlâ sağlıklı olmamın da nedenidir muhtemelen..."

Vince homurdandı ve ona el salladı. Dave konsantrasyonunu hiç yitirmeden hikâyeyi anlatmaya devam etti.

"Bayside News'a kadar gidip, sigara paketini incelemek istediğimi söyledim. İsteğim kabul edildi ve ben paketi incelediğimde, gerçekten de alt kısmında posta pulu şeklinde değil de, *mürekkep* damganın bulunduğunu gördüm. Sonra Savcılık Bürosu'nu arayıp, Kanıt Depolama ve Dosyalama bölümünden Murray isimli bir adamla görüştüm. Olabildiğince diplomatik bir tavır sergilemeye çalışmıştım Stephanie, çünkü o iki ahmak dedektif hâlâ aktif görevdeydiler."

Steff, "Ve onlar potansiyel değer taşıyan bir ipucunu gözden kaçırmışlardı, değil mi?" diye sordu. "Kimliği belirsiz adamın kimliğini tespit etmeye yarayacak bir arayışı tek bir eyaletle sınırlama şansını kaçırmışlardı. Ve o kanıt tam da gözlerinin önündeydi oysa."

Vince, "Aynen öyle," dedi, "ayrıca staj yapan öğrenciyi suçlayacak bir pozisyonda da değillerdi, çünkü ona kanıt torbasına bakmamasını özellikle söylemişlerdi. Artı, Paul'ün onların emirlerini dinlemediği de ortaya çıkmış olacaktı."

"Tabii Paul, onların erişemeyeceği bir yerdeydi o zamanlar," diye ekledi Stephanie.

Dave, "Evet, öyle," diyerek onunla aynı fikirde olduğunu belirtti. "Ama dedektifleri işlerini savsakladıkları için kimse suçlayamayacaktı. Hatırlarsan, Tinnock'da iki adamın yakılmasıyla ilgili bir araştırma yürütüyorlardı ve kimliği belirsiz adama boğularak ölmüş gözüyle bakılıyordu."

"Yine de..." Stephanie'nin birtakım şüpheleri var gibiydi.

"Yine de ahmakça hareket ettiler... Evet, kibarlık edip bunu söylememen için bir neden yok, ne de olsa dostlar arasındasın," dedi Dave yüzündeki gülümsemeyle. "Ama *Islander*'ın o iki dedektifin başına çorap örmek gibi bir niyeti yoktu. Bunu Murray'e açıkça söylemiş, ayrıca bu durumun herhangi bir suçlamayla ilgisi olmadığını belirtmiştim. Yapmaya çalıştığım tek şey, o zavallı adamın kim olduğunu öğrenmeye çalışmaktı, çünkü bir yerlerde

onun yolunu gözleyen ve başına neler geldiğini merak eden insanlar vardı. Murray konuyla ilgili araştırma yapıp beni arayacağını söyledi ki, benim de umudum buydu. Ama sonra ben o öğleden sonrasını kötü geçirmiş, elimdeki kartları daha farklı biçimde oynayıp oynayamayacağımı düşünüp durmuştum. Gerçekten de başka bir yol izleyebilirdim, biliyorsun. Doktor Robinson'ın Augusta'yı aramasını sağlayabilir veya Cathcart'la konuşup ondan bu işi yapmasını rica edebilirdim, ama ikisini de kullanmak fikri beni bir şekilde rahatsız etmişti. Bu bayağı bir davranış olacaktı, her on olaydan dokuzunda dürüst davranmanın en iyi yol olduğuna inanırım ben. O an bu davranışımın, dokuzun dışında kalan birin içine dahil olmasından endişeleniyordum.

Ama sonunda her şey yerine oturdu. Murray tam da artık aramayacağını düşünmeye başladığım bir anda beni aradı. Zaten işler de genelde böyle yürür, değil mi?"

Vince, "Tencereye göz kulak olursan asla taşmaz," dedi.

"Tanrım, çok şiirsel bir söz bu, kâğıt kalem verin de şunu bir not edeyim," dedi Dave, her zamankinden daha çok sırıtarak. Yüzündeki bu ifade yılların izini silip götürmüştü, Stephanie yaşlı adamın gençlik haline şahit oluyordu adeta. Yaşlı adam sonra bir kez daha ciddileşti ve delikanlı Dave ortadan kayboldu.

"Büyük şehirlerde kanıtlar sürekli kaybolur. Bunu anlayabiliyorum, ama sanırım Augusta eyalet başkenti olmasına rağmen henüz büyük şehir seviyesine gelmemişti. Çavuş Murray, üzerinde Paul Devane'nin imzası olan Eşya Listesini bulmakta hiç zorluk çekmedi. Bana, telefonu kapattıktan on dakika sonra listeyi bulduğunu söyledi. Geri kalan zamanda eşya listesinin içeriğini bana söylemek konusunda izin alması gereken doğru insanı bulmaya çalışmış ve sonunda da bulmuştu. Sigara Winston markaydı ve paketin altındaki pul, tam da Paul Devane'nin hatırladığı gibiydi; üzerinde koyu, minik harflerle COLORADO yazan ufak bir

puldu bu. Murray bu bilgiyi Savcılık Bürosu'na ileteceğini ve ileriki günlerde yayımlayacağımız haberin ardından Colorado Kid'in kimliğini tespit etme konusunda ilerleme sağlanması durumunda, bundan memnuniyet duyacaklarını belirtti. Evet, kimliği belirsiz adam için Colorado Kid tanımlamasını kullanmıştı, sanırım bu durumda cesedin isim babasının Kanıt Depolama ve Dosyalama Bölümü'nden Çavuş Murray olduğunu söyleyebiliriz. Ayrıca, adamın kimliğini tespit etme konusunda şanslı olmamız durumunda, yayımlayacağımız hikâyede Savcılık Bürosu'nun yardımlarından söz edeceğimizi umduğunu da ekledi. Bilirsin, ben de bu sözleri oldukça hoş karşılamıştım."

Stephanie gözleri parlar halde öne eğildi. Aklından birçok şey geçiyor gibiydi. "Peki sonra ne yaptın? Bir sonraki adımın ne oldu?"

Dave cevap vermek üzere tam ağzını açmıştı ki, Vince elini idari editörün yapılı omzuna koyup onu susturdu. "Sence bir sonraki adımımız ne olmuştur, hayatım?"

"Ders zamanı mı geldi yoksa?" diye sordu Stephanie.

Dave, "Öyle," dedi.

Stephanie onun gözlerinden ve ağzının aldığı şekilden çok ciddi olduğunu fark edince, bir şey söylemeden önce dikkatle düşündü.

"'Uyuyan Kimlik'in kopyalarını çıkardınız."

"E, ya, aynen öyle yaptık."

"Ve sonra... fotoğrafları gazete kupürüyle birlikte Colorado gazetelerine yolladınız. Kaç gazeteye yollamıştınız?"

Vince gülümsedi, başını salladı ve iyi bildin dercesine bir işaret yaptı. "Yetmiş sekiz gazeteye Bayan McCann ve Dave'i bilmem ama ben, 1981 yılında bile fotoğraf ve gazete kupüründen bu kadar çok kopya çıkarıp göndermenin bu denli ucuza mal olacağını hiç beklemezdim doğrusu. Posta masrafları ve paketleme dahil yüz doları bile bulmamıştı."

"Ve tabii bütün masrafları vergiden düşmüştük," dedi, *Islander*'ın muhasebesini tutan Dave. "Kuruşu kuruşuna hem de. Ne de olsa buna hakkımız vardı."

"Kaç gazetede yayımlandı peki?"

Vince, *"Hepsinde!"* dedi, bacağına güçlü bir şaplak indirirken. "E, ya! Denver *Post* ve Rocky Mountain *News* bile yayımladılar! Çünkü *o zamanlar* olayla ilgili tek bir garip taraf vardı ve olayların akışı çok *güzeldi*, anlatabildim mi?"

Stephanie evet dercesine başını salladı. Olay çok basit ve güzeldi. Çok iyi anlayabiliyordu.

Vince de gözleri ışıl ışıl halde başını salladı. "Bilinmeyen bir adam, belki Colorado'lu, evinden üç bin kilometre uzakta Maine'de bir ada plajında bulunuyor! Haberlerde boğazına takılan etten, kaybolan, belki de üstünde hiç olmayan ceketten, cebindeki Rus bozuk parasından hiç bahsedilmedi! Tipik sırrı açıklanamamış, gizemli bir olay olarak sadece Colorado Kid'den söz edildi. Ve tabii küçük gazeteler dahil, tüm yayın organları bunu haber yaptılar."

Dave, "Ve haberin 1981 Kasımı'nın sonunda Boulder gazetesinde çıkmasının ardından iki gün sonra, Arla Cogan adlı bir kadından telefon geldi bana," dedi. "Kadın Boulder dağlarının eteğinin hemen ilerisindeki yerleşim yeri Nederland'da yaşıyordu ve kocası, bir önceki yıl nisan ayında onu ve o zamanlar altı aylık olan oğlunu geride bırakıp ortadan kaybolmuştu. Kadın, adamın adının James olduğunu, kocasının Maine sahilinde ne işi olabileceğine dair en ufak bir fikir sahibi olmasa da, *Camera*'daki fotoğrafın ona çok benzediğini söyledi. Hem de çok..." Bir an duraksadı. "Sanırım fotoğraftaki kişiyi kocasına benzetmekten çok öte bir durum vardı ortada, çünkü kadın ağlamaya başlamıştı."

– On İkinci Bölüm –

Stephanie, Dave'den Bayan Cogan'ın ilk adını hecelemesini istedi. Dave Bowie'nin ağır Maine aksanında tek duyabildiği, ortasında *l* olan birtakım *a* sesleriydi.

Dave ismi heceledikten sonra hikâyeye devam etti. "Kadında kocasının parmak izleri yoktu tabii, zavallıcık, ama gittiği dişçinin adını verdi bana, ve..."

Stephanie araya girerek, "Dur dur," dedi. Bir yandan elini trafik polisi gibi havaya kaldırmıştı. "Bu adamın, Cogan'ın mesleği neymiş?"

"Denver'da bir ajansta reklam işleri yapıyormuş," dedi Vince. "Bazı çalışmalarını görmüştüm, işinde gayet başarılı olduğunu söylemeliyim. Ülke çapında tanınacak kadar büyük bir yeteneği yoktu, ama çabuk hazırlanması gereken bir reklam istiyorsan ve elindeki tuvalet kâğıdını büyük bir alabalık yakalamışçasına gururla tutan bir kadın fotoğrafı gibi bir görüntüye ihtiyacın varsa, Cogan tam da aradığın adamdı. Salı ve çarşamba günleri olmak üzere haftada iki kez toplantı ve ürün hakkında düzenlenen konferanslar için Denver'a gelir, diğer günler evindeki bürosunda çalışırdı."

Stephanie bu kez bakışlarını Dave'e yönelterek, "Dişçi, adli tabip Cathcart'la konuştu, değil mi?" diye sordu.

"Çok acele ediyorsun Steff. Cathcart'ta Kid'in diş röntgenleri yoktu, böyle bir şey için hazırlık yapmamıştı ve cesedi, diş kayıtla-

rının alınması için kasaba hastanesine göndermek için bir nedeni yoktu. Ama dişlerin gözle görünen kayıtlarının yanı sıra, dolgu kayıtlarını da tutmuştu. Her şey birbirine uyuyordu. Sonra bir adım daha atıp ölü adamın parmak izlerinin kopyasını Nederland Polisi'ne yollamış, onlar da parmak izi karşılaştırması için Denver Polis Teşkilatı'ndan bir teknisyen getirtip, Cogan'ın evine ve bürosuna yollamışlardı. Bayan Cogan, yani Arla, teknisyene bir şey bulamayacağını, çünkü Jim'in eve gelmesi konusunda ümidini tamamen yitirdikten sonra her yeri temizlediğini söylemişti. Kadın kocasının kendisini ya terk ettiğini (ki buna inanmakta güçlük çekiyordu) veya başına çok kötü bir şey geldiğini düşünmüş, sonunda ikinci ihtimalin daha kuvvetli olduğuna inanmaya *başlamıştı.*

Parmak izi teknisyeni, Cogan'ın odasında 'kayda değer bir zaman' geçirmiş olması durumunda hâlâ parmak izi bulunabileceğini söylemişti." Dave bir an durakladı, içini çekti ve parmaklarını oldukça seyrelmiş saçları arasında gezdirdi. "Kimliği bilinmeyen adamın, namıdiğer Colorado Kid'in kim olduğunu kesinlikle biliyorduk: James Cogan'dı... Colorado, Nederland'liydi, kırk iki yaşındaydı, Arla Cogan'la evliydi, ortadan kaybolduğunda altı aylık olan, kimliği tespit edildiğinde iki yaşına basmış olan Michael Cogan'ın babasıydı."

Vince ayağa kalktı, yumruk yaptığı ellerini sırtına götürüp gerindi. "Ne dersiniz millet, içeri girelim mi? Burası biraz soğumaya başladı, hikâyeyle ilgili biraz daha anlatacaklarım var."

– On Üçüncü Bölüm –

Hepsi de sırayla, artık kullanılmayan ofset baskı makinelerinin (gazete artık Ellsworth makinelerinde basılıyordu) arkasında gizlenmiş rafların durduğu bölümde bulunan tuvaleti kullandılar. Tuvalet sırası Dave'e geldiğinde Stephanie kahve yapıyordu. "Pek de hikâye sayılmayan" hikâyenin anlatımının bir saat veya daha fazla sürmesi durumunda, ki Stephanie'nin tahmini bu yöndeydi, herkes kahve içmekten memnun olacaktı.

Tekrar bir araya geldiklerinde Dave ufak mutfaktan gelen kokuyu aldı ve başını onaylarcasına salladı. "Mutfağı, köleliğin bir mekânı olarak görmeyen, çalışan kadınlardan hoşlanırım."

"Ben de aynı şeyi erkekler için hissediyorum," dedi Stephanie. Bunun üzerine Dave güldü ve başını onaylarcasına salladı (Stephanie bir kez daha aferin almıştı, bir öğleden sonrasında ikinci kez oluyordu ve bu bir rekordu), Stephanie de başıyla köhnemiş baskı makinelerini işaret etti. "O şey tam da bir kölelik mekânı gibi görünüyor ama," dedi.

Vince, "Her zamankinden de kötü görünüyor," dedi, "ama ondan bir önceki korkunçtu. Bahsettiğim makine dikkatli olmadığında kolunu kapar, dikkatli olduğun durumlarda bile büyük zararlar verebilirdi. Evet, nerede kalmıştık?"

"Dul kaldığını öğrenen kadında," dedi Stephanie. "Sanırım cesedi almaya gelmişti?"

Dave, "Doğru," dedi.

"Peki içinizden biri Bangor'daki havaalanından onu alıp buraya getirdi mi?"

"Sen ne düşünüyorsun hayatım?"

Bu, Stephanie'yi derin düşüncelere sevk edecek bir soru değildi. 1981 yılının Ekim sonları veya Kasım başları gibi bir tarihte Colorado Kid, Maine Eyaleti yetkilileri gözünde artık eski bir davaydı ve boğulan bir kurban olarak oldukça küçük bir olaydı. Gerçekte, kimliği belirsiz bir cesetten başka bir şey değildi.

"Tabii ki getirdiniz. Sizler kadının Maine eyaletindeki tek dostlarıydınız." Bu düşüncenin Stephanie'nin üstünde, bir yerlerde hâlâ yaşamakta olan Arla Cogan'ı ete kemiğe bürünmüş gerçek bir insan olarak algılamasını sağlamak gibi garip bir etkisi olmuştu. Kadın, Agatha Christie'nin cinayeti kim işledi türünde yazdığı romanlarındaki bir satranç piyonundan öte bir anlam ifade etmeye başlamıştı onun için.

Vince yumuşak bir ses tonuyla, "Kadını havaalanından ben almıştım," dedi. İskemlesinde öne doğru eğilmiş, dizlerinin aşağısında birbirine kavuşturduğu ellerine dikmişti gözlerini. "Kadın beklediğim gibi biri değildi. Kafamda canlandırdığım tipe pek uymuyordu. Bu konuda daha iyi bir tahmin yürütmeliydim. Altmış beş yıldır, yani suç ortağımın yaşı kadar bir zamandır gazetecilik mesleğinin içindeyim ve bu süre boyunca payıma düşen, yeterli sayıda ceset gördüm. Çoğu, seni çok kısa bir sürede hayatın gerçeğine döndürecek bir haldeydi. Gerçekte cesetler çok çirkin şeylerdir, hemen hepsi insani görünümünü kaybetmiştir. Ama bu durum Colorado Kid için geçerli değildi. Neredeyse Bay Poe'nun eserlerindeki romantik tiplerden biri olacak kadar iyi durumda görünüyordu o. Hatırlarsan, otopsi yapılmadan önce fotoğraflarını çekmiştim, o fotoğraflara bir iki saniye dikkatle baktığında,

evet, tam bir ölüydü, en azından ben öyle görüyordum, ama aynı zamanda kül rengi yanakları, solgun dudakları ve lavanta rengi göz kapaklarıyla yakışıklı bir tarafı da vardı."

"Iyy," dedi Stephanie, ama bir yandan da Vince'in ne demek istediğini anlıyordu. Evet, bu sözler akla Poe'nun şiirlerini getirmiyor değildi. Özellikle kayıp Lenore'la ilgili olanı.

Dave, "E, ya, bana gerçek bir aşkmış gibi geliyor," dedi ve kahve almak üzere ayağa kalktı.

– On Dördüncü Bölüm –

Vince Teague cebinden, Stephanie'nin gördüğü kadarıyla kraker poşetine benzer bir şey çıkardıktan sonra hikâyeyi anlatmaya devam etti. Bunu yaparken yüzünde pişmanlık dolu bir gülümseme vardı.

"Demek istediğim, Arla'yı soluk yüzlü, esmer güzeli bir kadın olarak hayal ediyordum. Ama karşımda çilli, kızıl saçlı bir tombul vardı. Kadının büyük bir üzüntü yaşadığından bir dakikalığına bile şüphe etmemiştim, ama sinirleri boşalmış bir haldeyken iştahı kapanmak yerine yemeğe daha çok saldıran tiplerden olduğunu tahmin etmeliydim. Akrabaları bebeğe göz kulak olmak üzere Omaha veya Des Moines'den gelmişlerdi. Uçaktan indiğinde el çantasını yanında değil de, göğüs hizasında tutmaya çalışırken ne kadar yalnız göründüğünü asla unutmayacağım. Umduğumdan farklıydı, kayıp Lenore gibi görünmüyordu..."

Stephanie bir an irkildi ve *Belki telepati şimdi üçümüz arasında yaşanıyor*, diye düşündü.

"... ama onu hemen tanımıştım. Ona doğru el salladığımda yanıma gelip, 'Bay Teague misiniz?' dedi. Ben de evet demiştim, aradığı kişi bendim. Elindeki çantayı yere koyup bana sarılmış ve, 'Beni karşılamaya geldiğiniz için teşekkür ederim. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Onun kocam olduğuna inanamıyordum, ama resme baktığımda o olduğunu anladım,' demişti.

Havaalanından buraya uzun bir yol vardır, bunu senden iyi kimse bilemez Steff, konuşacak oldukça çok zamanımız olmuştu. Bana sorduğu ilk şey, Jim'in Maine sahilinde ne yaptığına dair bir fikrimin olup olmadığıydı. Ona bir bu konuda bir fikir sahibi olmadığımı söyledim. Sonra bana çarşamba akşamı sahildeki otellerden birine kayıt yaptırıp yaptırmadığını sordu..." Vince konuşmasını kesip Dave'e baktı. "Doğru söylüyorum, değil mi? Çarşamba akşamı demişti?"

Dave evet dercesine başını salladı. "Evet, öyle olmalı, çünkü Johnny ve Nancy adamı 24 Nisan 1980 Perşembe sabahı bulmuştu."

Stephanie, "Demek o kadar net hatırlıyorsun," derken şaşkınlığını gizleyemedi.

Dave omuzlarını silkti. "Böyle şeyleri hiç unutmam nedense," dedi ona. "Ama akşam eve ekmek almayı unuturum, sonra yağmur altında dışarı çıkıp markete gitmek zorunda kalırım."

Stephanie Vince'e döndü. "Adam, bulunmadan önceki akşam bir otele giriş *yapmamıştı* tabii, yoksa kimliğini tespit etmek için bu kadar uzun süre uğraşmazdınız; onu farklı bir kimlik altında da bulabilirdiniz, ama o *isim* altında kimse bir otele kayıt yaptırmamıştı."

Vince, Stephanie sözünü tamamlamadan çok önce onu onaylarcasına başını sallamaya başlamıştı. "Dave ve ben, Colorado Kid'in bulunmasından sonraki üç veya dört haftayı, boş vakitlerimizde tabii, Moose-Lookit Adası'nın merkezindeki otelleri, Bay Yeats'in tabiriyle 'deli danalar' gibi kapı kapı dolaşarak geçirmiştik. Özellikle yaz sezonunda Tinnock feribotuyla yarım saatte ulaşılabilecek, birbirleriyle rekabet halindeki yaklaşık dört yüz motel, han ve pansiyonu tam anlamıyla araştırmak neredeyse olanaksızdı tabii, ama bu iş, nisan ayı söz konusu olduğunda insanın yarım

gününü alacak bir işten başka bir şey değildi, çünkü söz konusu yerlerin yüzde yetmişi Şükran Günü'nden Anma Günü'ne kadar olan sürede kepenkleri kapatıyordu. Adamın resmini açık olan tüm o yerlere gidip göstermiştik Steffi."

"Hiçbir şey bulamadınız mı?"

Dave, "Hayır, en ufak bir ipucu bile..." diyerek arkadaşının sözlerini onayladı.

Stephanie tekrar Vince'e dönerek, "Kadına bundan söz ettiğinde sana ne dedi?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Bir tepki vermedi." Bir an duraladıktan sonra, "Biraz gözyaşı döktü," diye ekledi.

Dave, "Tabii dökmüştür, zavallı şey," dedi.

Stephanie tüm dikkatini Vince'e yöneltmiş halde, "Peki sen ne yaptın?" diye sordu.

Vince hiç tereddüt etmeden, "İşimi," diye cevap verdi.

"Çünkü bilinmesi gereken bir şey varsa onu bilen kişi daima sensindir," dedi Stephanie.

Vince'in gür, arapsaçına benzeyen kaşları havaya kalktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Stephanie, "Evet," dedi. "Öyle düşünüyorum." Sonra sözlerini onaylaması için Dave'e baktı.

"Galiba bu noktada seni köşeye sıkıştırdı, ihtiyar," dedi Dave.

"Soru, bu *senin* işin midir, Steffi?" diye sordu Vince, yüzündeki çarpık gülümsemeyle. "*Bence* öyle."

Stephanie, "Tabii," dedi, neredeyse umursamaz bir tavırla. *Islander*'a gelmeden önce biri ona sormuş olsa, hayatta yaşanan böylesine belirsizliklerle dolu, anlaşılmaz bir olayla ilgili olarak kesin bir karara varmak fikrine güler geçerdi gerçi, ama şimdi bunu biliyordu. Bir zamanlar Maine sahilindeki Moose-Lookit Adası yerine neredeyse New Jersey'e gitmeye karar vermiş Stephanie

McCann, şimdilerde kendini çok farklı biri olarak görüyordu. O artık kesin kararlar verebilen biriydi. "Kadın sana ne söyledi? Neler biliyordu?"

Vince, "Sadece, garip bir hikâyeyi daha da garip hale sokacak şeyler," dedi.

"Anlatsana."

"Olur, ama önceden uyarayım, bu noktada işler o güzel akışını kaybediyor."

Stephanie hiç tereddüt etmedi. "Olsun, sen yine de anlat."

– On Beşinci Bölüm –

"Jim Cogan her çarşamba olduğu gibi, 23 Nisan 1980 tarihinde Denver'daki Mountain Outlook Reklamcılık'taki işine gitti," dedi Vince. "Kadın böyle söylemişti. Jim, Mountain Outlook'la çalışan ve firmaya çok sayıda reklam veren, yerel, büyük bir araba firması olan değerli müşterileri Sunset Chevrolet için çizimler hazırlıyordu. Son üç yıldır bu müşteri için çalışmakta olan dört sanatçıdan biriymiş, kadının dediğine göre. Şirketin, Jim'in çalışmalarından çok memnun olduğunu, bu memnuniyetin karşılıklı olduğundan da söz etmişti. Jim söz konusu müşteri için çalışmaktan zevk duyuyormuş. Kocasının özellikle, yine onun deyimiyle, 'vay anasını kadınlar,' tarzında işlerle tanındığını söyledi. Bunun ne anlama geldiğini sorduğumda gülümsedi ve Jim'in çizimlerinde ağızlarını ve gözlerini kocaman açmış, ellerini genellikle yanaklarına bastırmış kadınlar kullandığından söz etti. Bu çizimlerle anlatılmak istenen şey, kadınların, 'vay anasını, Sunset Chevrolet'den ne kadar iyi bir alışveriş yaptım,' şeklinde bir ifadeyi yansıtmalarıymış."

Stephanie güldü. Bu tür çizimleri genellikle Tinnock'taki büyük mağazaların bedava dağıtılan reklam broşürlerinde görmüştü.

Vince başını sallıyordu. "Arla da kendince bir sanatçı sayılırdı, ama onun ustalığı kelimelerleydi. Bana kocasıyla ilgili çizdiği tabloda karısını, bebeğini ve işini çok seven, düzgün bir adam portresi vardı."

"Bazen âşık gözler görmek istemedikleri şeyi görmezler," dedi Stephanie.

Dave heyecanla, "Genç, ama alaycı!" diye atıldı.

"E, ya, ama haklı olduğu bir nokta var," dedi Vince. "On altı ay, pembe gözlükleri bir kenara koymak için genellikle yeterli bir süredir. İşten duyulan bir memnuniyetsizlik gibi ters giden bir şeyler olmuş olsaydı, sanırım kadın bunun işaretlerini alırdı veya bir şeylerden şüphelenirdi. Tabii adam çok, ama çok dikkatli davranmadıysa. Çünkü o on altı aylık sürede kadın kocasının tanıdığı herkesle konuşmuş, bir çoğuyla da birden fazla görüşme yapmış ve hepsi de ona aynı şeyi söylemişler: Kocası işinden çok memnunmuş, karısını çok seviyormuş ve bebeğine kesinlikle tapıyormuş. Bana sürekli bunları söylüyordu. 'Michael'ı asla terk etmezdi,' demişti. 'Bunu çok iyi biliyorum Bay Teague, eminim.'" Vince *Öyleyse beni dava et* der gibi omuzlarını silkti. "Ona inanmıştım."

"Peki işinden bıkmamış mı?" diye sordu Stephanie. "Başka bir yere taşınmak gibi bir arzusu yok muymuş?"

"Kadın olmadığını söyledi. Dağlardaki evlerini sevdiğinden söz etti, hatta ön kapılarının üstünde HERNANDO'NUN SIĞINAĞI yazan bir de tabela varmış. Kadın Jim'in, Sunset Chevrolet işinde birlikte çalıştığı üç kişiden biri olan adamla da konuşmuş. Dave, Cogan'ın yıllardır birlikte çalıştığı şu iş arkadaşının adını hatırlıyor musun?"

Dave, "George Rankin veya George Franklin," dedi. "Hangisiydi tam olarak çıkaramadım."

"Bunun moralini bozmasına izin verme moruk," dedi Vince. "Willie Mays bile özellikle kariyerinin sonlarına doğru çuvallıyordu."

Dave dilini çıkardı.

Vince, idari editöründen tam da böylesine çocukça bir hareket beklediğini vurgularcasına başını salladı, sonra hikâyenin dizgin-

lerini bir kez daha eline aldı. "Şu soyadı Rankin veya Franklin olan sanatçı George, Arla'ya Jim'in yeteneğinin en üst seviyesini zorlayan işler ortaya koyduğunu ve onun, yeteneğinin sınırlarını bilmekle kalmayıp, aynı zamanda kendisiyle barışık o şanslı insanlardan biri olduğunu söylemişti. Jim'in içinde kalan tek arzusunun, bir gün Mountain Outlook'un sanat departmanının başına geçmek olduğunu da belirtmişti. Böyle bir arzusu olan adamın da kaçıp, kendini New England sahillerine atması yapacağı en son işti."

Stephanie, "Ama kadın kocasının böyle yaptığını düşünüyordu," dedi. "Değil mi?"

Vince kahve fincanını yere bırakıp ellerini, zaten çılgın bir görünümde olan kabarık beyaz saçları arasında gezdirdi. "Arla Cogan da bizler gibi biriydi," dedi, "delillerin mahkûmu."

"James Cogan o çarşamba günü sabah saat 6.45'te evinden ayrılıp Denver'a gitmek üzere Boulder paralı yolunu kullandı. Yanına aldığı tek şey, daha önceden sözünü ettiğim o çizimlerdi. Üzerinde gri elbise, beyaz gömlek, kırmızı kravat ve gri palto vardı. Oh, ayağında da siyah mokasenler."

"Yeşil bir ceketi yok muydu?" diye sordu Stephanie.

"Hayır, yeşil bir ceketi yoktu," dedi Dave, "ama Johnny ve Nancy plajda onu sırtı çöp kutusuna dayalı halde bulduklarında üzerinde kesinlikle gri pantolon, beyaz gömlek ve siyah mokasenler vardı."

"Elbisesinin üzerinde giydiği paltosu?"

Dave, "Asla bulunamadı," dedi. "Kravatı da... Ama bir adam kravatını çıkardığında yüzde doksan ihtimalle paltosunun cebine koyar ve ben iddiaya girerim ki o gri palto bulunmuş *olsaydı*, kravat da cebinden çıkacaktı."

Vince, "Cogan sabah saat 8.45'te işyerindeydi," dedi, "ve King Sooper için bir gazete reklamı üstünde çalışmaya başlamıştı."

"Ne?"

Dave, "Süper marketler zinciri, tatlım," dedi.

Vince anlatmaya devam etti. "Saat onu çeyrek geçe civarlarında, soyadı Rankin veya Franklin olan sanatçı George, Kid'i asansörlere doğru giderken görmüş. Cogan ona, kendi deyimiyle 'gerçek bir kahve' almak üzere köşedeki Starbucks'a gittiğini, ayrıca öğle yemeği için de yumurtalı, salatalı sandviç alacağını, çünkü yemeği masasında yemeği planladığını söylemiş, George'a da bir şey isteyip istemediğini sormuş."

"Arla'yla Tinnock'tan ayrılırken, arabada sadece bunları mı anlattı sana?"

"Evet, hanımefendi. Onu, bilirsin 'Bu benim kocam, bu James Cogan' şeklinde resmi kimlik doğrulaması ve sonra cesedin gömüldüğü yerden çıkarılması izninin alınması için Cathcart'a götürüyordum. Cathcart bizi bekliyordu."

"Tamam. Sözünü böldüğüm için özür dilerim. Devam edebilirsin."

"Soru sorduğun için özür dileme, Stephanie. Soru sormak muhabirlerin işidir. Her durumda sanatçı George..."

Dave, "Soyadı Rankin veya Franklin olan," diye söze girerek arkadaşına yardımcı oldu.

"Evet, o, Cogan'a kahve istemediğini, ama şirketin kurucularından biri olan Haverty'nin yaklaşmakta olan emeklilik partisi ile ilgili biraz konuşmak üzere onunla lobiye kadar gelmek istediğini söylemiş. Partinin mayıs ayının ortalarında yapılması planlanıyormuş ve sanatçı George, Arla'ya kocasının heyecanlı olduğunu ve partiyi dört gözle beklediğini söylemiş. Asansörle aşağı inene kadar emeklilik hediyesi olarak ne alacakları konusunda fikir alışverişinde bulunmuşlar. Sonra Cogan asansörden inmiş, inerken sanatçı George'a bir öğle yemeğinde bir araya gelip bu konu hakkında daha ayrıntılı konuşmaları ve bir başkasının, birlikte çalıştıkları bir *kadının* da fikrini almaları gerektiğini söylemiş. Sanatçı

George bunun iyi bir fikir olduğunu söyleyerek teklifi kabul etmiş. Cogan ona el sallamış, asansör kapısı kapanmış. Bu birilerini, Colorado Kid'i Colorado'da en son görüşü olmuş."

Stephanie hayretle, "Sanatçı George," dedi. "George, 'Oh, dur bir dakika. Paltomu alıp ben de seninle birlikte geleyim,' demiş olsaydı, tüm bunlar olur muydu dersin?"

Vince, "Bunu bilmek olanaksız," dedi.

Stephanie, "*Adamın* paltosu üstünde miymiş?" diye sordu. "Yani Cogan'ın? Dışarı çıkarken gri paltosunu giyiyor muymuş?"

"Arla bunu George'a sormuş, ama sanatçı hatırlayamamış," dedi Vince. "Bu konuda söyleyebildiği en iyi şey; *sanmadığı*. Ve muhtemelen de haklı. Starbucks ve sandviç satan dükkân yan yanaymış ve her ikisi de hemen köşe başındaymış."

Dave araya girip, "Kadın bir kabul memuresinden de söz etmişti," dedi, "ama kabul memuresi adamın asansörden indiğini görmemiş, 'bir ara masamdan ayrılmış olmalıyım,' demiş." Bu durumu onaylamadığını belirtircesine başını iki yana salladı. "Gizemli kitaplarda olaylar *asla* böyle olmaz."

Ancak Stephanie'nin aklı başka bir yerdeydi ve masada yemek dururken hâlâ kırıntılarla idare etmeye çalıştığını düşünüyordu. Sol yanağına dayadığı sol elinin işaretparmağını kaldırdı. "Sanatçı George Cogan'a, Colorado Kid'e sabah saat onu çeyrek geçe civarlarında veda ediyor. Asansör en alt kata geldiğinde ve o asansörden indiğinde saat belki onu yirmi geçiyor olmalı."

Vince, "E, ya," dedi. Gözleri parlamış halde Stephanie'ye bakıyordu. Dave de öyle.

Stephanie şimdi de sağ yanağına dayadığı sağ elinin işaretparmağını kaldırdı. "Ve Tinnock'taki Jan's Wharfside restoranının tezgâhtarı olan kız, Cogan'ın, öğleden sonra saat beş buçuk civarlarında denizi gören bir masaya oturarak balık ve patates mönüsünden yediğini söylemişti."

Vince yine, “E, ya,” dedi.

“Maine ve Colorado arasında saat farkı ne kadar? Bir mi?”

Dave, “İki,” dedi.

Stephanie, “İki,” diyerek durakladı ve yine, *“İki,”* diye tekrar etti. “Yani sanatçı George asansör kapıları kapanırken onu son kez gördüğünde Maine'de neredeyse öğleden sonra olmuştu.”

Dave, “Belirtilen saatlerin doğru olduğunu farz edersek, evet,” diyerek onunla aynı fikirde olduğunu vurguladı. “Ve elimizden sadece bu kadarını geldiğini farz edersek, değil mi?”

Stephanie, “Bu süre yeter mi?” diye sordu onlara. Cogan bu zaman zarfında oraya gitmiş olabilir mi?”

Vince, “Evet,” dedi.

“Hayır,” dedi, Dave.

Sonra birlikte, “Belki,” dediler. Stephanie elinde kahve fincanıyla şaşırmış halde bir Vince'e, bir Dave'e bakıyordu.

– On Altıncı Bölüm –

Vince, "İşte bu yüzden bu hikâye *Globe* gibi bir gazetede yayımlanmaz," dedi, sütlü kahvesinden bir yudum almak ve düşüncelerini toparlamak için kısa bir süreliğine durakladıktan sonra. "Biz pes etmek istemiş olsaydık bile..."

"Ki, etmemiştik," diye araya girdi Dave, oldukça hırçın bir tavırla.

Vince, "Etmemiştik," diye tekrarlayarak aynı fikirde olduğunu belirtti. "Ama etmiş olsaydık... Steffi, *Globe* veya *New York Times* gibi büyük şehir gazeteleri bir hikâye veya yazı dizisi yayımladıklarında sorulara *cevap verebilmeyi* veya en azından tatmin edici fikirler öne sürmeyi isterler. Peki benim bu konuda bir sorunum var mı? Tabii ki var! Eline bir büyük şehir gazetesi aldığında ön sayfada ne görmek istersin? Haber kılığına girmiş sorular. Usame Bin Ladin nerede? Bilmiyoruz. Başkan Ortadoğu'da ne yapıyor? Bilmiyoruz, çünkü *kendisi de* bilmiyor. Ekonomi güçleniyor mu yoksa duraklama dönemine mi girdi? Uzmanlar farklı farklı görüşler öne sürüyorlar. Yumurta sağlığa yararlı mı, zararlı mı? Okuduğun araştırmaya göre değişiyor. Meteorologlar bile sürekli yanılıyorlar. Yani azınlıklar için daha iyi yerleşim bölgeleri yaratmakla ilgili bir yazı dizisi yayımlasalar, A, B, C ve D şıklarından birini tercih ettiğinde işlerin 2030 yılında daha iyiye gideceğine dair bir şey söyleyebilmeyi isterler."

Dave, "Nedeni açıklanamamış gizemli bir hikâye ile ilgili yazı dizisi hazırlasalar," dedi, "Sahil Işıklarının bulutlardan bir yansımanın sonucu olduğunu, Kilise Pikniği Zehirlenmeleri olayının, muhtemelen âşığı tarafından aldatılan Metodist kilisesine mensup sekreterin başının altından çıktığını söyleyebilmeyi isterler. Ama zaman içinde bu işlerin ardındaki sırrı çözmeye çalışmak..."

"Ki sen de şimdi buna benzer bir durumdasın," dedi Vince, yüzündeki gülümser ifadeyle.

Dave, "Ve tabii, *nasıl* düşünürsen düşün oldukça rezil bir iştir bu," dedi.

"Ama ben rezil olmaya istekliyim," dedi Vince. "Öyle veya böyle ben olayın içine daldım, risk aldım ve sanırım istediğim gibi davranmaya hakkım var."

"Babam, tebeşiri bütün gün ufalasan da asla peynir elde edemezsin derdi," dedi Dave, ama yüzünde hafif bir gülümseme vardı bunu söylerken.

Vince, "Doğru, ama izin verin de olayı biraz eşeleyeyim," dedi. "Diyelim ki asansörün kapıları Mountain saatiyle on yirmide kapandı, tamam mı? Bir de tartışmanın hatrına, tüm olayın baştan planlandığını ve Cogan'ı dışarıda motoru çalışır vaziyette bir arabanın beklediğini farz edelim."

Stephanie, "Tamam," dedi, can kulağıyla dinlerken.

Dave, "Tamamen fantezi," diye homurdandı, ama o da ilgiyle dinliyor gibiydi.

Vince, "Tabii, zorlama bir düşünce benimkisi," diyerek onunla aynı düşüncede olduğunu belirtti. "Ama Cogan saat onu çeyrek geçe *oradaydı* ve beş saatten daha az bir süre sonra da Jan's Wharfside'da. Tabii bu da zorlama bir düşünce, ama gerçeğin bu olduğunu biliyoruz. Şimdi, devam edebilir miyim?"

Dave, "Top sende McDuff," dedi.

"Cogan'ı dışarıda bekleyen bir araba olsaydı, belki yarım saat içinde Stapleton'a gidebilirdi. Onun ticari bir havayolu ile uçmadığına eminiz. Biletini nakit alıp, farklı bir isim altında uçabilirdi, o zamanlar bu mümkündü, ama Denver'dan Bangor'a doğrudan uçuş yoktu. Aslına bakarsanız Denver'dan Maine'deki herhangi bir yere doğrudan uçuş yoktu."

"Bunu kontrol ettin, değil mi?"

"Ettim. Ticari bir havayoluyla uçsa yapabileceği en iyi şey, Bangor'a akşam 6.45'te varabilmek olurdu ki, kızın onu gördüğü saatten çok sonraya rastlayan bir saat bu. Zaten yılın o zamanında Moosie'ye giden son feribot da o saatte çoktan kalkmış oluyordu."

"Son feribot saat altı da mı?" diye sordu, Stephanie.

"Evet, ta ki mayıs ayının ortalarına kadar," dedi Dave.

Stephanie, "Yani Cogan bir uçak kiralayarak uçmuş olmalı," dedi. "Bir *uçak* kiralamış demek? Denver'dan uçak kiralayan şirketler var mı? Tabii Cogan'ın buna verecek parası olup olmadığı da başka bir soru."

Vince, "Evet, öyle olduğunu düşünmek durumundayız," dedi. "Ama ona birkaç bin dolara patlamış olmalı. Bu durumda karıkocanın banka hesabında bu hareketin gözükmesi gerekirdi."

"Gözükmüyor muydu?"

Vince hayır dercesine başını iki yana salladı. "Adamın ortadan kayboluşundan evvel banka hesaplarında önemli bir hareket görünmüyordu. Uçak kiralayan farklı birçok havayolunu da araştırdım ve hepsi bana, o gün seyahatin en iyimser ihtimalle üç saat veya üç saatten biraz daha uzun süreceğini söylediler."

Stephanie, "Denver'dan Bangor'a," dedi.

"Denver'dan Bangor'a, e, ya... O küçük uçakların inebileceği, sahilin bizim tarafımızda kalan bölgeye daha yakın başka hiçbir pist yoktu. Anlatabildim mi?"

Stephanie anlamıştı. "Peki Denver'daki uçak kiralayan şirketleri kontrol ettin mi?"

"Denedim, ama oradan da fazla bir şey çıkmadı. Farklı boyutlarda uçak kaldıran beş şirketten sadece ikisi benimle konuştu. Buna zorunlu değildiler neticede, değil mi? Sonuçta ben kazara gerçekleşmiş bir ölümü araştıran küçük bir kasaba gazetecisiydim, bir suçu araştıran polis değil. Ayrıca içlerinden biri, bu araştırmanın sadece Stapleton'dan uçak kaldıran FHSŞ'leri kontrol etmekle çözülemeyeceğini söyledi bana."

"FHSŞ nedir?"

Vince, "Farklı Hizmet Sağlayıcı Şirketler," dedi. "Uçak kiralamak, bu şirketlerin faaliyetlerinden sadece bir tanesiymiş. Ayrıca gümrük müsaadesi vermek, özel uçan yolcuların terminallerinin bakımını sağlamak, uçak satışı, tamiri ve servis hizmetleri yapmak gibi işleri de varmış. Bu şirketler kanalıyla Amerikan gümrüklerinden geçebilir, onlardan bozulan altimetre cihazının yerine yenisini satın alabilir, uçuşun rötarlı olacaksa pilotların bekleme salonunda zaman geçirebilirsin. Signature Havayolları gibi FHSŞ'ler, Holiday Inn veya McDonald's gibi oldukça büyük zincirler. Diğerleriyse sınırlı faaliyeti olan daha ufak şirketler."

Stephanie etkilenmişti. "Oldukça ayrıntılı bir araştırma yapmışsın."

"E, ya. Stapleton veya diğer Colorado havaalanlarını sadece Colorado pilotlarının ve Colorado uçaklarının kullanmadığını öğrenecek kadar... Mesela, Colorado'daki akrabalarını ziyaret edecek ve orada bir ay kalacak yolcuları taşıyan FHSŞ'ye ait bir uçak, New York LaGuardia havaalanından Denver'a uçabilir. Pilotlar geri dönüşte boş uçak kaldırmak zorunda kalmamak için yolculara dönüp, içlerinde New York'a dönmek isteyen olup olmadığını sorarlar."

"Veya o günlerde yaptıkları gibi, geri dönecek yolcuları bilgisayarın belirlediği ileri bir tarihte uçacaklarına dair bilgilendirirler," dedi Dave. "Anlatabildim mi, Steff?"

Stephanie anlamıştı. Anladığı bir başka şey daha vardı. "Yani Bay Cogan'ın çılgın yolculuğuna dair kayıtlar Eagle Havayolları'nın New York çıkışlı uçuşlar dosyasında olabilir."

"Veya Eagle Havayolları'nın Montpelier, Vermont çıkışlı uçuşlar dosyasında," dedi Vince.

Dave, "Veya Ducky uçaklarının Washington D.C çıkışlı uçuşlar dosyasında..." dedi.

Vince, "Ve Cogan ödemeyi nakit yaptıysa," diye ekledi, "ortada hiçbir kayıt da olmayabilir."

"Ama bu yolculuğa dair birçok farklı kurumda kayıt tutulmuş olmalı..."

"Evet, hanımefendi," dedi Dave. "Düşündüğünde, Ulusal Vergi Dairesi'ne kadar uzanan birçok kurumda kayıtlar tutulmuş olabilir. Ama iş nakit ödemeye gelince kırtasiye dosyası oldukça incelir. Helen Hafner'ı hatırladın mı?"

Tabii hatırlamıştı. Oğlu ağaç evden düşüp kolunu kıran, Grey Gull'daki garsonlarıydı. Vince, Helen Hafner'ın cebine parayı gizlice yerleştirirken, *Tümü onda kalacak. Sam Amca haberi olmadığı bir şey yüzünden kimseyi rahatsız etmez*, demiş, Dave de *Amerika'da işler böyle yürür*, diye eklemişti.

Stephanie olayın işleyişini anlıyordu, ama Cogan'ın durumunda işleri bu şekilde yürütmek oldukça belalı bir tercih olmalıydı.

"Yani olayı açıklığa kavuşturamadın," dedi. "Elinden geleni yaptın, ama bir neticeye ulaşamadın."

Vince önce şaşırmış, sonra eğlenmiş görünüyordu. "Elimden geleni yapmak konusunda Stephanie... İnsan bundan asla emin olamaz diye düşünüyorum. Aslına bakarsan çoğumuz elde etmeye çalıştığımız şey her neyse sonunda onu elde etmiş olsak

bile, daha da iyisini yapabileceğimiz düşüncesinden kurtulamayız. Kendimizi hep suçlu hissederiz, bu konuda lanetlendiğimizi bile söyleyebilirim! Ama yanıldın. Durumu açıklığa kavuşturmuştum. Cogan Stapleton'dan bir uçak kiralamış. Olan biten bu."

"Ama demiştin ki..."

Vince, gözleri Stephanie'nin gözlerine kilitlenmiş halde, kavuşturduğu ellerinin ilersine gelecek kadar öne eğildi. "Dikkatle dinle ve bir şeyler öğrenmeye çalış hayatım. Sherlock Holmes'ü okuyalı seneler oluyor, yani kelimeleri tam olarak hatırlayamıyor olabilirim, ama büyük dedektif Dr. Watson'a şuna benzer bir şeyler söylemişti: 'Olanaksızı elediğinde geriye kalan neyse, *ne kadar beklenmedik bir şey olursa olsun*, cevap o olmalı.' Şimdi, Colorado Kid'in çarşamba sabahı saat onu çeyrek geçe veya on yirmiye dek Denver'daki büro binasında olduğunu biliyoruz. Saat beş otuzda da Jan's Wharfside'da olduğuna da eminiz. Daha önce yaptığın gibi parmağını havaya kaldırsana Stephanie."

Stephanie söyleneni yaptı ve sol işaretparmağını Colorado'daki Kid, sağ işaretparmağını Maine'deki James Cogan için kaldırdı. Vince kavuşturduğu ellerini açıp parmağıyla Stephanie'nin sağ işaretparmağına hafifçe dokundu. Yaşlı, gençle havada buluşmuştu.

"Ama bu parmağa beş buçuk adını vermeyeceksin," dedi Vince. "Başı temmuz ayındaki kadar kalabalık olmasa da, akşam yemeği servisinin yapıldığı o saatlerde çok meşgul olduğu su götürmez o tezgâhtar kıza güvenmemiz şart değil."

Stephanie başını salladı. Dünyanın bu taraflarında akşam yemeği erken saatlerde yenirdi. Diğer insanların akşam yedi, sekiz gibi saatlerde yedikleri ve normalde akşam yemeği diye nitelendirdikleri yemek, buralarda genellikle balıkçı teknelerinde gezinirken öğlenden kalanları atıştırmaya verilen isimdi.

Vince, "Bu parmak saat altı olsun," dedi. "Son feribotun kalkış zamanı."

Stephanie yine başını salladı. "Cogan o feribotta olmalıydı, değil mi?"

"Karaya yüzerek gitmediyse evet," dedi Dave.

Stephanie, "Veya bir bot kiralamadıysa," dedi.

Dave, "Bunu soruşturduk," dedi. "Daha da önemlisi, 1980 yılında feribot kaptanlığı yapan Gard Edwick'e sorduk."

Stephanie aniden, *Cogan ona çay getirmiş midir?* sorusunun cevabını merak etmeye başladı. *Çünkü feribotla yolculuk yapmak istiyorsan, dümenciye çay getirmiş olmalıydın. Bunu sen kendin söylemiştin, Dave. Yoksa feribot kaptanıyla dümenci iki ayrı kişi miydi?*

"Steff?" Vince'in sesine endişesi yansımıştı. "İyi misin, hayatım?"

"İyiyim, neden sordun?"

"Biraz şey görünüyorsun da... Ne bileyim, sanki biraz garipleştin."

"Bir bakıma öyle hissediyorum. Ne de olsa bu garip bir hikâye, değil mi?" Stephanie sonra, "Yalnız, bu bir hikâye değil, bu konuda çok haklıydın. Ben de biraz garip hissediyorsam, sanırım sebebi budur. Olmayan bir ip üzerinde bisiklete binmek gibi bir şey bu," diye ekledi.

Stephanie bir an tereddüt etti, sonra devam edip, kendini aptal yerine koymayı göze aldı.

"Bay Edwick, Cogan'ı kendisine bir şeyler getirdiği için mi hatırladı? Yani dümenciye çay getirdiği için mi?"

Kısa bir süre iki adam da sessiz kaldı. Stephanie'ye esrarlı bir bakış attılar, yaşlı yüzlerinde delikanlılara özgü genç ve tatlı bir görüntü belirmişti o anda. Stephanie de içinde kendini kesinlikle aptal yerine koyduğuna dair gittikçe büyüyen duyguyla, sinirini yatıştırmak için gülmek, ağlamak veya herhangi bir şey yapmak arasında kararsız kaldı.

Vince, "Hava oldukça soğuktu. Birisi, bir adam, kaptan köşküne kâğıt bardak içinde kahve getirmiş ve Gard'a vermiş, aralarında çok az konuşma geçmişti. Hatırlarsan, nisan ayıydı ve hava o saatte kararmıştı. Adam, 'Oldukça rahat bir yolculuk yapıyoruz,' demiş, Gard da, 'E, ya,' diye karşılık vermişti. Sonra adam, 'Uzun bir yolculuk oluyor,' veya, 'Uzun süredir gelmiyordum,' demiş. Gard adamın, '*Lidle* uzun süredir gelmiyor,' demiş olabileceğini de söylemişti. Lidle diye bir isim var, Tinnock telefon rehberinde bulamazsın belki, ama ben başka yerlerin telefon rehberlerinde bu isme rastladım."

"Cogan'ın üzerinde yeşil bir pardösü veya palto var mıymış?"

Vince, "Steff," dedi, "Gard'ın, adamın üzerinde palto olup olmadığını hatırlamasını bir kenara bırak, mahkemeye çıkarsan, adamın yayan mı, yoksa at üstünde mi geldiğini bile tam olarak söyleyemez. Bu birçok nedenden dolayı böyle. Birincisi; hava kararmaya yüz tutmuştu. İkincisi; iki kişi arasında nezaketen geçen ve uzun süre sonra hatırlanan bir sohbetti. Üçüncüsü; eh, yaşlı Gard, bilirsin..." Vince şişeye hafifçe vurur gibi bir hareket yaptı.

Dave, "Tanrı'yı gücendirmek gibi olmasın, ama sünger gibi içerdi," dedi. "1985'te feribot kaptanlığı işini kaybetti. Belediye, sırf ailesi aç kalmasın diye ona göstermelik bir iş verdi. Bilirsin, beş çocuğu ve hasta bir karısı vardı. Sonra sinir krizi geçirip, şubat ayında bir gün Main Caddesi'nde körkütük sarhoş olunca o işini de kaybetti. Yani daha fazla bir şey hatırlamaması benim için hiç de sürpriz olmamıştı. Ama *hatırladıklarından* ikna olmuştum. Sonuçta Colorado Kid, anakaradan günün son feribotuyla gelmiş ve dümenciye çay getirmişti. Aferin Steff, iyi hatırladın." Stephanie'nin eline hafifçe vurdu. Stephanie de ona gülümsedi. Şaşkınlıkla karışık bir gülümsemeydi bu.

Vince, "Dediğin gibi," diye devam etti, "dikkate alınması gereken iki saatlik bir zaman farkı var." Stephanie'nin sol parma-

ğını sağ parmağına yaklaştırdı. "Cogan bürosundan ayrılırken saat doğu sahili zamanıyla on ikiyi çeyrek geçiyordu. Asansörün, binanın lobisine çıkan kapıları açıldığında her gün yaptığı şeyi yapacaktı. Sonra hızla ve delicesine binanın dışına çıktı, hızlı bir arabanın ve onun kadar hızlı şoförünün kendisini beklediği yere geldi.

"Yarım saat sonra Stapleton'daki FHSŞ'deydi ve bundan beş dakika sonra da özel bir uçağın merdivenlerini tırmanıyordu. Bu ayarlamayı şansa bırakmamıştı, başka seçeneği de yoktu zaten. Oldukça sık aralıklarla ve düzenli olarak özel uçan, sonra gittikleri yerde birkaç hafta kalan insanlar vardı. Bu şekilde tek gidiş için özel uçak kiralayanlar, dönüşlerinde başka uçakları kullanıyorlardı. Adamımız işte bu uçaklardan birine yerleşecek ve onlarla geri dönecek, bu iş için kesinlikle nakit ödeme yapacaktı."

Stephanie, "Cogan, binmeyi planladığı uçağı kullananlar uçuşlarını son dakikada iptal etmiş olsalar ne yapacaktı?" diye sordu.

Dave omuzlarını silkti. "Sanırım, kötü hava koşulları söz konusu olduğunda ne yapılıyorsa, onu," dedi. "Başka bir güne erteleyecekti."

Vince bu arada Stephanie'nin sol parmağını biraz daha sağa doğru hareket ettirdi. "Şimdi doğu sahilinde saat öğlen bire yaklaşıyor," dedi, "ama dostumuz Cogan'ın en azından havaalanı güvenliğinde zaman kaybetmek gibi bir endişesi yoktu, 1980 yılındaysan ve özellikle özel uçakla seyahat etmişsen bu böyleydi. Ve bizler onun, pisti kullanan diğer uçaklar gibi iniş sırasında beklemek gibi bir zorunluluğu olmadığını yine, farz etmek durumundayız, çünkü böyle olduğu takdirde diğer işler için de zamanlamayı istediği gibi ayarlayamazdı." Stephanie'nin sağ parmağına dokundu. "Günün son feribotu onu bekliyordu. Yani uçuş üç saat sürmüştü. Bunu her şekilde böyle düşünüyoruz. Meslektaşım internete girdi (kendisi o piç kurusuna gönülden bağlıdır) ve bana

o gün havanın iyi olduğunu söyledi. Haritalar da hava akımının genellikle uçuş yönünde olduğunu gösteriyormuş.

Ama bilgi ne kadar güvenilir olsa da, detaylarını araştırma fırsatını asla bulamamıştım," dedi Dave. Vince'e şöyle bir baktı. "Araştırmanın genel anlamda yüzeysel olduğu düşünüldüğünde, elde ettiğimiz bu sonuç da fena sayılmaz aslında."

"Biz uçuşun üç saat sürdüğünü düşünelim," diye tekrar etti Vince ve Stephanie'nin, Colorado Kid olarak düşündüğü sol parmağını, sağ parmağına bir santim yaklaştırıncaya dek hareket ettirdi. Stephanie şimdi bu parmağını James Cogan, Hemen Hemen Ölü Adam parmağı olarak düşünmeye başlamıştı. "Bundan daha uzun sürmüş olamaz."

"Çünkü, gerçekler buna izin vermez," diye mırıldandı Stephanie. Bu düşünceden dolayı heyecanlanmış ve gerçeği söylemek gerekirse, biraz da korkmuştu. Bir keresinde lisedeyken *Ay İnsafsız Bir Metrestir* adlı bir bilimkurgu kitabı okumuştu. Ay hakkında bir bilgisi yoktu, ama insafsız nitelemesinin zaman için geçerli olduğuna inanmaya başlamıştı.

Vince, "Hayır efendim, izin vermez," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. "Saat dörtte veya belki dördü beş geçe, Cogan'ın uçağı piste indi ve Cogan, Twin City Sivil Havayolları'nın terminalinden karaya ayak bastı. Bu havayolu Bangor Uluslararası Havaalanı'ndaki tek FHSŞ idi."

Stephanie, "Cogan'ın varışına dair herhangi bir kayıt var mı?" diye sordu. "Araştırdın mı?" Aslında Vince'in araştırdığını ve araştırmasının herhangi bir sonuç vermediğini biliyordu. İşte bu türden bir hikâyeydi bu. Sürekli hapşıracakmışsın gibi hissedersin de, bir türlü hapşıramazsın, işte böyle bir şey...

Vince gülümsedi. "Tabii araştırdım, ama emniyet açısından kaygıların üst düzeyde olmadığı, İç İşleri Bakanlığı'nın olağanüstü tedbirler almadığı o dönemlerde Twin City muhasebe defterinden başka

bir şey tutmuyordu. O günlerde nakit ödeme oldukça sık yapılan bir şeydi, buna, akşamüstü saatlerinde hatırı sayılı miktarda mazot satışlarında yapılan ödemeler de dahil, ama bunlar bile hiçbir şey ifade etmeyebilir. Ama bildiğimiz şey, Kid'i uçuran kimse, geceyi Bangor'daki otelde geçirmiş ve ertesi sabah tekrar uçmuş olabileceği."

Dave, "Belki de hafta sonunu orada geçirmiştir," dedi. "Sonra pilot, uçağına mazot almadan tekrar uçmuştur."

"Denver'dan onca yolu geldikten sonra bunu nasıl yapabilir?" diye sordu Stephanie.

"Portland'a uğramış ve yakıtını oradan almış olabilir," dedi Dave.

"Neden öyle bir şey yapsın?"

Dave gülümsedi. Gülümsemesi ona sürpriz bir biçimde her zamanki samimi ve hafif aptalca dürüstlüğünü yansıtan ifadesinden farklı, kurnazca bir ifade kazandırmıştı. Stephanie o tombul ve oldukça çocuksu ifadenin ardında, Vince Teague'ninki gibi saf ve hızlı işleyen bir zekânın olduğunu düşünmeye başladı.

"Cogan, Denver'lı pilota böyle yapması için para vermiş olabilir, çünkü herhangi bir yerde kayıt kuyut bırakmaktan korkuyordu," dedi Dave. "Denver'lı pilot da kendisine yeterince para verildiğinde, mantıklı her talebi karşılamaya hazırdı."

Vince, "Colorado Kid'e gelince," diye devam etti, "Tinnock'a gitmesi, Jan's Wharfside'dan balık patates mönüsü alıp, denizi seyrederken yemesi ve sonra Moose-Lookit Adası'na kalkan son feribota yetişmesi için neredeyse iki saati vardı." Konuşurken, Stephanie'nin sol ve sağ işaretparmaklarını birbirlerine değinceye dek yavaşça yaklaştırdı.

Stephanie büyülenmiş bir halde onu izliyordu. "Yapmış olabilir mi?"

Dave, "Belki, ama başarmışsa da ucu ucuna başarmıştır," dedi, iç geçirerek. "Sonunda Hammock Plajı'nda ölü halde bulunmamış olsa buna asla *inanmazdım*. Ya sen Vince?"

Vince düşünmek için bir an bile duraksamadan, "Hayır," dedi.

Dave, "Tüm sezon boyunca Tinnock'un yirmi kilometrelik alanı içinde işe yaramaz dört ufak havaalanı var. Kazançlarını çoğunlukla yazları etrafı gezmeye gelen veya sadece birkaç hafta sürse de, yeşillenen tabiattan nasibini almaya çalışan turistlerden sağlıyorlar. Şansımızı denedik ve Cogan kendine ikinci bir uçak kiralamış ve Bangor'dan sahile uçmuş olabilir mi diye bu havaalanlarını da kontrol ettik."

"Sanırım bundan da bir şey çıkmadı."

Vince, "Haklısın," dedi. Yüzündeki gülümseme kurnazdan çok, kasvetli bir ifadeyi yansıtıyordu. "Denver'daki büro binasının asansör kapıları Cogan'ın ardından kapandıktan sonra, tüm bu işler bir türlü yakalayamadığın gölgelere ve sonunda bir cesede dönüşüyor.

"Biraz önce sözünü ettiğim dört ufak havaalanından üçü, nisan ayında terk edilmiş haldeydi, yani bir uçak buraya inmiş, kimselerin de ruhu duymamış *olabilir*. Dördüncü havaalanında babası ve altmış kadar uyuz köpeğiyle birlikte Maisie Harrington adında bir kadın yaşıyordu. Kadın, 1979 yılının Ekim ayıyla, 1980'nin Mayıs ayı arasında havaalanına hiç uçak inmediğini söyledi. Ama leş gibi içki kokuyordu, o yüzden değil bir buçuk yıl öncesini, onunla konuştuğumun bir *hafta* öncesinde neler olduğunu hatırlayabileceğinden şüpheliyim."

Stephanie, "Ya kadının babası?" diye sordu.

Dave, "Kör ve tek bacaklıydı," dedi. "Şeker hastasıydı."

"Hay aksi."

"E, ya."

"Maisie Harrington'ı unutalım," dedi Vince, sabırsız bir ses tonuyla. "Kennedy'nin öldürülmesi olayında ikinci bir suikastçı teorisine nasıl inanmıyorsam, Cogan olayında da ikinci uçak teorisine öyle inanmıyorum. Denver'da Cogan'ı bekleyen bir araba

olduysa, ki başka bir ihtimal de göremiyorum, o zaman General Havacılık Terminali'nde de onu biri bekliyor olabilirdi. Ve ben öyle olduğuna inanıyorum."

Dave, "Bu çok zorlama bir düşünce," dedi. Bunu küçümser bir edayla değil, sıkıntılı bir ifadeyle söylemişti.

"Belki," diye karşılık verdi Vince. Rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Ama olanaksızı def ettiğinde geri kalan... içeri girmek için kapını tırmalayan köpek yavrusudur."

Stephanie düşünceli bir edayla, "Arabayla kendi başına gitmiş olabilir," dedi.

"Araba mı kiraladı diyorsun?" Dave başını hayır dercesine iki yana salladı. "Bunu düşünme hayatım. Araba kiralama şirketleri sadece kredi kartı kabul ederler. Kredi kartları da arkanda iz bırakmak demektir."

Vince, "Ayrıca," dedi, "Cogan doğuda ve Maine sahilinde yol yordam bilmiyordu. Araştırdığımız kadarıyla hayatında daha önce buraya hiç gelmemişti. Sen şimdiye dek yolları öğrenmişsindir Steffi; Bangor'dan Ellsworth'e gelen tek bir anayol var, ama Ellsworth'e bir kez gelince üç veya dört farklı seçenek söz konusudur. Haritası olan birinin bile kafasının karışması çok kolay. Hayır, bence Dave haklı. Kid arabayla yolculuk etmek isteseydi ve zamanının ne denli kısıtlı olduğunu baştan bilseydi, yanında bir şoför isterdi. Nakit kabul edecek ve hızlı araba sürüp, ortadan kaybolmayacak birini."

Stephanie bir süre düşündü. Yaşlı iki adam bu süre boyunca hiçbir şey söylemeden onu bekledi.

Sonunda, "Toplamda *üç* kiralık sürücü vardı," dedi. "Bu üçüncüsü özel uçağın kontrolünden sorumlu olanların ortasındaydı."

Dave sessizce, "Belki yardımcı pilotla birlikte," diye araya girdi. "En azından bu konuda kurallar var."

Stephanie, "Ama bu çok saçma," dedi.

Vince başını sallayıp içini çekti. "Katılmamak mümkün değil."

"Bu üç sürücüden hiçbirini ortaya çıkaramadın, değil mi?"

"Hayır." Stephanie bir kez daha düşünceye daldı. Bu kez başı düşmüş, normalde düzgün duran kaşları çatılmıştı. Yaşlı adamlar düşünmesine bir kez daha izin verdiler ve sessiz kaldılar. Yaklaşık iki dakika sonra Stephanie başını kaldırdı. "Ama *neden*? Cogan'ı böyle davranmaya itecek kadar önemli ne olabilir?"

Vince Teague ve Dave Bowie önce birbirlerine, sonra ona baktılar. Vince, "*Bu* güzel bir soru, değil mi?" dedi.

Dave, "*Önemli* bir soru," dedi.

"*Esas* soru," dedi Vince.

Dave, "Tabii ki öyle," dedi. "Her zaman öyleydi."

Vince oldukça yumuşak bir ses tonuyla, "Bilmiyoruz Stephanie. Asla öğrenemedik," dedi.

Dave de aynı ses tonuyla ekledi: "Boston *Globe* böyle bir durumdan hoşlanmazdı. Hayır, kesinlikle hoşlanmazdı."

– On Yedinci Bölüm –

"Ama bizler Boston *Globe* değiliz tabii ki," dedi Vince. "Bangor *Daily News* bile değiliz. Ama Stephanie, yetişkin bir erkek veya kadın raydan çıktığında, büyük veya küçük kasaba gazetecisi olsun, hepsi belirli nedenler ararlar. Olay, Metodist kilisesi pikniğinde birçok kişinin zehirlenmesi veya doğru düzgün bir evliliği olan adamın bir sabah sessizce ortadan kaybolması ve bir daha asla sağ olarak görünmemesiyle sonuçlansa da, bu bir şey fark ettirmez. Şimdi, sonunda adamımızın nerede bulunduğu veya oraya gelmeyi nasıl becerdiğini düşünmeden, raydan çıkmasına nelerin sebep olabileceğini söyle bakalım bana. Söylerken bir yandan da say ve ben en azından dört parmağını havada göreyim."

Ders zamanı geldi, diye düşündü Stephanie ve sonra Dave'in kendisine bir ay önce söylediği bir şey geldi aklına: *Gazetecilik işinde başarılı olmak için fesat düşünmek gerekir tatlım.* O zaman bu sözleri garip bulmuş, yaşlılığın bir sonucu olarak görmüştü. Şimdiyse onun ne demek istediğini biraz daha iyi anlayabiliyordu.

Sol elinin işaretparmağını, Colorado Kid parmağını kaldırarak, "Seks," dedi. "Yani bir başka kadın." Sonra başka bir parmağını kaldırdı. "Para sorunu. Borç veya hırsızlık olabilir diye düşünüyorum."

"Ulusal Vergi Dairesi'ni unutma," dedi Dave. "İnsanlar Sam Amca'yı enselerinde hissettiklerinde de kaçabiliyorlar bazen."

Vince, "Steff, UVD'nin gerektiğinde ne kadar korkutucu olabildiğini bilmez," dedi. "Bu yüzden onu suçlayamazsın. Neyse, karısının ifadesine göre Cogan'ın vergi sorunu yokmuş. Sen devam et Steffi, iyi gidiyorsun."

Stephanie'nin havada olan parmaklan Vince'i tatmin edecek sayıda değildi, ama onun aklına sadece tek bir şey daha geliyordu. Şüpheli bir tavırla, "Yeni bir hayata başlamak arzusu mu?" diye sorarken onlara değil, daha çok kendine hitap ediyor gibiydi. "Şey için... Bilmiyorum... Bütün bağlarından kurtulup farklı bir yerde, farklı bir insan olarak hayata yeniden başlamak için mi?" Sonra aklına başka bir şey geldi. "Aklını mı yitirdi yoksa?" Şimdi biri seks, biri para, biri değişik bir hayat, biri de delirmeyi temsil eden dört parmağı da havadaydı. Ama son ikisine şüpheyle bakıyordu. "Belki değişik bir hayat ve delirmek aynı kategoriye giriyordur, değil mi?"

"Belki öyledir," dedi Vince. "Delilik seçeneğini kullanarak insanların uzaklaşmak istediği her türlü bağımlılığı da kapsamış oluyorsun. Bu tür kaçışlar bazen, 'coğrafi tedavi,' olarak bilinir. Ben özellikle uyuşturucu ve alkolü düşünüyorum. Kumar da, insanların coğrafi tedaviden medet umduğu bir bağımlılık çeşididir, ama bu sorunu sanırım sen para başlığı altında düşündün."

"Cogan'ın uyuşturucu veya alkol sorunu var mıydı?"

"Arla Cogan olmadığını söylemişti ve olsaydı, ben kadının bunu bileceğini düşünüyorum. Kadın kocasını on altı ay boyunca düşündükten ve sonunda onu ölü olarak bulduktan sonra, sanırım böyle bir bağımlılığı olsaydı bana söylerdi."

Dave oldukça kibar bir tavırla, "Ama Steffi," dedi, "düşündüğünde muhakkak bir noktada, bir yerlerde bir delilik *olmalı*, değil mi?"

Stephanie James Cogan'ı, Colorado Kid'i, sırtını küçük çöp sepetine dayamış ve boğazına et parçası kaçmış, kapalı gözleri

Tinnock ve ötesine çevrili halde Hammock Plajı'nda ölü durumda otururken düşündü. Bir elinin, gece yarısı atıştırdığı ve aç bir martının, şüphe götürmez biçimde, ardında yağlı ayasına yapışmış kum taneleri bırakarak çaldığı et parçasını tutarmışçasına hâlâ kıvrık halde olduğunu hayal etti. "Evet," dedi. "Bir yerde bir delilik var. Peki *kadın* bunu biliyor muydu? Yani karısı?"

İki adam birbirlerine baktılar. Vince iç geçirip, bıçağın yüzünü andıran ince burnunun yan tarafını ovaladı. "Belki biliyordu, ama kocasını ölü bulduğunda artık kendi hayatı konusunda endişeliydi, Steffi. Kendi ve oğlunun hayatı konusunda... Bir adam öylece ortadan kayboluyor, geride kalan kadınsa bin bir zorlukla baş başa kalıyor. Kadın Boulder'ın bankalarından birindeki eski işine geri dönüyor, ama Nederland'deki evi elinde tutması olanaksız..."

Stephanie, "Hernando'nun Sığınağı," diye mırıldandı, aniden kadına sempati duymaya başladığını hissederken.

"E, ya, işte o. Kadın eşine dostuna çok fazla borçlanmadan ayakları üstünde duruyordu ama, Mike'ın eğitimi için bir kenara ayırdıkları paranın çoğunu da yemişti. Onu gördüğümüzde iki şey istediği fikrine kapılmıştım. Birincisi, maddi, hemen uygulanabilir bir şey, diğeri ise, nasıl dersin... ruhani bir şey." Vince, Dave'e oldukça şüpheli bir bakış attı. Dave de doğru kelimenin o olması gerektiğini anlatmak istercesine omuzlarını silkti.

Vince kendi kendine başını sallayıp anlatmaya devam etti. "Kadın belirsizliklerden kurtulmak istiyordu. Kocası ölmüş müydü, yoksa hayatta mıydı? Evli mi yoksa, dul bir kadın mıydı? Biraz daha umut beslemeli miydi, yoksa umut etmekten vazgeçmeli miydi? Umut etmekten vazgeçmek belki biraz taş kalplilik olacaktı, belki de gerçekten öyleydi, ama geçen on altı aydan sonra umut etmenin sırtında fazlasıyla ağır bir yük oluşturduğunu düşünmek gerek.

Kadının maddi isteğine gelince... Bu oldukça basit bir şeydi. Sigorta şirketinden gerekli ödemenin yapılmasını istiyordu. Arla

Cogan'ın, dünyada tarihinde sigorta şirketlerinden nefret eden tek insan olmadığını biliyorum, ama bu konuda onu listenin en üst sırasına koyabilirim. Biliyorsun, o ve Michael oldukça farklı bir hayata atılmış, Nederland'deki güzel evden, Boulder'daki üç veya dört odalı bir apartman dairesine geçmişlerdi. Oğlunu anaokuluna veya bakıcıya teslim ettiğinde gözü hep arkada kalıyor, istemediği bir işte çalışıyor, onca yıldır yatağında sarılıp yattığı biri varken artık geceleri yalnız uyuyor, faturaları ödemeye çalışıyor, o günlerde artan benzin fiyatları yüzünden gözünü benzin göstergesinden ayırmıyordu. Ve tüm bu zaman boyunca kalben kocasının öldüğüne inanıyor, ama sigorta şirketi onun kalben inandığı şeyi bilmiyor ve değil ölüm sebebini bilmek, ortada bir ceset bile olmadığından tazminat ödemiyordu.

Kadın sürekli olarak bana, kocasının intihar ettiğini iddia etmemiz durumunda, 'piçlerin', sigorta şirketini böyle anıyordu, bir şekilde 'gaza gelip gelmeyeceğini,' soruyordu. Ona boğazına et parçası tıkayarak intihar etmiş kimseyi duymadığımı ve sonra, Cathcart'ın önünde fotoğraftan ölüyü resmi olarak teşhis ettiğini ve Cathcart'ın da ona aynı şeyi söylediğinden söz ediyordum. Bu sayede biraz yatışıyordu.

Cathcart doğru bir taktik izleyerek ona, Brighton, Colorado'daki şirket yetkilisini arayacağını ve parmak izlerinden ve fotoğrafla yapılan kimlik teşhisinden söz edeceğini söylemişti. Bunun üzerine kadın biraz rahatlamaktan, biraz duyduğu minnettarlıktan, biraz da yaşadığı yorgunluktan dolayı gözyaşı dökmüştü."

Stephanie, "Tabii," diye mırıldandı.

"Onu Moosie'ye feribota götürüp, sonra Red Roof Otel'e yerleştirmiştim," diye devam etti Vince. "Buraya ilk geldiğinde sen de orada kalmıştın, hatırladın mı?"

Stephanie, "Evet," dedi. Bir aydan fazlaca bir süredir pansiyonda kalıyordu, ama ekim ayında sürekli kalabileceği bir yer

arayışına girişecekti. Tabii bu iki yaşlı kuş kendisinden kalmasını isterlerse... İsteyeceklerini düşündü Stephanie. Hikâyeyi de onu kendilerine yakın hissettikleri için anlatıyorlardı zaten.

Dave, "Üçümüz ertesi sabah kahvaltı ettik," dedi, "ve yanlış bir şey yapmamış ve daha önce gazetecilerle bir tecrübe yaşamamış biri olarak kadın, bize her şeyi çekinmeden anlatıyordu. Sözlerinin daha sonra birinci sayfada manşet olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu." Bir an duraladı. "Tabii bu sözlerden çok ufak bir kısmı haber olmuştu. Bu, olaydaki ana unsuru manşete çıkardıktan sonra, öyle gazeteye basılacak türden bir hikâye değildi: Hammock Plajı'nda Ölü Bir Adam Bulundu, Adli Tabip Şüpheli Bir Şey Olmadığını Söyledi... Ve sonrasında unutulup gidecek bir haberdi bu, gerçekte."

"Öyle normal akışında giden bir olay değildi," dedi Stephanie.

Dave, "Hayır, *hiçbir şey yoktu*!" diye bağırdı ve sonra öksürünceye dek güldü. Öksürüğü geçince pantolonunun arka cebinden çıkardığı desenli bir mendille gözlerinin kenarlarını kuruladı.

Stephanie, "Kadın neler anlattı?" diye sordu.

Vince, "Bize ne anlatabilirdi ki?" diye cevap verdi. "Çoğunlukla yaptığı şey, soru sormaktı. Ben ona bir tek *chervonetz*'in bir hatıra mı, uğur parası mı, yoksa ona benzer bir şey mi olduğunu sormuştum." Yine güldü. "O zamanlar çok sıkı bir gazeteciydim."

Stephanie "*Chevron*..." dedi. Sonra vazgeçip, başını iki yana salladı.

Vince, "Adamın cebindeki diğer bozukluklara karışmış Rus parası," dedi. "O bir *chervonetz*'di. On rublelik bir para. Kadına, kocasının bu parayı uğur getirsin diye mi sakladığını sordum. Hiçbir fikri yoktu. Jim'in Rusya ile tek bağlantısının, *Rusya'dan Sevgilerle* adlı James Bond filmini kiralamaktan öte olmadığını söyledi bana."

Stephanie düşünceli bir tavırla, "Adam parayı belki plajda bulmuştur," dedi. "İnsanlar plajlarda böyle bir sürü şey bulurlar." Bir

gün Hammock'un yaklaşık dört kilometre uzağındaki Little Hay Plajı'nda yürürken kendisi de denizle sahil arasında, yıpranmış, oldukça egzotik, topuklu bir kadın ayakkabısı bulmuştu.

"E, bu da mümkün tabii," dedi Vince. Stephanie'ye bakarken derin yuvalarındaki gözleri parıldıyordu. "Kadının Tinnock'ta Cathcart'la randevusu sonrasındaki sabah onunla ilgili aklımda en çok yer eden iki şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Tabii."

"Çok *dinlenmiş* bir hali vardı. Ve kahvaltı masasına oturduğunda çok iştahlıydı."

"Bu doğru," dedi Dave. "Suçlu olduğu ortaya çıkmış bir insanın kıtlıktan çıkmış gibi yemek yediğine dair eski bir deyiş vardır, ama bence sonuçta suçu bağışlanmış bir adam veya kadın kadar kimse iştahlı yiyemez. Kadının iştahı da aynen böyleydi. Kocasının dünyanın bu köşesine neden geldiğine veya buraya gelmeden önce başından neler geçtiğine dair bir fikri olmayabilirdi. Sanırım bunu asla öğrenemeyeceğini anlamıştı..."

Vince, "Öyleydi," diyerek aynı fikirde olduğunu belirti. "Onu havaalanına geri götürürken bana öyle söylemişti.

Ama önemli bir şeyi de biliyordu: kocası ölmüştü. Kalbi ona bunu söylüyor olabilirdi, ama aklı yola devam edebilmesi için bir kanıta ihtiyaç duyuyordu."

Dave, "Tabii bunun için sinir bozucu sigorta şirketini ikna edebilmesi gerektiğini söylemeye gerek yok."

Stephanie, "Kadın parayı alabildi mi?" diye sordu.

Dave gülümsedi. "Evet, efendim. Adamlar biraz ayak sürüdüler, bilirsin sigorta şirketleri poliçe satarken hızlı hareket etme eğilimindedirler, ama iş tazminat ödemeye geldiğinde işi ağırdan alırlar. Ama kadına parayı ödediler sonunda. Bununla ilgili olarak kadından bir mektup aldık, bize yoğun çabalarımızdan dolayı teşekkür ediyordu. Biz olmasak hâlâ sağda solda kocasını arıyor

olacağını ve sigorta şirketinin, James Cogan'ın Brooklyn veya Tanca'da hayatta olabileceğini iddia edeceğini söylüyordu."

"Size ne tür sorular sordu?"

"Beklediğin şeyleri," dedi Vince. "Bilmek istediği ilk şey, kocasının feribottan indiğinde nereye gittiğiydi. Bu sorusuna cevap verememiştik. Sağda solda soruşturmuştuk ama, değil mi Dave?"

Dave Bowie evet dercesine başını salladı.

Vince, "Ama kimse adamı gördüğünü hatırlamadı," diye devam etti. "Tabii o saatte karanlık çökmüştü, o nedenle bu çok normaldi. Feribottaki diğer yolculara gelince, ki yılın o zamanında yolcu sayısı oldukça azdı ve özellikle günün son feribotunda fazla yolcu yoktu, onlar da o gün esen kuvvetli rüzgârdan dolayı yakalarını kaldırmış, başlarını eğmiş ve doğrudan Bay Caddesi'ndeki otoparka park ettikleri arabalarına yönelmişlerdi."

Dave, "Kadın kocasının cüzdanını da sordu," dedi. "Ona söyleyebildiğimiz tek şey cüzdanı kimsenin bulamadığıydı. Kimse bulup polise teslim etmemişti en azından. Feribottayken birisinin cüzdanı Cogan'ın cebinden yürütmüş, içindeki nakdi alıp bir yere atmış olması mümkün."

Vince kuru bir sesle, "Köpekler yürür, ama dans ettikleri pek sık görülen bir şey değildir," dedi. "Cüzdanında nakit olsaydı, cebinde neden bir de on yedi dolarlık banknot taşısın ki?"

Stephanie, "Her ihtimale karşı böyle davranmış olabilir," dedi.

"Belki," dedi Vince, "ama bu bana pek olası gelmiyor. Ayrıca doğruyu söylemek gerekirse, Tinnock ile Moosie arasında sefer yapan saat altı feribotunda bir yankesicilik olayının yaşanması, Denver'da bir reklam ajansında çalışan adamın New England'a uçmak üzere uçak kiralamasından daha inanılmaz geliyor bana."

"Her durumda, kadına cüzdanının nerede olduğunu söyleyemezdik," dedi Dave. "Tıpkı paltosunun nerede olduğunu veya üstünde sadece pantolonu ve gömleği varken plajda kumların

üstüne sere serpe oturmuş halde bulunma nedenini açıklayamadığımız gibi."

"Sigaralar?" diye sordu Stephanie. "İddiaya girerim kadın onları da merak etmiştir."

Vince kahkaha attı. "'Merak etmek' diye nitelendirmek hafif kalır. O bir paket sigara kadını neredeyse delirtecekti. Kocasının üstünden sigara çıkma nedenini bir türlü anlayamıyordu. Ve bizler de ona, kocasının bir an vazgeçip, sonra bu alışkanlığına yeniden geri dönecek tipte bir adam olmadığını söyleyecek durumda değildik. Cathcart, senin de anlayacağın sebeplerden dolayı otopsi sırasında adamın ciğerlerine iyice bakmıştı."

"Adamın suda boğularak ölmediğine iyice emin olmak istiyordu, değil mi?" diye sordu Stephanie.

Vince, "Doğru," dedi. "Doktor Cathcart o et parçasının altında, ciğerlerde su bulmuş olsaydı, birilerinin bay Cogan'ı öldürdüğü ve cinayete kaza süsü vermeye çalıştığı şüphesi çıkardı ortaya. Tabii bu durum cinayet işlendiğine dair başlı başına bir kanıt olmasa da, böyle bir şüphe yaratırdı. Cathcart, Cogan'ın ciğerlerinde su *bulmadığı* gibi, adamın sigara kullandığına dair bir ize de rastlamadı. Ciğerlerinin gayet iyi durumda ve pespembe olduğundan söz etmişti. Yine de Cogan, büro binasıyla, Stapleton Havaalanı arasında bir yerde ve çok acelesi olmasına rağmen şoförünü durdurmuş ve bir paket sigara almış olmalı. Diğer bir olasılıkta ise paket zaten cebindeydi, ki ben buna inanıyorum. Belki o Rus parasıyla birlikte sigara da cebindeydi."

Stephanie, "Bunu karısına söylemiş miydin?" diye sordu.

Vince, "Hayır," dedi. O sırada telefon çaldı. Vince, "Özür dilerim," diyerek ayağa kalktı ve telefona cevap vermeye gitti.

Konuşması kısa sürdü, birkaç kez *E, ya* dedi, sonra geri döndü ve sırtını esnetti. "Arayan Ellen Dunwoodie'ydi," dedi. "Yangın musluğunu yerinden koparması ve 'dehşete düşmesiyle' ilgi-

li yaşadığı büyük travma hakkında konuşmaya hazırmış. Onun dehşete düşmüş olmasının olaya benim gözümde ilgili çekici bir yön kattığını düşünmesem de, kelimesi kelimesine böyle söyledi. Neyse ben yavaş yavaş oraya gitsem iyi olacak. O olan biteni hâlâ hatırlıyorken ve bana akşam yemeği yapmaya kalkışmadan neler yaşandığını öğreneyim. Şanslıysam kız kardeşinde kalıyordur ve yemeği onunla birlikte geç yiyecektir. Aksi takdirde işim zor."

"Ben de şu faturaları halledip *çıkmalıyım*," dedi Dave. "Gull'a gitmeden önceki haline göre daha da fazlalaşmış gibi göründü gözüme. Sanki masanın üstünde dururken kendi kendilerine çoğalıyorlar."

Stephanie gerçekten telaşa kapılmış bir halde bakıyordu iki yaşlı adama. "Hikâyeyi burada kesemezsiniz. Bir sonuca varmadan böyle gidemezsiniz."

Vince yumuşak bir sesle, "Başka seçeneğimiz yok," dedi. "Biz de yirmi beş yıldır bir sonuca varmayı *bekledik*. Bu hikâyede âşığı tarafından aldatılmış bir sekreter yok."

Dave, "Ellsworth'ten bulutlara yansıyan şehir ışığı da," dedi. "Bu resimde, farazi korsan hazinesi için katledilmiş ve tekne arkadaşları tekneden atıldıktan sonra kendi kanında ölmeye terk edilmiş zavallı yaşlı denizci Teodore Riponeaux bile yok. Peki neden? Hazinenin peşine düşmeye niyetli olan diğer insanlara bir ders vermek gibi bir durum da yok, ondan! *İşte* sana olayların iyi akışına dair bir örnek, tatlım!"

Dave sırıttı ama bu ifade hemen kayboldu yüzünden. "Colorado Kid olayında böyle şeyler yok; ipuçlarını bir araya getirecek bir durum olmadığı gibi, bunu başarabilecek Bir Sherlock Holmes veya Ellery Queen de yok. Sadece, haftada yüz haber bulup buluşturan ve gazete çıkaran iki adam var ortada. Hikâyelerin hiçbiri Boston *Globe* standartlarına ulaşmış değil ama, adada yaşayan insanların okumaktan hoşlanacakları şeyler işte. Bu arada, sen

Sam Gernerd'le konuşmaya gidip, onun meşhur Kır Gezisi, Dans ve Pikniği hakkında bilgi almayacak mıydın?"

"Gidecektim... Gideceğim. Ve bunu *istiyorum*!.. Anladığınız bu mu? Yani o aptal şey hakkında onunla gerçekten konuşmak *istediğimi* mi sanıyorsunuz?"

Vince Teague gülmekten katılırken, Dave de ona eşlik etti.

Vince, "E, ya," dedi, yeniden konuşmayı başardığında. "Gazetecilik bölümünün başkanı bundan ne anlam çıkarır bilemem Steffi, muhtemelen oturup ağlayacaktır, ama senin bu konuşmayı yapacağını biliyorum." Dave'e şöyle bir bakıp, "Yapacağını *biliyoruz*," dedi.

"Biliyorum, senin de halletmen gereken işlerin var, ama yine de bunca sene sonra hikâyeyle ilgili bir *fikrin*, bir *teorin* olmalı..." Stephanie yalvarır bakışlarla adamlara baktı. "Yani... öyle değil mi?"

Adamlar birbirlerine baktılar. Stephanie aralarında yine bir telepatinin yaşandığını hissetti, ama bu kez neler olduğuna dair fikir sahibi değildi. Sonra Dave dönüp ona baktı ve "Gerçekten neyi bilmek istiyorsun Stephanie, söyle bize?" dedi.

– On Sekizinci Bölüm –

"Adamın öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu Stephanie. Gerçekten bilmek istediği şey *buydu*. İki yaşlı adam ondan bu fikri bir kenara koymalarını istediler, o da öyle yaptı, Colorado Kid hakkındaki tartışma hemen hemen kapanmış gibiydi. Stephanie ise konuyu yeniden açması için yaşlı adamların kendisine izin vereceklerini düşündü.

"Sana anlattığımız onca şeyden sonra ölümün kazara gerçekleşmiş olabileceğini neden düşünmüyorsun?" diye sordu Dave. Gerçekten merak ediyor gibi bir hali vardı.

"Sigaralar yüzünden. Sigaralar özellikle konmuş gibi duruyor. Cogan, paketin üzerindeki Colorado pulunun keşfedilmesinin bir buçuk yıl alacağını asla tahmin etmemiş olmalı. O, plajda üzerinde hiç kimlik çıkmamış halde bulunan bir adam için yürütülecek soruşturmanın daha kapsamlı olacağına inanıyordu."

Vince, "*Evet*," dedi. Bunu sesini yükseltmeden söylemiş, ama yumruk yaptığı elini takımının sayı yapmasını izleyen bir taraftar gibi coşkuyla sallamıştı. "Aferin kızım sana. Bravo."

Stephanie yirmi iki yaşına gelmiş olsa da, ona hâlâ kız diye hitap eden bazı insanlara gücenirdi. İnce ak saçlı, dar yüzlü ve insanın içine işleyen bakışların sahibi bu mavi gözlü, doksan yaşındaki adam o insanlardan biri değildi. Aslına bakılırsa duyduğu mutluluk nedeniyle yüzü bile kızarmıştı.

Dave, "Ölümünün araştırılması söz konusu olduğunda Cogan, O'Shanny ve Morrison gibi iki ahmağın eline düşeceğini bilemezdi," dedi. "Tabii, ölümünün araştırılması işinde kaderinin, stajının son aylarını çanta taşımak, kahve servisi yapmak gibi işlerle geçiren bir öğrenciye bağlı olduğunu da... Bu arada, marketlerde dağıtılan broşürlerden hallice haftalık bir gazete çıkaran bir çift yaşlı adamdan hiç söz etmiyorum tabii."

Vince, "Orada dur bakalım kardeş," dedi. "Tehlikeli sözler sarf ediyorsun." Yumruklarını sıkmış, ama gülümsemeyi de ihmal etmemişti.

Stephanie, "Adam bence doğrusunu yapmış," dedi. "Sonunda, bence çok doğru yapmış." Sonra kadını ve şimdilerde yirmili yaşların ortasına gelmiş olması gereken bebek Michael'ı düşündü ve, "Aslına bakarsanız, kadın da öyle. Paul Devane ve sizler olmasanız, Arla Cogan sigortadan parayı asla alamazdı."

Vince, "Evet, bu sözlerde doğruluk payı var," diyerek Stephanie'nin hakkını teslim etti. Stephanie ise biraz önce söylediği sözlerde onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu fark ettiğinde biraz şaşırdı. Cogan'ın doğru ve başarılı bir iş yapmış olması ile ilgili değildi Vince'in duyduğu rahatsızlık; Stephanie bunun, birilerinin Cogan'ın doğru ve başarılı bir iş yaptığını *bilmesinden* kaynaklandığını düşündü. Burada yaşayan insanların birçoğunda internet bağlantısı vardı; her evin çatısının üstünde Direkt Televizyon uydu çanakları görünüyordu; GPS cihazları açık olmadan hiçbir tekne denize açılmazdı. Yine de o eski Kalvanist düşünceyi bir kenara atmak kolay değildi. *Sağ elinin ne yaptığını sol elinin bilmesine izin verme.*

Stephanie, "Siz tam olarak ne olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Vince, "Hayır, Steffi," dedi. Nazik, ama kararlı konuşuyordu. "Sen hâlâ dolaptan Rex Stout'ın dans ederek çıkmasını veya Ellery Queen'in, Bayan Jane Marple'la birlikte kol kola hareket

etmesini bekliyorsun. Neler olduğunu bilseydik, bu konuda herhangi bir fikrimiz olsaydı, sonuca ulaşana dek o fikrin peşinden gider, Boston *Globe*'u atlatıp, bulduğumuz herhangi bir hikâyeyi *Islander*'ın sayfalarının birinde yayımlardık. 1981'de *küçük* gazeteciydik belki, şimdi de *yaşlı* gazeteciler olabiliriz, ama bizler *ölü* küçük, yaşlı gazeteciler değiliz. Ben bu hikâyenin büyük bir hikâye olduğu fikrinden hoşlanıyorum hâlâ."

Dave, "Ben de," dedi. Ayağa kalktı, aklında muhtemelen o faturalar vardı, ama şimdi masasının bir kenarına ilişmiş, bir bacağını sallıyordu. "Hep ülke çapında tüm gazetelere satacağımız bir haber yakalamanın hayalini kurdum. Muhtemelen bu hayalle birlikte öleceğim. Sen devam et Vince, ne düşünüyorsan söyle ona. Aramızda kalacaktır, ne de olsa o da bizden biri artık."

Stephanie neredeyse zevkten titriyor, ama Vince Teague bunu fark etmişe benzemiyordu. Vince güneşli bir günde okyanusun büründüğü renge benzer ve Stephanie'nin gözlerine göre çok daha koyu mavi olan gözlerini ona dikerek öne doğru eğildi.

"Peki," dedi. "Cogan'ın nasıl öldüğüne dair bir şeyler düşünmeye başlamıştım, tıpkı o pulla ilgili şeyler ortaya çıkmadan çok önce onun buraya nasıl geldiği hakkında kafa patlatmaya başlamış olmam gibi... Cogan en azından saat altı buçuktan beri adada olmasına rağmen, cebinden, içinden tek bir sigara alınmış paket çıktığından beri kendi kendime sorular sormaya başlamış, Bayside News dükkânının başına bela olmuştum."

Hatıralar Vince'in yüzünde bir gülümseme belirmesine neden oldu.

"Cogan'ın resmini temizlikçi çocuk dahil, dükkândaki herkese gösterdim. Sigarayı Red Roof, Shuffle Inn veya Sonny's Sunoco'daki makinelerden almadığı takdirde, o dükkândan satın almış olması gerektiğine kanat getirmiştim. Anladığım kadarıyla Cogan, feribottan indikten sonra Moosie'nin çevresinde dolanırken

sigaralarını bitirmiş, sonra da kendine yeni bir paket satın almıştı. Anladığım *bir başka şey* de, Cogan sigarayı News'den satın aldıysa saat on birden, yani News'ün kapanmasından kısa bir süre önce bu işi yaptığıydı. Bu durumda, onun ölmeden önce neden sadece tek bir sigara içtiği ve yeni kibritlerinden neden sadece birini kullandığı açıklığa kavuşmuş olacaktı."

"Ama onun hiç sigara içmeyen biri olduğunu öğrendin," dedi Stephanie.

"Doğru. Bunu karısı da söylemiş, Cathcart da onaylamıştı. Sonra, o bir paket sigaranın bir mesaj olduğuna inandım: *Ben Colorado'dan geliyorum, beni orada arayın.*"

Dave, "Bundan hiçbir zaman yüzde yüz emin olamadık, ama ikimiz de böyle olduğunu düşündük," dedi.

Stephanie fısıldarcasına, "Tanrım," dedi. "Peki bu düşünce sizi nereye götürdü?"

Yaşlı adamlar bir kez daha bakıştılar ve birbirlerine benzer şekilde omuz silktiler. "Ay ışığıyla yıkanmış gölgeler diyarına," dedi Vince. "Bir başka deyişle, Boston *Globe*'un gelecek vaat eden yazarının asla gitmeyeceği yerlere. Ama kalben emin olduğum birkaç şey var. Duymak ister misin?"

"Evet!"

Vince daha önceden birçok kereler geçtiği karanlık bir koridora girmiş bir insanın hissiyatıyla yavaş, düşüne taşına konuştu. "Cogan umutsuz bir duruma sürüklendiğini ve ölmesi durumunda kimliğinin tespit edilemeyebileceğini biliyordu. Bunun olmasını da istemiyor, çünkü karısının beş parasız kalacağından endişe duyuyordu."

"Böylece kimsenin dikkate almayacağını umarak o sigaraları satın aldı," dedi Stephanie.

Vince başını evet dercesine salladı. "E, ya. Ve gerçekten de öyle oldu."

"İyi de *kimin tarafından* dikkate alınmayacağını umuyordu?"

Vince duraladı, sonra soruya cevap vermeden anlatmaya devam etti. "Cogan asansörden inip, binanın lobisinden geçti ve dışarı çıktı. Hemen orada veya köşede onu Stapleton Havaalanına götürecek bir araba bekliyordu. Arabada yalnızdı veya bir şoför vardı, belki de başka biri. Bunu asla bilemeyeceğiz. O sabah binadan ayrılırken Cogan'ın palto giyip giymediğini sormuştun bana. Ben de sanatçı George'un bunu hatırlamadığını, ama Arla'nın o paltoyu bir daha hiç görmediğini söylediğini, yani belki paltonun Cogan'ın üstünde olabileceğini aktarmıştım sana. Eğer öyleyse, paltoyu arabada veya uçakta çıkarmıştır. Sanınım takım elbisesinin ceketini de çıkardı. Birinin, gittiği yerde giymesi için ona yeşil bir ceket verdiğini veya ceketin gittiği yerde onu beklediğini sanıyorum."

"Arabada veya uçakta."

"E, ya," dedi Dave.

"Ya sigaralar?"

"Emin değilim, ama iddiaya girmem gerekirse, sigaraların üzerinde olduğuna iddiaya girerim," dedi Dave. "Cogan olacakları biliyordu, *olacak şey* her neyse... Sanırım sigaraları cebine koymuştu çoktan."

"Sonra, plajda..." Stephanie Cogan'ı, Colorado Kid'i kendi hayalinde canlandırdığı haliyle, hayatının ilk sigarasını, ilk ve son sigarasını yakarken ve sonra ay ışığı altında sigarasıyla birlikte Hammock Plajı'nda suyun kenarında gezinirken düşündü. Gece yarısıydı. Cogan pek de aşina olmadığı sigaradan derin bir nefes çekiyordu, belki iki. Sonra sigarayı denize atıyordu. Sonra... sonra ne oluyordu peki?

Ne oluyordu?

Stephanie kendisine bile yabancı gelen sert bir sesle, "Uçak onu Bangor'da indirdi," dediğini duydu.

Dave aynı fikirde olduğunu belirtircesine, "E, ya," dedi.

"Ve Bangor'dan bindiği araç onu Tinnock'ta bıraktı."

"E, ya." Bunu söyleyen Vince'ti.

"Cogan balık ve patates mönüsü satın alıp yedi."

Vince, "Aynen öyle yaptı," dedi. "Otopsi bunu kanıtlıyor. Burnum da. Ekşi kokuyu almıştım."

"O zamana dek cüzdanını kaybetmiş miydi?"

"Bunu bilmiyoruz," dedi Dave. "Asla da öğrenemeyeceğiz. Ama ben öyle olduğunu sanıyorum. Sanırım Cogan cüzdanından, paltosundan, takım elbisesinin ceketinden ve normal hayatından ümidini kesmişti. Tüm bunlardan vazgeçmenin karşılığında yeşil bir ceket almıştı, ki daha sonra bu ceketi de bir kenara atacaktı."

"Veya ceket cesedinden alınmıştı," dedi Vince.

Stephanie titredi. Elinde değildi. "Saat altı feribotuyla Moose-Lookit Adası'na geçti, yolculuk esnasında Gard Edwick'e kâğıt bardakta kahve getirdi, ki bunu dümenciye veya gemiciye çay getirmek olarak yorumlayabiliriz."

Dave, "Evet," dedi. Oldukça ciddi görünüyordu.

"O anda cüzdanı, kimliği üzerinde değildi, sadece içinde on rublelik Rus parasının da bulunduğu birkaç bozukluk ve on yedi dolarlık banknot vardı. Sizce o bozuk para şey olabilir mi... oh, bilmiyorum... casus romanlarındaki gibi, taşıyan kişiyi tanıtıcı bir tür işaret mi? Yani o zamanlar Rusya ile ABD arasında soğuk savaş hâlâ devam ediyordu, değil mi?"

"İyi bir nokta," dedi Vince. "Ama Steffi... Bir Rus ajanıyla kapışacak olsan kendini tanıtmak için ruble mi kullanırdın?"

Stephanie, "Hayır," diye itirafta bulundu. "Ama öyleyse neden yanında Rus parasıyla geziyordu? Birilerine göstermek için herhalde, aklıma başka bir şey gelmiyor."

Dave, "O parayı birilerinin *ona* verdiği gibi bir hisse kapılmışımdır hep," dedi. "Kalaylı ince bir kâğıda sarılmış soğuk sığır eti parçasıyla birlikte verilmiştir belki."

Stephanie, "Neden?" diye sordu. "Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

Dave başını iki yana sallarken, "Bilmiyorum," dedi.

"Olay yerinde kalaylı kâğıt bulunmuş muydu? Belki yosunlarla birlikte sahilin uzak tarafına atılmıştır?"

"O'Shanny ve Morrison bunu kesinlikle kontrol etmemişlerdir," dedi Dave. "Polis kordonu kaldırıldıktan sonra Vince'le birlikte her yeri karış karış aramıştık. Özellikle kalaylı kâğıdı bulmak için değil, ölen adamla bağlantılı olabilecek herhangi bir şey buluruz ümidini taşıdığımız için. Ama gazoz kutusu, şeker ambalajı gibi her zamanki çöplerden başka bir şey bulamadık."

"Et, bir kâğıtta veya kutuda idiyse, Kid o kâğıdı veya kutuyu sigarasıyla birlikte pekala denize atmış olabilir," dedi Vince.

"Ya boğazına takılan o et parçası..."

Vince hafifçe gülümsedi. "O et parçasıyla ilgili olarak doktor Robinson ve doktor Cathcart'la birçok kereler sohbet ettim. Dave de aynı şeyi yapmıştı. Cathcart'ın bir keresinde bana şöyle dediğini hatırlıyorum, ki bunu bana karısı altı ya da yedi yıl önce kalp krizinden ölmeden bir ay evvel söylemişti, 'O eski olayı, dişini kaybetmiş ve dilinin ucuyla ağzındaki boşluğu sürekli yoklayan bir çocuk gibi eşeliyorsun.' Ve kendi kendime *çok doğru, tam da böyle oluyor* diye düşünmüştüm. Bu olay, dilimi üstünde gezdirmekten kendimi alıkoyamadığım bir boşluk gibi...

"Bilmek istediğim ilk şey, o et parçasının Cogan'ın boğazına ölümünden sonra parmakla mı, yoksa ıstakoz kürdanı gibi bir aletle mi tıkıştırıldığıydı. Bu *senin* de aklından geçmişti, değil mi?"

Stephanie başını evet dercesine salladı.

"Cathcart bunun mümkün olabileceğini, ama et parçasının çiğnenmekle kalmayıp, yutulacak kadar iyi çiğnenmesinden ötürü bu olasılığa pek de şans vermediğini söylemişti. O parça gerçekte artık bir et parçası değil, Cathcart'ın 'organik öz yığını'

diye adlandırdığı bir şeydi. Eti bir başkası çiğnemiş olabilirdi, ama ölüm sebebi olarak nitelendirilmeye yetmeyeceği korkusuyla, bunu yaptıktan sonra Cogan'ın boğazına yerleştirmesi pek olası değildi. Anlatabildim mi?"

Stephanie yine başını salladı.

"Cathcart ayrıca, öz yığını haline gelecek kadar çiğnenmiş etin, bir aletle boğaza yerleştirilmesinin zor olacağını söylemişti. O durumda parça, ağzın gerisinden boğaza doğru itildiğinde dağılma eğilimi gösterecekti. Parmakla bu iş yapılabilirdi, ama Cathcart böyle olması durumunda, özellikle çene bağlarında zorlanmaya dair izleri görmüş olması gerekeceğini söylemişti." Bir an duraladı, düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Çenenin bu tür zorlanmasına dair teknik bir terim vardı, ama şimdi hatırlamıyorum."

Dave, "Ona doktor Robinson'ın sana neler söylediğini anlat," dedi. Gözleri parıldıyordu. "O sözler, sonunda bir yere bağlayamamış olsak da bana hep ilginç gelmiştir."

"Doktor bazı kas gevşemelerinden söz etmişti. Kesin olarak teşhis ettiği bu gevşemelerden bazıları tuhaftı ve Cogan'ın gece geç saatte yediği yemeğin, bu gevşemelerin nedeni olabileceğini söylemişti," dedi Vince. "Midesinde bulunanlardan hareketle, Cogan'ın, yemeğin ilk birkaç lokmasını gayet güzel yemiş ve sonra başka bir lokmayı çiğner çiğnemez birdenbire, yutamayacağı bir parçayla baş başa kalmış olabileceğinden söz etmişti."

Stephanie, "Tamam işte!" diye bağırdı. "O parçayı Cogan'a kim verdiyse orada oturmuş ve adamın boğulmasını izlemiş olmalı! Katil, Cogan öldükten sonra cesedin sırtını çöp kutusuna dayamış ve kalan eti incelenmesin diye yanında götürmüştür! Ortada martı falan da yoktu tabii! Sadece..." Stephanie adamlara baktı ve sustu. "Neden başınızı sallıyorsunuz?"

Vince, "Otopsi, tatlım," dedi. "Kan zehirlenmesine dair yapılan kromatografide böyle bir bulguya rastlanmadı."

"Ama yeterince tuhaf izler..."

"Agatha Christie'nin masallarındaki gibi mi?" diye sordu Vince. Bunu yaparken gözünü kırpmış ve hafifçe gülümsemişti. "Eh, belki... ama Cogan'ın boğazında et parçası da vardı, biliyorsun."

"Oh, doğru ya. Doktor Cathcart o parçayı test ettirmişti, değil mi?" Stephanie durgunlaşmıştı biraz.

"E, ya," dedi Vince. "Test ettirmişti. Taşralı fareler olabiliriz, ama bizim de ara sıra kafamız kötüye *çalışır*. Ve zehirlenme olasılığını araştırmak üzere çiğnenmiş et parçası üzerinde yapılan testte, zehire dair en yakın madde olarak tuz tespit edilmişti."

Stephanie bir süre sessiz kaldı. Sonra alçak sesle, "Belki vücuttan atılan, ortadan kaybolan bir maddedir," dedi.

Dave, "E, ya," dedi, dilini yanağının iç kısmında yuvarlarken. "Bir veya iki saat sonra ortadan kaybolan Sahil Işıkları gibi."

"Veya *Lisa Cabot*'ın diğer mürettebatı gibi," diye ekledi Vince.

Stephanie, "Ve siz feribottan iner inmez Cogan'ın nereye gittiğini bilmiyorsunuz," dedi.

"Hayır efendim, bilmiyoruz," dedi Vince. "Yirmi beş yıl boyunca sorduk, soruşturduk, ama Johnny ve Nancy nisanın yirmi dördünde, saat altı çeyrek civarlarında cesedi bulmadan evvel Cogan'ı gördüğünü iddia eden tek bir insana rastlamadık. Ayrıca kayıtlara geçmesi açısından, gerçi kimsenin kayıt tuttuğu filan yok ama, ben şahsen kimsenin Cogan'ın elinde kalan son lokma et parçasını aldığına inanmıyorum. Bence kalan parçayı ölü adamın elinden bir martı aldı, baştan beri tahmin ettiğimiz gibi. Bu arada bir an evvel yola çıkmam *gerekiyor* benim."

"Benim de şu faturaları halletmem şart," dedi Dave. "Ama önce bir tuvalet molası vermemiz gerekecek." Bunu söyledikten sonra salına, salına tuvaletin yolunu tuttu.

"Ben de şu makaleyi bitireyim bari," dedi Stephanie. Sonra yarı ciddi, yarı şaka, "Beni yarı yolda bırakacağınızı bilseydim, hikâyeyi hiç anlatmasaydınız derdim! Bunu kafamdan atmak *haftalar* alacak!" dedi.

Vince, "Aradan yirmi beş yıl geçti, ama biz kafamızdan hâlâ atamadık," dedi. "Sen en azından hikâyeyi *Globe*'dan gelen adama neden anlatmadığımızı biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

Vince gülümsedi ve başını salladı. "Çok iyi bir gazeteci olacaksın Stephanie, çok iyi." Sonra dostça bir tavırla Stephanie'nin omzunu hafifçe sıktı, yolunun üzerindeki karmakarışık masasından muhabir defterini kapıp arka cebine koydu ve kapıya yöneldi. Doksan yaşında olmasına rağmen rahatlıkla yürüyordu ama, sırtı hafifçe kamburlaşmıştı. Beyaz bir gömlek giymiş, çapraz pantolon askısı takmıştı. Yolu yarıladığında durup Stephanie'ye döndü. Güneş ışığının son demleri bebek saçını andıran ak saçlarına ok gibi düşmüş, hale gibi görünüyordu.

"Burada olmandan dolayı çok mutluyum," dedi. "Bunu bilmeni istedim."

"Teşekkür ederim." Stephanie gözyaşlarına boğulacak gibi hissetmiş, bunun sesine yansımadığını ümit etmişti. "Sizlerle olmak harika. Başlarda biraz şüphelerim vardı ama... ama şimdi hepsi kayboldu. Burada olmak benim için de büyük bir zevk."

"Burada kalmayı hiç düşündün mü? Sanırım düşünmüşsündür."

"Evet. Kesinlikle düşündüm."

Vince ciddi bir tavırla başını salladı. "Dave ve ben bunu aramızda konuştuk. Ekibe yeni bir kan getirmek iyi olacak. Biraz genç kan..."

Stephanie, "Sizler bu işi daha yıllarca götürürsünüz," dedi.

Vince, "Oh, tabii," dedi elini sallayarak. Sanki her şey baştan belliymiş de, Vince altı ay sonra öldüğünde Stephanie soğuk ki-

lisede oturacak ve ufak muhabir defterine notlar alırken, *Vince başına gelecekleri biliyordu* diye düşünecekti. "Daha birkaç yıl buralardayım ama. Yine de kalmak istersen, seninle birlikte olmaktan mutluluk duyarız. Şimdi bir cevap vermek zorunda değilsin, ama teklifimizi bir düşün."

"Tamam, düşüneceğim. Sanırım cevabımın ne olacağını ikimiz de biliyoruz."

"İyi öyleyse." Vince tam dönüyordu ki, yüzünü yine Stephanie' ye çevirdi. "Ders bugünlük bitti sayılır, ama sana işimizle ilgili tek bir şey daha söyleyebilirim. İzin verir misin?"

"Tabii ki."

"Binlerce gazete ve bu gazetelere hikâyeler yazan *on* binlerce insan varken, hikâyeler sadece iki tiptir. Birincisi haber hikâyeleridir, ki bunlar genellikle hikâye de değildir, sadece sırrı çözülemememiş olayları gözler önüne serer. *Olmasaydı iyi olurdu* türünden şeylerdir bunlar. İnsanlar gazeteyi ellerine alıp kan ve gözyaşlarına dair hikâyeleri, otobanda giderken trafik kazasını görmek için yavaşlayan ve sonra yollarına devam eden şoförler gibi okurlar. Peki ama, gazetelerinin içinde ne bulurlar?"

Stephanie, Hanratty ve onun açıklanamamış esrarını düşünürken, "Makale hikâyeler," dedi.

"E, ya. İşte hikâye *bunlardır*. Hepsinin bir başı, ortası ve sonu vardır. Bu da onları mutlu haber yapar Steffi, daima mutlu haber. Hikâye, âşığı onu aldattığı için kilise pikniğinde cemaatin yarısını öldürmüş kilise sekreteri hakkında bile olsa, bu mutlu bir hikâyedir. Peki neden?"

"Bilmem."

"Bilsen iyi olur," dedi Dave, tuvaletten çıkarken. Ellerini kâğıt havluyla kurulamakla meşguldü hâlâ. "Bu işte yer edinmek ve yaptığın şeyin ne olduğunu anlamak istiyorsan bilmen şart." Kurulandığı kâğıdı yolunun üzerindeki bir çöp tenekesine fırlattı.

Stephanie düşünüyordu. "Makale hikâyeler mutlu hikâyelerdir, çünkü geride kalmıştır."

Vince, "Doğru!" diye bağırdı. Yüzü aydınlanmıştı. Kendinden geçmiş bir vaiz gibi ellerini havaya kaldırdı. "Bu hikâyeler *çözüme kavuşmuşlardır*! Bir şekilde *sona ermişlerdir*! Ama gerçek hayatta her şeyin bir başı, ortası ve sonu var mıdır Stephanie? Tecrübelerin sana bu konuda ne söylüyor?"

"İş gazeteciliğe geldiğinde, tecrübemin olduğu pek söylenemez," dedi. "Üniversite kampusünde çıkardığımız gazete ve buradaki Arts 'N Things haricinde pek bir tecrübeye sahip değilim."

Vince bu sözleri kovarcasına ellerini salladı. "Kalbin ve aklın, onlar ne diyor?"

"Hayatta olayların genellikle o şekilde cereyan etmediğini." Stephanie, burada dört aydan fazla kalmaya karar verdiği takdirde, bu kararını izah etmek durumunda kalacağı erkeği düşünüyordu ve bu durumla baş etmek oldukça güç olacaktı. Muhtemelen bu *yaşanacaktı*. Rick bu haberi hoş karşılamayacaktı, çünkü hikâye Rick'in aklında bu şekilde şekillenmiyordu.

Vince yumuşak bir sesle, "Yalan olmayan hiç makale hikâye okumadım," dedi, "ama genelde sayfaya uyacak bir yalan uydurabilirsin. Colorado Kid'in hikâyesi de asla sayfaya uymaz. Ancak..." Omuzlarını hafifçe silkti.

Stephanie bu hareketin ne anlama geldiğini bir an için anlayamadı. Sonra ağustos ayı güneşinden faydalanmak üzere terasta oturmaya çıktıktan hemen sonra Dave'in, *"Bu hikâye bizimdir.* Globe*'dan gelen bir adam, buraya ait olmayan bir adam hikâyeyi olsa olsa yüzüne gözüne bulaştırır,"* dediğini hatırladı.

Stephanie yaşlı adamlara, "Hikâyeyi Hanratty'ye verseydiniz, kullanırdı, değil mi?" diye sordu.

"Bu bizim vereceğimiz bir şey değil, çünkü sahibi biz değiliz," dedi Vince. "Hikâye, kim peşine düşmüşse onundur."

Stephanie hafifçe gülümserken başını iki yana sallıyordu. "Bence bu çok kurnazca. Bence sen ve Dave, tüm olayı bilen hayatta kalmış son iki insansınız."

Dave, "Öyleydik," dedi. "Şimdi sen de varsın Steffi."

Stephanie imalı övgüyü anladığını belirtircesine başını salladı, sonra kaşları havaya kalkmış halde dikkatini Vince Teague'ye yöneltti. Aradan bir veya iki saniye geçmişti ki Vince kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Ona Colorado Kid'in hikâyesini anlatmadık, çünkü hikâyeyi gerçek bir esrarı aydınlatılmamış hikâye olarak ele alacak ve sonra makale hikâyesine dönüştürecekti, "dedi Vince. "Bunu gerçekleri saptırarak değil, ama tek bir noktanın üstüne gidip, mesela kas gevşemesinin yutmayı çok zorlaştırdığı veya olanaksız hale getirdiği noktasını ısrarla vurgulayıp, diğer şeyleri dışarıda bırakarak yapacaktı."

"Tabii bu olayda buna benzer hiçbir işaret yoktu, mesela," dedi Stephanie.

"E, ya, belki o, belki başka bir şey. Hanratty belki de, bazı gerçeklerden yola çıkıp, hikâyeyi kendi bildiği tarzda yazacak, bunu da gazetecilerin bu meslekte belli bir süreyi geride bıraktıktan sonra başlı başına bir hikâye oluşturmayacak birtakım olaylardan hikâye yaratma gibi bir alışkanlık edinmeleri sebebiyle yapacaktı. Belki de editörü yeniden yazması için hikâyeyi ona geri yollayacaktı."

Dave, "Veya zaman konusunda sorun yoksa editör bu işi kendi yapacaktı," diye araya girdi.

"Evet, editörler sık sık böyle şeyler yapmalarıyla da tanınırlar," dedi Vince. "Her durumda Colorado Kid hikâyesi, Hanratty'nin Esrarı Çözülememiş New England Olayları Dizisi'nde bir bölüm olarak kalmaya ve pazar günü okuyucunun on, on beş dakikalık ilgisine mahzar olduktan sonra, pazartesi diğer gazete yığınları arasındaki yerini almaya mahkûmdu."

Stephanie, "Ve hikâye sizin olmaktan çıkacaktı," dedi.

Dave başını salladı, ama Vince eliyle boş ver canım dercesine bir hareket yaptı. "Buna katlanabilirim, ama bu durum, yaşamadığı için yazılanları yalanlamak şansına sahip olmayan bir adamın boynuna yalan bir ilmik dolamak demektir ve işte ben buna katlanamam. Çünkü böyle bir zorunluluğum yok." Saatine baktı. "Neyse yola düşmeliyim. Son çıkan, kapıları kilitlediğine emin olsun, tamam mı?"

Vince dışarı yürümeye başladı. Onun odadan çıkmasını izlediler, sonra Dave Stephanie'ye dönerek, "Başka sorun var mıydı?" dedi.

Stephanie güldü. "Yüzlerce, ama sanırım ne sen, ne de Vince bu sorulara cevap verebilirsiniz."

Dave, "Sen soru sormaktan bıkmadığın sürece sorun yok," dedi. Masasına doğru ilerledi, oturup bir kâğıt tomarını önüne çekti ve iç geçirdi. Stephanie de kendi masasına doğru yürümeye başladı, sonra gözü Vince'in karmakarışık masasının tam karşısına gelen, odanın uzak köşesindeki duvar genişliğindeki bülten tahtasının üzerindeki bir şeye iliști. Daha yakından bakmak için oraya yürüdü.

Bülten tahtasının sol yarısı *Islander*'ın çoğu sararmış ve buruşmuş eski ilk sayfalarıyla kaplıydı. Köşedeyse tek başına 9 Temmuz 1952 tarihine ait ön sayfa duruyordu. Başlığı, **HANCOCK ÜZERİNDEKİ ESRARLI IŞIKLAR BİNLERCE KİŞİYİ BÜYÜLEDİ**, idi. Başlığın altında, doğru hesaplamışsa, o zamanlar otuz yedi yaşında olan Vince Teague'nin ismi yazılı bir fotoğraf vardı. Siyah beyaz fotoğrafta Küçükler Ligi futbol sahası ve arka planda, ortasında **HANCOCK KERESTECİLERİ SKORU DAİMA BİLİR!** yazan bir ilan tahtası görülüyordu. Fotoğraf Stephanie'ye alacakaranlıkta çekilmiş gibi geldi. Sahanın bir bölümüne kurulmuş tribünde birkaç yetişkin ayağa kalkmış, gökyüzüne doğru

bakıyordu. Sağ elinde tuttuğu kaskıyla bacaklarını açmış halde duran hakem de. Stephanie'nin misafir takım olduğunu sandığı bir grup oyuncu da, sahanın üçüncü çizgisi üzerinde birbirlerine sokulmuştu. Kot pantolon ve arkalarında **HANCOCK KERESTECİLERİ** yazan tişörtleriyle diğer çocuklar, sahanın iç kısımlarında düzensiz bir sıra oluşturmuş, gözlerini yukarıya dikmişlerdi. Atıcının durduğu tümsekte küçük bir çocuk, gökyüzünde bulutların hemen altında asılı halde duran parlak daireleri işaret edercesine ve sanki o esrara dokunmak, yaklaşmasını sağlayıp içini görmek ve hikâyesini anlamak istercesine eldivenlerini oraya doğru kaldırmıştı.

SON

Sonsöz

Colorado Kid kitabını beğenip beğenmemenize bağlı olarak, ki sanırım birçok kişi için bunun ortası olmayacak, okuyucu kitabı ya sevecek ya da nefret edecektir; bunun için dostum Scott'a teşekkür etmeniz veya onu suçlamanız gerekecek. Hikâyeyi yazmama neden olan gazete kupürünü bana getiren kişi o olmuştu.

Her roman yazarının bundan çok iyi bir roman çıkacağı inancıyla kendisine böyle bir gazete kupürü getiren tanıdıkları vardır. İyimser bir gülümsemeyle, "Üzerinde sadece ufak tefek değişiklikler yapmak gerek, o kadar," derler. Bu durum diğer yazarlar açısından ne ifade eder bilmiyorum ama, benim açımdan bugüne dek hiçbir fayda getirmediğini söylemeliyim. Scott bana, içinde *Maine* gazetesinden kesilmiş bir kupürün bulunduğu bir zarf verdiğinde de farklı şeyler düşünmemiştim. Ama annem beni nankör yetiştirmemişti, ben de ona teşekkür ettim ve zarfı masama atıverdim. Bir iki gün sonra zarfı açtım ve içindeki makale hikâyeyi okur okumaz heyecanlandım.

Sonra o kupürü kaybettim, yirmi birinci yüzyılın aptal âlimi Google'ın da bana yardımı dokunmadı. Böylece yapabildiğim tek şey, adı kötüye çıkmış, güvenilir olmaktan uzak hafızamda kalanların bir özetini çıkarmak oldu. Ama bu çok da önemli bir mesele teşkil etmiyordu, ne de olsa makale hikâye, kitabın sayfalarını tutuşturan küçük ateşi yakan tek kıvılcımdı, ateşin kendisi değil.

Gazete kupürünü açtığımda dikkatimi hemen cezbeden şey, parlak kırmızı renkteki bir cüzdana ait çizim olmuştu. Hikâye, bu cüzdanın sahibi genç kadının hikâyesiydi. Kadın bir gün kolunda o kırmızı çantayla Maine sahilinin küçük ada kasabasının anacaddesinde yürürken görülmüş, ertesi gün adanın plajlarından birinde çantası veya üzerinde herhangi bir kimliği olmaksızın ölü bulunmuştu. Ölüm nedeni, her ne kadar alkolün de etkisiyle boğulma olarak görülse de, esrarlıydı ve bugüne dek esrarını korumuştu.

Genç kadının kimliği sonunda tespit edilmişti, ama cesedi anakaranın mezarlığında uzun bir süre bekledikten sonra... Ve bir kez daha, Cranberry ve Monhegan gibi Maine adalarının, halkının ve yalnızlığının o tezatlık dolu, ama garip biçimde övgü alan atmosferinin beni kendine çektiği duygusuyla baş başa kalmıştım. Amerika'da, "içerideki" küçük dünyayla, "dışarıdaki" büyük dünyanın kesin ve derin çizgilerle ayrıldığı birkaç yer vardır. Ada halkı oraya ait olanlara karşı çok sıcaktır, ama sırlarını kendilerinden olmayanlara karşı çok iyi korurlar. Agatha Christie'nin *On Küçük Zenci* romanında unutulmaz bir biçimde ortaya koyduğu üzere, insanlar pırıl pırıl bir yaz günü öğleden sonrasında anakarayı hemen erişebilecekleri bir yakınlıkta görseler bile, adanın kendine has bir gizemi her zaman vardır ve esrarlı bir olayın yaşanması için adadan daha mükemmel bir yer olamaz.

Bu hikâyede işlediğim konu gizemdi ve ortaya attığım soruyu cevapsız bırakmış olmamdan dolayı birçok okuyucunun kendilerini aldatılmış hissedeceklerinin, hatta öfkeleneceklerinin farkındayım. Peki bunu, ortaya koyacak hiçbir çözüm olmadığı için mi yaptım? Bu sorunun cevabı hayırdır. Richard Adams'ın *Shardik*'te yazdığı önsözde dediği gibi, isteseydim üç tanesi iyi, iki tanesi orta ve biri oldukça başarılı yarım düzine çözüm bulabilirdim. Kitabı okuyup bitirmiş birçoğunuzun, bu çözümlerin

bazılarının veya tümünün ne olabileceği konusunda fikir sahibi olduğunu sanıyorum. Ama bu hikâyede, bu *çetrefilli* hikâyede ben çözümden çok gizemin kendisiyle ilgilendim. Çünkü bu, günden güne beni hikâyeye götüren bir gizemdi.

Aradan yıllar geçmiş olsa ve onlar gittikçe yaşlansalar da, boş zamanlarında hikâyeyi dillendirmekten bıkıp usanmayan o iki bunak umurumda mıydı peki? Evet. Bir tür sınavdan geçtiği ortada olan ve oldukça gaddar hâkimler tarafından yargılanan Stephanie umurumda mıydı? Evet... Onun bu sınavdan geçmesini istedim ben. Küçük birtakım keşifler yapıldığında, çözüme dair ufak, ümit verici ışıklar yandığında mutlu oluyor muydum? Tabii ki. Ama beni en çok çeken şey, Colorado Kid'in her türlü mantık sınırını zorlayarak ve en saf dilli yaklaşımı bile kopma noktasına taşıyarak, sırtını çöp kutusuna dayamış, okyanusa bakarkenki haliydi. Belki bunun biraz daha ötesi... Sonunda onun oraya nasıl geldiği umurumda değildi; çölde bir an gözüme ilişen bülbül gibi, sadece orada *olmasıydı* nefesimi kesen.

Ve tabii, karakterlerimin Colorado Kid gerçeğiyle nasıl başa çıktıklarını görmek istedim. Sonunda bu konuda oldukça başarılı oldukları çıktı ortaya. Onlarla gurur duyuyorum. Şimdi oturup bana göndereceğiniz postaları, hem elektronik olanlarını hem de sümüklüböcek hızında ulaşanları, bekleyecek ve *sizlerin* onunla başa çıkıp çıkamadığınızı göreceğim.

Olayı karıştırmak gibi bir niyetim yok, ama sizlerden ayrılmadan önce bir gizem, esrar *ağı* içinde yaşadığımız ve dünyayı bir kenara atıp, yerine daha çok hoşlandığımız başka bir dünyayı, *gerçekliği* koymaya çok alıştığımız gerçeğini düşünmenizi istiyorum. Nereden geliyoruz, buraya gelmeden önce neredeydik? Bilmiyoruz. Nereye gidiyoruz? Bilmiyoruz. Dinler, bu soruların cevaplarını bildiklerine dair bizleri ikna etmeye çalışıyor, ama çoğumuz, her şeyin tabakları doldurmak adına yapılan bir üçkâğıt

olduğuna dair hisse kapılıyoruz. Bu arada, İpucunun Olmadığı Bir Yer'den baş aşağı düşerken bir tür mecburi düzenbazlık oyunu oynuyoruz. Bazen bombalar patlıyor, bazen uçaklar sorunsuz iniş yapıyor, bazen kan testlerinin sonucu temiz çıkıyor ve bazen biyopsi sonucu pozitif olabiliyor. Kötü haber çoğunlukla gece yarısı çalan bir telefonla gelmese de, bazen öyle oluyor ve her iki durumda da bizler gizemin kollarına doğru sürüklendiğimizi biliyoruz.

Bunun bilincinde olarak yaşayabilmek ve aklımızı yitirmemek çok çılgınca bir şey, ama aynı zamanda da harika. *Colorado Kid*'i yazmakla ne düşündüğümü ve ne bulduğumu anlamak için yazıyorum ve belki, sadece *belki*, bizler kırılgan bedenimize bu yıkıcı dünya içinde kılavuzluk ederken aklımızı yitirmeden yaşamamıza izin veren şey, gizemin güzelliği oluyor. Daima gökyüzündeki ışıklara erişmek ve daima Colorado Kid'in, ki dünya Colorado Kid'lerle dolu, nereden geldiğini bilmek istiyoruz. Belki istemek bilmekten daha iyidir. Bunu, emin olduğum için söylemiyor, sadece bir fikir olarak ortaya atıyorum. Ama bana işimde başarısızlığa uğradığımı ve ortada anlatılacak şeyler varken bunun tümünü size anlatmadığımı söylerseniz, ben de size çok yanıldığınızı söylerim.

Bundan eminim.

Stephen King
31 Ocak 2005